

*Popotnik v svetu
duhov*

By Franchezzo

Zapisal A. Farnese

Za slovenski jezik A.P.

Ti, svetla zvezda upanja,
blagoslovi popotnika skozi
divjino življenja!

Angeli ljubezni govorijo "Ali
prideš, da vodiš utrujenega
popotnika domov?"

Kazalo vsebine

Predstavitev.....	1-2
Kazalo.....	3-4
Predgovor medija.....	5
Posvetilo avtorja.....	6
1.DEL . DNEVI TEME	
1. Moja smrt.....	7
2. Obup.....	9
3. Upanje – Potovanje po obličju Zemlje – Vrata do duhovnega videnja.....	12
4. Bratovščina upanja.....	19
5. Duhovi na Zemeljski ravnini.....	23
6. Dežela somraka – Ljubezensko darilo – Dolina sebičnežev – Dežela nemira – Dežela skopuhov – Dežela igralcev in hazarderjev.....	26
7. Raulova zgodba.....	30
8. Skušnjava.....	32
9. Ledena dežela – Votline uspavanih.....	34
10. Moja hiša v deželi somraka – Občestva med živimi in mrtvimi.....	37
11. Ahrinziman.....	41
12. Moja druga smrt.....	43
2.DEL. ZORA	
13.Dobrodošlica v deželi zore – Moj novi dom.....	45
14 Očetova ljubezen.....	48
15. Priprava na novo potovanje.....	49
16. Jasnovidnost – Potovanje se začne.....	51
17. Astralna ravan in njihovi prebivalci – Prikazni . Škrati . Vampirji... ..	53
18. Pristop k peklu.....	62

3.DEL - KRALJESTVO PEKLA

19.Skozi ognjeni zid.....	64
20. Velemesto.....	68
21. Peklenski ogenj – Maščevalni duh – Gusar – Morje nagnusnega močvirja – Gore samoljubnih hudobnežev – Grozljiv gozd – Veselo sporočilo.....	72
22. Zabava v velikem mestu pekla – Svarilne besede.....	85
23. V palači mojega prednika – zmeda lažnih bratov.....	92
24. Zgodba o Benedettu – Spletkarji so zopet zbegani.....	97
25. Odkrita bitka v peklu.....	102
26. Slovo od temne dežele.....	105

4. DEL – MOJ PREHOD SKOZI ZLATA VRATA

27.Dobrodošlica ob naši vrnitvi.....	108
28. Moj dom in delo v jutranji deželi.....	117
29. Oblikovanje planetov.....	118
30. Materializacija duhov.....	122
31. Zakaj so sfere nevidne – Fotografije duhov.....	126
32. Prehod skozi zlata vrata – Moja mati – Moj dom v deželi svetlobe – Snidenje z Benedettom.....	127
33. Moja vizija sfer.....	133
34. Zaključek.....	137

Predgovor

Medij A. Farnese pojasnjuje, kaj mu je preminuli Italijan Franchezzo narekoval v pero. Ta pripoved je nastala pred več kot letom dni in jo dajem sedaj v javnost. Zatrdim lahko, da jaz nisem avtor tega dela, ampak sem samo zapisnikar sprejetih informacij, ki sem jih dobil od duha, z imenom Franchezzo, kateri je eden od številnih duhov, ki so mi opisovali svoje izkušnje v duhovnem svetu.

Zapisoval sem hitro kolikor sem zmogel, čeprav so opisane izkušnje Franchezza precej v nasprotju s prepričanjem, v kar sem sam verjel o duhovnem svetu.

Duh avtorja Franchezza se je tudi nekajkrat materializiral in v nekaterih prilikah je bil njegov lik prepoznan od njegovih prijateljev, ki so ga poznali, ko je še živel na Zemlji.

Potem, ko je ta pripoved v javnosti, kot sem jo sprejel od duha avtorja, je na njemu vsa odgovornost o resničnosti informacij in izkušenj, ki jih je doživel.

FARNESE. London, 1896

Posvetilo avtorja

Vsem vam, ki ste še v dvomih in negotovosti, kaj se zgodi po tem našem zemeljskem življenju, posvečam to knjigo »Popotnik v svetu duhov«

To sem storil v upanju, da bi se znal marsikateri bralec, ki je grešil kot jaz, skozi moje izkušnje odpovedati svojega grešnega življenja.

Vsem ljubim bratom in sestram, ki se premikajo navzdol po vodljivih tirnicah, naj bo jasno povedano: Če so že na Zemlji posledice sebičnega in razuzdanega življenja pogosto grozljive, so dvakrat grozljivejše v deželi duhov. Tam, kjer nobeno oblačilo ne prekriva duše, kjer so vse napake grešnikov razodete, se skozi takšno zemeljsko življenje pohabljen duša pojavi kot duhovno deformirana v vsej svoji gnusnosti; - tako dolgo, dokler kesanje in zadoščenje ne zgladi njene razvratnosti in jo voda skesanih solz čisto ne umije.

Nadalje bi rad, da ste pozorni, saj »Popotniki iz duhovnega sveta« pogosto pridejo poučit zemeljske prebivalce, ja, pogosto je to njihova naložena naloga, da take ljudi na zemlji, kateri Božje in človeške zapovedi kršijo, opozarjajo na neizogibno usodo, ki jih čaka v onostranstvu. Skozi te nevidne predhodnike, so ljudem odprta vrata, skozi katera neprenehoma prihaja poplava luči v temo zemeljskega sveta in zato je prebivalcem duhovnega sveta dana priložnost opozarjanja in poučevanja svojih zemeljski bratov.

Kot borec, kateri je moral iti skozi veliko trpljenje, bi rad svojim zemeljskim bratom, ki bijejo bitko, pokazal pot do zmage, spokoja in miru.

1.DEL

Dnevi teme

1. Moja smrt

Romal sem v daljno deželo --- skozi predele, kateri na Zemlji nimajo niti imena niti mesta. Rad bi napisal vse to kar sem doživel in se naučil na svojih potovanjih, kako bi tisti, katerih pot je načrtana proti oni strani, mogli zvedeti kaj jih tam čaka.

Na Zemlji sem v svojem zemeljskem življenju živel kot vsi tisti, katerim je samo do tega, da bi v najvišji stopnji zadovoljili svoje zemeljske potrebe.

Če kdaj nisem bil neprijazen, če sem bil uvideven do tistih, katere sem ljubil, je bilo vedno le zato, da bi me tudi oni s svoje strani zadovoljili. Želel sem, da bi svojimi darovi in z svojo naklonjenostjo od njih kupil ljubezen in spoštovanje; --- to je bila moja življenjska potreba.

Jaz sem bil kakor v telesnem kot tudi v duhovnem smislu zelo nadarjen in od najzgodnejše mladosti tudi razvijen, pa mi je pohvala drugih vedno ugajala. O kakšni nesebični ljubezni, ki bi veljala za druge, se v moji duši ni nikoli pojavila.

Med vsemi ženskami, katere sem ljubil, -- in to z ljubeznijo, kateri ljudje na Zemlji tudi pogosto označujejo z ljubeznijo, je bila samo strast. Med vsemi ženskami katere so od časa do časa pritegnile mojo naklonjenost, ni bilo nobene, ob kateri bi spoznal kaj je prava ljubezen, ideal za katerim sem naskrivaj hrepenel. V vsaki ženski sem našel nekaj, kar me je razočaralo. One so ljubile mene, tako kakor sem jaz ljubil njih. Strast, katero sem jim nudil, sem istočasno dobil nazaj tudi z njihove strani. Tako sem živel naprej, nezadovoljen v hrepenenju po nečem, kar še sam nisem vedel.

Naredil sem veliko napak in storil mnoge norosti. Kljub temu mi je svet ležal pogosto pred nogami, da me hvali, me imenuje dobrega, plemenitega in nadarjenega. Bil sem slavljen, oboževan in razvijen ljubljenec ženske družbe. Da nekaj dosežem, je bila potrebna samo želja, ko pa sem to dosegel, se je vse spremenilo v grenkobo.

Potem je prišel čas, ko se ga ne rad spominjam. Storil sem najbolj strašno napako in s tem uničil dva življenja. Občutek sem imel, kot bi me železne verige vklepale, me stiskale in poškodovale, dokler jih nisem končno razbil in kot svoboden človek odšel od tam. Svoboden! O ne! Nikoli več nisem bil svoboden. Nikoli ne morejo naše pretekle napake in norosti, tudi samo za trenutek – naj bo to življenje ali naslednje – prenehat, sledijo našim stopinjam in obremenijo naša krila, dokler se za eno in drugo ne spokorimo ter jih tako odstranimo iz preteklosti.

Ko sem končno verjel, da sem vse spoznal kaj te lahko nauči ljubezen in spoznal vse kaj ti lahko ženska nudi – tedaj se je zgodilo, da sem spoznal neko dekle. Ah, kako naj jo opišem? Ona je bila v moji obeh več kot navadna smrtna ženska in imenoval sem jo »dobri angel mojega življenja«
 Že od prvega trenutka, ko sem jo spoznal sem ji padel pred noge in ji dal vso ljubezen svoje duše, sebe samega. Toda ljubezen je še vedno bila sebična, v primerjavi s tisto, kakšna bi morala biti. Toda to je bilo vse kar sem lahko dal in dal sem jo brez razmišljanja. Prvič v svojem življenju sem dal na drugo osebo več kot na sebe. Četudi se nisem bil sposoben dvigniti do tako čistih misli in predstav, kot so izpolnjevale njeno dušo, vseeno hvala Bogu, da nisem nikoli popustil skušnjavi, da jo vežem na sebe. In tako je mineval čas. Sončil sem se v njeni ljubki prisotnosti ob svetem razmišljanju, o katerem sem misli, da me je za vedno zapustilo.-----

Sanjal sem ljubke sanje v katerih sem osvobojen verig svoje preteklosti, katere so me tako okrutno in močno stiskale in ravno sedaj, ko sem težil za višjimi stvarmi. Ko sem se prebujal iz svojih sanj je bil vedno prisoten strah, da bi mi lahko nekdo drug odvezel mojo ljubezen.

Na žalost, moral sem si priznati, da nisem imel nobene pravice da jo samo z eno besedo zadržim za sebe. Oh, kakšna grenkoba in bolečina je preplavljala mojo dušo v teh dneh. Vedel sem, da sem jaz tisti, kateri je to ograjo med nama ustvaril. Čutil sem, da jaz, ki sem svoje življenje umazal, nisem vreden, da se je dotaknem. Kako bi si lahko drznil, da bi to nedolžno, tako čisto življenje vezal na sebe. Četudi je do mene bila tako draga in tako nežna, da sem lahko prepoznal vsako njeno skrivnost nedolžne ljubezni, sem vseeno vedel, da na Zemlji ne bo nikdar moja. Njena čistost in njena iskrenost so bile prepreke med njo in menoj, katerih nikoli nisem mogel odpraviti.

Poskušal sem jo zapustiti, toda brezuspešno! Kod magnet do svojega pola, tako je ona mene privlačila, zato se tudi nisem več boril proti tej svoji vdanosti in naklonjenosti do nje. Težil sem samo še za tem, da uživam v tej sreči, katero mi je nudila njena prisotnost.

Potem pa nenadoma, kot tat sredi noči je prišel tisti grozni dan, v katerem, a da prej nisem bil opozorjen niti opomnjen in ko o stanju v svoji duše še nisem bil povsem na čistem, mi je nenadoma odvzeto življenje in padel sem v prepad, smrt telesa, katere vse nas čaka. —

Sploh se nisem zavedel, da sem umrl. Po nekaj urah bolečin in agonije sem padel v spanec, - v globok spanec brez sanj, - ko pa sem se prebudil sem se znašel sam v popolni temi.

Lahko sem vstal, tudi premikal sem se lahko, bilo mi je bolje; toda kje sem? Zakaj ta tema? Zakaj mi niso pustili luči? Vstal sem, začel sem tipati naokoli, toda nobene luči nisem mogel najti, tudi nobenega glasu ni bilo za slišat. Ničesar ni bilo, samo smrtna tišina.

Potem sem hotel iti naprej, da najdem vrata. Lahko sem se premikal, čeprav počasi in z muko; še naprej sem tipal naokoli. Kako dolgo sem tako iskal ne vem. Vedno bolj je v meni rasel strah in tesnoba, zdelo se mi je, da je to trajalo več ur. Imel sem občutek, da moram nekoga najti, najti nek izhod iz tega prostora. Toda na moje največje razočaranje se mi je zdelo, da nikoli ne bom našel vrat, nobenega zidu. Okoli mene je bil samo prazen prostor in trda tema.

Naposled od straha prežet, glasno zakričim! Kričim, toda nobenega odgovora. Znova in znova zakričim, toda nobenega odgovora, nobenega odmeva, še moj glas se ni niti enkrat vrnil nazaj, da bi me vsaj malo ohrabil. Spomnil sem se na njo, ki sem jo ljubil, toda neka plahost me je prevzela, pa sem se bal izgovoriti njeno ime. Potem sem pomislil na vse moje prijatelje, katere sem poznal, pa se jih poklical. Nihče mi ni odgovoril. Ali sem v zaporu? Ne! Zapor ima zidove, toda tukaj jih ni. Ali sem nor, sem zgubil pamet? Sebe in svoje telo sem lahko občutil, to je bilo isto. Ali je povsem isto? Ne, nekakšna sprememba se je z menoj morala narediti. Nisem vedel kakšna, toda bilo mi je, kot da sem cel zgrbančen in iznakažen. Ko sem z roko šel prek svojega obraza sem ugotovil, da je bolj grob, zguban, zagotovo pa iznakažen. Kaj bi sedaj dal za luč, za bilo koga, ki bi hotel z menoj govoriti, četudi bi bil najslabši. A ne bo nikogar? A sem čisto sam? A ona, moj svetlobni Angel, kje je ona. Preden sem zaspal, je bila pri meni, kje je le sedaj? Možgani so mi goreli, grlo mi je hotelo raznesti. Na ves glas sem jo začel klicat po imenu, da bi prišla k meni, pa čeprav samo enkrat. Imel sem grozljiv občutek, da jo bom izgubil, zato sem jo klical kot nor. Takrat je moj glas prvokrat dobil neki zvok, ki je odmeval v tej grozni temi.

Tam daleč, daleč od mene se je pojavil medel sij svetlobe, podoben zvezdi, kateri se je približeval vse bližje in bližje, dokler se ni pred menoj pojavil kot velika svetloba podobna zvezdi. V tej zvezdi sem videl svojo ljubljeno, oči so ji bile zaprte kot v spanju, toda njene roke

so bile iztegnjene proti meni in njen ljubezniv glas mi je govoril v tonu katerega sem tako dobro poznal. »Oh, moj dragi, moj ljubljani, kje si sedaj? Četudi te ne vidim, slišim tvoj glas, slišim tvoj klic in moja duša ti odgovarja!«

Hotel sem se ji približat, toda ni mi uspelo. Neka nevidna sila me držala nazaj in zdelo se mi je, da sem v nekakšnem krogu, katerega ne morem prekoračiti. V velikih mukah padem na tla in jo prosim, naj me nikoli več ne zapusti. Potem se mi je zazdela kot, da bila brez zavesti, glava se ji je spustila na prsa in zatem je odletela, ko bi jo neke močne roke odnesle. Hotel sem vstati in iti za njo, toda ni mi uspelo. Občutek sem imel, da sem tukaj prikovan s nekimi težkimi verigami in po nekaj neuspešnih poizkusih sem padel brez zavesti na tla.

Ko sem prišel k sebi sem bil ves iz sebe od radosti, saj sem videl, da se je moja ljubljena vrnila. Stala je blizu mene in tokrat je izgledala točno tako, kot sem jo na Zemlji poznal, samo bila je blede in žalostna in vsa odeta v črno. Zvezde ni bilo več in povsod naokrog je bila tema. Toda to ni bila neka zunanja tema, saj se je okoli moje ljubljene mogla videti nekakšna slaba blaga svetloba, pa sem pri njenem odsevu lahko opazil, da v rokah drži rože, bele rože. Potem se je pripognila čez majhen hribček sveže zemlje. Vedno bolj blizu sva si bila zato sem lahko razločno slišal, ko je položila rože. Tiho je šepetala: »Ah, dragi moj! Ljubljani moj! Se res nikoli več ne boš vrnil k meni? Ali je sploh mogoče, da si mrtev in si odšel tja, kamor ti moja ljubezen ne more slediti? Tja, kjer ne moreš več slišati mojega glasu? Moj ljubljani, moj dragi ljubljani! Potem je pokleknila in jaz sem se lahko približal čisto do nje, četudi se je nisem mogel dotakniti. Ko pa sem se tudi jaz spustil na kolena mi je pogled padel na podolgovat hribček. Groza me spreleti, saj sem končno spoznal, da sem umrl in da je to moj grob.

2. Obup

»Mrtev! Mrtev!« sem kričal kot nor. Toda ne, to ne more biti res. Mrtvi ne občutijo nič; oni postanejo prah, se razkrojijo in vse je zaključeno, za njih je vse izgubljeno. Oni nimajo več zavesti, -- ali pa je vsa moja slavna življenjska filozofija napačna in duša umrlega živi naprej, četudi telo razpade?

Duhovniki naše cerkve so nas res tako učili, toda imel sem jih za norce, slepce in prebrisane ljudi, ki verjamejo, da lahko samo oni pridigajo o življenju po smrti, ter da je vstop v nebesa mogoč samo skozi ena vrata; in da imajo ključe od teh vrat samo oni: ključe, ki so na priprošnje pripravljene samo za tiste, ki so jih poprej dobro plačali. Samo za denar znajo brati duhovniki maše za umrle. In ti duhovniki, ki z grozljivimi zgodbami o peklju in vicah prestrašenim ženskam in bogaboječih moških obljublajo privilegij na tistem svetu, le da jim vse darujejo.

Po tem nisem imel zahteve. Poznal sem te duhovnike in njihovo privatno življenje zelo dobro, tako da nisem verjel njihovim praznim obljubam o pomilostitvi. Rekel sem si, da bom smrti, ko bo prišla pogledal v oči s pogumom tistih, ki verjamejo, da je s smrtjo vsega konec. Če so bili ti duhovniki zame neverodostojni, komu naj potem verjamem. Kdo bi nam lahko povedal, da obstaja življenje po smrti, ali obstaja sploh Bog? Živi nam to niso mogli povedati, saj ti samo verjamejo in predpostavljajo in tudi mrtvi ne, ker še nobeden ni prišel nazaj, da bi nam povedal kako je na oni strani. Sedaj pa sem stal poleg svojega lastnega groba in gledal kako ga je moja ljubljena krasila s cvetjem ter me objokovala kot mrtvega.

Ko sem tisti zemeljski hribček zbliza pogledal, je pred mojimi očmi postal prozoren, da sem lahko na dnu groba ugledal krsto z svojim imenom in datumom moje smrti. Videl sem kako v

njem leži blede in mirno telo, katero sem prepoznal kot svoje. Z grozo sem opazil, da je telo že začelo razpadati, pa je bilo na pogled videti odvrtno. Lepota telesa je minila, lice kmalu ne bo več prepoznavno. Ko sem tako stal, sem zavestno gledal telo, pa sebe. Občutil sem vsak svoj ud, z roko sem prehajal po vsaki črti svojega obraza, katera mi je bila dobro poznana. Vedel sem da sem umrl, pa vendar živim naprej. Mrtvi živijo – toda kje? V kakšnem stanju? Je bila ta tema pekel? Ali zame ni bilo nobenega drugega prostora. Bil sem izgubljen, stoječ izven naročja cerkve, ki zame ni našla niti v vicah enega prostora.

S to cerkvijo sem pretrgal vse vezi. Preziral sem jo na domnevi, da cerkev, ki pozna in prenaša škodljivo in častihlepno delovanje njenih najvišjih dostojanstvenikov, nima pravice, da bi se imela za duhovno voditeljico. Seveda so tudi dobri ljudje v cerkvi, toda tudi množica škodoželjnih in slabih je prisotna, ki jim je življenje dobrih v zasmeh. Zakaj cerkev, ki o sebi verjame, da je vzgled ljudem in poseduje vso resnico, ne ostrani od sebe nečedne elemente. Ne, ti napredujejo celo do najvišjih častnih mest. Nihče, ki je živel v moji domovini in opazoval grozljivo zlorabo cerkve, se ni mogel načuditi, da lahko ljudje tako breme še vedno prenašajo. Zato sem tudi jaz cerkev preziral in če je njeno prekletstvo dušo hotelo poslati v pekel, sem bil jaz sigurno tam.

Ko sem tako razmišljal, sem se zopet spomnil na svojo ljubljeno in pomislim, da nihče ne bo hotel priti v pekel, četudi le namenoma, da me vidi. Moja ljubljena mi je delovala kot smrt in ko tam kleči poleg mojega groba, sigurno še živi na Zemlji. Ali preminuli Zemlje sploh ne zapustijo, temveč ostanejo blizu mesta, kje so na Zemlji živeli?

Ko so se mi take in podobne misli vrtele po glavi, sem poskušal, da bi se približal njej, katero sem tako ljubil. Toda ugotovil sem, da to ni mogoče. Zdelo se je, kot da jo obdaja neka nevidna zaščita in mi preprečuje, da bi se ji približal. Lahko sem se ji približal na levo ali na desno stran, toda dotakniti se je nisem mogel. Vsa moja prizadevanja v tem so bila neuspešna. Nato sem ji začel govoriti in jo poklical po imenu, pripovedoval sem ji da sem tu, da sem pri zavesti, da sem še vedno isti, četudi sem umrl. Zdelo se je, da me sploh ne sliši in tudi vidi ne. Jokala je žalostno in tiho, nežno se je dotikala rož in govorila; kako da sem jaz imel rože rad in da bom vsekakor vedel, da jih je ona pustila tu zame. Zopet in zopet sem ji govoril, kolikor glasno sem mogel, toda ona me ni slišala. Bila je gluha za moj glas, postala je samo nemirna in prešla je z roko preko čela kot v sanjah. Potem je od tod odšla počasi in žalostna.

Z vsemi močmi sem se trudil, da bi ji sledil, vendar zaman. Od groba in od svojega telesa sem se lahko oddaljil le samo za nekaj korakov in kmalu sem opazil zakaj. Kot nekakšna veriga iz črne svilene niti, katera ni bila debela več kot pajčevina me je držala močno za moje telo. Ni mi uspelo, da bi to nit pretrgal. Ko sem se premikal, se je ta nit raztegnila kot nekakšna guma, toda vedno me je povlekla nazaj. A najbolj grozno je bilo: sedaj sem občutil, da je razkroj mojega razpadajočega trupla zajel tudi mojega duha; to je kot, da ti zemeljski del telesa, ki je zastrupljen, postopno zastrupi celo telo. Nova groza zajame mojo dušo.

V tem zaslišim glas nekega vzvišenega bitja, ki mi iz teme govori: »Ti si to telo bolj ljubil kot svojo dušo. Poglej kako sedaj razpada v prah in spoznaj kaj je to bilo, kar si toliko spoštoval, za toliko skrbel in od česa si bil toliko odvisen. Spoznaj kako je to minljivo, ničvredno; poglej pa sedaj na svoje duhovno telo, kako zelo si ga izstradal in zanemaril in vse zaradi naslade zemeljskega telesa. Poglej kako revna, grda in iznakažena je postala tvoja duša za časa tvojega zemeljskega življenja, katera pa je vseeno neumrljiva, božanska in večna.«

Opazoval sem samega sebe kot v ogledalu, ki je bilo pred menoj. Oj groza! Brez dvoma, to sem jaz. Toda kako grozno spremenjen sem izgledal, tako grd, poln vsakovrstnih nizkosti, tako odvraten na vsakem koraku. Tudi moja postava je bila iznakažena. Zgrozil sem se nad to svojo postavo in si želel, da bi se zemlja odprla pod mojimi nogami, da me skrije pred vsemi očmi. Nikoli več nisem hotel klicati svoje ljubljene, želel sem, da me nikoli več ne vidi. Boljše je, da je daleč, da ona misli na mene kot na umrlega, kateri je za vedno odšel od nje. Boljše, da me v spominu zadrži takega, kot sem bil za svojega zemeljskega življenja, kot pa da enkrat spozna mojo grozljivo preobrazbo in kakšna pokvarjena osebnost sem v resnici bil.

Moj obup, moje muke so bile nepopisne, kričal sem kot nor, tepel sem samega sebe, si trgal lase in vse to zaradi svoje nove grozljive podobe. Potem se je moja vnema in strast umirila in zgrudil sem se brez občutka in zavesti.

Spet sem prebudil in zopet je bila prisotna moja ljubezen, katera me je prebudila. Ona je prinesla še več rož in mi tiho govorila nežne besede potem, ko je rože postavljala na grob. No sedaj nisem imel želje, da bi se lahko postavil vidljiv pred njo, temveč sem se povlekel nazaj, da se skrijem. Moje srce je bilo trdo tudi za njo. Sam sebi sem rekel: »Boljše da žaluje za tistim, ki je od nje odšel, kot da bi vedela, da še živi. In tako sem jo pustil da je odšla. Komaj se je oddaljila, že se kot nor začel kričati za njo, da bi se vrnila in na nek način spoznala moj strašen položaj, kot da me pusti samega na tem mestu. Ona me ni slišala, toda občutila je moj poziv, saj sem videl, kako se je malo oddaljila, pa se zaustavila, se napol obrnila, kot bi se hotela vrniti. Potem je spet odšla naprej in me zapustila. Obiskala me je še dvakrat ali trikrat in vedno, ko je prišla me je zajela ista jeza, ko je bila v moji bližini in ista osamljenost, ko je odšla. Poskušal sem, da bi jo privedel nazaj in da jo zadržim v svoji bližini. Toda zdaj nisem več klical za njo, saj sem vedel, da mrtvi zaman kličejo, saj jih živi ne slišijo. Za ves svet sem bil mrtev in z svojo strašno usodo sem bil sam. Sedaj se spoznal: »Smrt ni nekakšen neskončni spanec in tudi ne nekaka mirna pozaba.

Boljše, mnogo boljše bi bilo, če bi temu bilo tako. V svojem obupu sem molil samo za to, da bi mi bilo dano samo to popolno pozabljenje. Toda, ko sem tako molil, sem vedel, da temu nikoli ne bo tako. Saj človek je živa duša in živi naprej, naj bo v dobrem, na hudem, na radosti ali v žalosti. Njegova zemeljska oblika se razpada ter postane prah, toda duša, katera je pravi človek, ne pozna razpada in pozabljenja.

Dan za dnem sem lahko občutil da dnevi minevajo – moj duh se je budil bolj in bolj in sedaj sem lahko na dogodke mojega življenja gledal vse bolj jasno in svetlo. S tesnobo ter v strahu brez pomoči in upanja sem sklonil glavo, ker sem spoznal, da je sedaj verjetno že prepozno, da bi lahko tudi samo eno delo pustil, da ne obstaja.

3. Upanje - Potovanje po obličju Zemlje Vrata do duhovnega videnja

Kako dolgo je to stanje trajalo, ne vem, meni se je zdelo, da dolgo, dolgo časa. Tako sem tu sedel, brez upanja, ko naenkrat zaslišim tisti ljubeznivi in nežni glas svoje ljubljene. Občutek sem imel, da me nekaj sili, da vstanem in da pojdem za glasom, vse dokler ne bi prišel do njega. Ko sem sklenil, da grem, se je tista nit, ki me je tako močno držala, začela raztezati in se toliko raztegnila, da sem jo komaj še občutil. Vse bolj me je tisti glas privlačil in končno se najdem v neki sobi. Kljub mraku, ki me je obkrožal, da sem slabo videl, sem lahko spoznal, da je to dom moje ljubljene, v katerem sem preživel marsikatero mirne in srečne trenutke, ko še nisem bil ločen od nje s tem globokim in strašnim prepadam. Sedela je na majhnem stolu z listom papirja pred seboj in s pisalom v roki. Stalno je ponavljala moje ime in pri tem govorila: Najdražji prijatelj, če se mrtvi vračajo, potem pridi in poskušaj storiti, da napišem nekaj besed samo z »da« ali »ne«, kot odgovor na moje vprašanje.«

To je bilo prvokrat, potem ko sem umrl, da sem na njenih ustnicah lahko videl skromen nasmešek in v njenih dragih očeh sem lahko opazil pogled upanja in pričakovanja, katere pa so postale žalostne zaradi žalovanja za menoj. To drago in žalostno lice je bilo tako blede in tako bolno, toda občutil sem tudi prisrčno ljubezen, katero mi je darovala, a katero jaz več nisem mogel in smel imeti.

Potem sem poleg nje opazil tudi tri druge osebe, katere sem prepoznal kot duhove, toda nikakor podobni meni. Ti duhovi so se svetili in sijali, tako da nisem prenesel pogleda na njih. Oči so me pekle kot ogenj. Eden je bil moški, velik, miren, dostojanstvenega videza, kateri se je nad njo sklonil, da bi jo zaščitil, kot njen angel varuh. Ob njej sta stala dva lepa mlada človeka, v katerima sem naenkrat spoznal njena brata, o katerih mi je ona tako pogosto pripovedovala, katera pa sta umrla v cvetu mladosti. Onadva sta v srcu moje ljubljene živela kot angela. Kar zdrznil sem se, saj sem občutil, da me gledajo, pa sem poskusil svoje iznakaženo lice in svoje telo prekriti s črnim plaščem, katerega sem imel na sebi. Nato se v meni prebudi ošabnost in rečem: »Ali me ni ona sama poklicala? Prišel sem in naj bo ona sodnik moje prihodnosti! Ali je ta tako sigurna, da ničesar več ne morem storiti za sebe, nobena bolečina, nobeno obžalovanje, pa čeprav še tako globoko, ali nobeno delo, pa kako veliko že bilo, ali noben trud, četudi še tako težak, ne more mojo krivdo poplačati. Ali res na oni strani groba ni več upanja?«

In ta glas – ta glas, katerega sem prej slišal na svojem grobu – mi je odgovoril: »Sin bolečine, ali na Zemlji ni upanja za tiste, kateri grešijo? Ali ne oprosti tudi človek grešniku, kateri mu je hudo storil, če se obžaluje svoj greh in prosi za odpuščanje. Ali je Bog manj usmiljen, manj pravičen? Ali občutiš sedaj obžalovanje? Poišči v svojem srcu in poglej, je to skrb za sebe ali za tiste, katere si prizadel!«

Ko mi je to povedal, sem uvidel, da se nisem resno pokesal. Samo jaz sem trpel, ljubil in hrepenel. Zatem je govorila moja ljubljena in me prosila: »Če sem jaz tu in če jo slišim, naj bi vseeno poskusil, da bi vsaj eno besedo napisal z njeno roko, da bi lahko ona vedela, da še živim in mislim nanjo.«

Bilo mi je, kot da mi bo srce skočilo v grlo in me zadušilo. Približal sem se ji in ji poskusil premakniti roke, ali se je vsaj dotakniti. Toda veliki duh je stopil med naju in moral sem se

umakniti. Nato mi pove: »Povej, kaj želiš da ti poveš in jaz bom z njeno roko storil, da napiše. To bom storil samo zaradi nje in zaradi ljubezni, ki jo čuti do tebe.«

Zajame me veliko radostno navdušenje, ko mi je to duh povedal, pa sem hotel, da se dotaknem njegove roke in mu jo poljubim. Toda ničesar nisem mogle narediti, saj se mi je roka odbila od njegovega ognjenega odseva. Zato sem se pred njim priklonil, saj sem smatral, da je sigurno kak angel.

Moja draga je začela ponovno govoriti in me vpraša: »Si tu, moj dragi prijatelj?«

Odgovoril sem z »da« - in videl sem, kako je duh položil svojo roko na njeno. Ko je to storil, je njena roka napisala »da«. Premikala se je počasi in negotovo, ko bi se otrok učil pisati.

Oh, kako se je smejala! Zopet mi postavi vprašanje in njena roka je kot prej napisala moj odgovor. Vprašala me je, če bi lahko kaj storila zame, če imam kakšno željo, katero bi lahko ona izpolnila.

»Ne«, sem odgovoril, »sedaj še ne!« Jaz bom sedaj odšel in je ne bom več obremenjeval s svojo prisotnostjo. Naj me rajši pozabi. Ko sem to izgovoril, me je srce zbolelo in se napolnilo z grenkobo. Kako prijeten je bil njen odgovor in kako je to prijetno delovalo na mojo dušo, ko je rekla: »Ne govori mi tako, saj je moja želja, da bi za vedno bila tvoja najbolj zvesta in najdražja prijateljica, kot sem to že bila v preteklosti. Po tvoji smrti je bila moja največja želja, da te zopet najdem in govorim s teboj.«

V trenutku ji odgovorim: »To je bila tudi moja največja in najbolj vroča želja.« Nato me zopet vpraša, če bom zopet prišel in ji rekel, da bom. Kam vse bi šel za njo, kaj vse bi naredil za njo. Nato mi svetli duh govori, da je za danes dovolj. Storil je tudi, da ji je to roka napisala in ji povedal, naj gre k počitku.

Občutil sem, kako me privlači grob in moje zemeljsko telo na tistem temnem pokopališču, toda nisem imel več tistega groznega občutka, da nimam več upanja. V mojem srcu je zraslo upanje, saj sem vedel, da jo bom zopet videl in govoril z njo.

Toda sedaj sem opazil, da nisem več sam, njena brata, duhova sta mi sledila in začela pogovor z menoj. Tu ne bom vse opisoval, kaj sta mi povedala. Dovolj je da se ve, da sta mi obrazložila kako velik je prepad med njuno sestro in menoj. Vprašala sta me, če bom vso njeno mlado življenje obsenčil z svojo temno prisotnostjo. Če jo zapustim sedaj, me bo s časom pozabila in se bo name spominjala kot na nekega dobrega prijatelja. Tako bi me zadržala v lepem spominu. Če jo zares ljubim, potem vsekakor ne bi želel, da bi vso njeno mlado življenje naredil osamljeno in nepotešeno. Odgovoril sem njima, da jo ljubim in da je ne bom nikoli zapustil, saj že sama misel, da bi jo lahko nekdo drug imel rad kod jaz, se mi zdi neznosna.

Potem sta mi govorila o meni in o moji preteklosti, pa sta me vprašala, če si sploh upam pomisliti na to, da bi sebe povezal z njenim čistim življenjem, pa čeprav samo na nek mistični način, kot sem se temu tudi nadejal.

Kako bi lahko pričakoval, da bi ji tudi po smrti pripadal? Ona pripada neki drugi čisti sferi in še dolgo ne bo nobenega upanja, da bi se jaz lahko do nje povzpel. Ali ne bi bilo za njo boljše, bolj plemenito in z več ljubezni od mene, če bi jo pustil, kako bi lahko ona mene pozabila, in bi lahko našla tisto srečo, katera ji je v življenju usojena. Moja bi ji ljubezen prinesla samo skrbi in žalost.

Obotavljajoč se odgovoril, da me ima ona vseeno rada. »Da« sta odgovorila, »ona te ljubi tako, kakšno sliko nosi o tebi v svojem srcu, kako je to sliko v svoji nedolžnosti idealizirala. Toda, ali misliš, da bi te ona še naprej ljubila, če bi vedela za vso tvojo preteklost? Ali se ne zgrozila

in bi se od tebe oddaljila? Povej ji resnico, prepusti njej, naj se odloči med teboj ali svojo svobodo. S tem boš naredil plemenitejšo dejanje, dokazal ji boš svojo zvesto ljubezen, kot pa da ji tajiš in jo želiš vezati nase. Če jo zares ljubiš, potem misli na njo in na njeno srečo ter na to, kar bi ji srečo lahko prineslo – in ne samo na sebe.«

Sedaj je v meni zamrlo vsako upanje. Od sramu in prevelike žalosti sklonim glavo, saj sem spregledal, da je nisem vreden. Kot v ogledalu sem lahko gledal, kako bi se lahko njeno življenje brez mene razvijalo. Lahko bi bila srečnejša, toda samo z nekom vrednejšim od mene, ker bi jo jaz s svojo ljubeznijo povlekel samo v trpljenje.

Prvič v življenju sem srečo nekoga drugega postavil pred svojo. Ker sem jo toliko ljubil, da sem želel, da je srečna sem rekel obema: »Potem naj bo tako, povejta ji resnico, dopustita mi samo, da ji za slovo povem samo eno ljubezensko besedo, nato bom odšel od nje in je ne bom več nadlegoval z svojo senco.«

Nato smo se vrnila in videl sem lahko kako spi, izmučena od skrbi zame. Zaprošil sem njiju, da bi ji lahko dal samo en poljub, poljub, ki bi bil nasploh prvi in zadnji, katerega sem ji kdaj dal. Od tega sta me odvrnila, saj bi se ji lahko nit, ki jo drži pri življenju, lahko pretrgala z mojim dotikom.

Ko sta jo prebudila, sta storila, da je njuna sporočila zapisala kot že tiste od prej. Stal sem zraven in poslušal vsako besedo, katere so mi dušo kot igla prebadale in mi uničevale za vedno mojo poslednje upanje. Pisala je kot v snu, dokler ni bila vsa sramotna zgodovina mojega življenja napisana. Jaz sem ji lahko sedaj povedal samo to, da je med nama konec in da je sedaj osvobodjena moje grešne prisotnosti in moje sebične ljubezni. Rekel sem ji zbogom. Kot bi kaplje krvi prodirale iz mojega srca, tako so te besede delovale na mene in kot led padle na njeno dušo. Zatem sem se obrnil in odšel – kako ne vem, vseeno pa, ko sem tako hodil, sem začutil, kako se je tista nit, ki me je držala za moje telo pretrgala in me osvobodila. Svoboden, otožen in osamljen sem lahko sedaj taval kamor sem hotel.

Oh, kaj se je sedaj zgodilo? Oh! Solze hvaležnosti mi tečejo iz oči, ko pišem te besede tu in ko poskušam, da opišem kaj potem sledi, se komaj še držim na nogah. Saj ona, tako šibka in nežna me je z vso močjo svoje ljubezni, kateri se ni moč zoperstaviti, klicala nazaj. Ona me ne bo nikoli zapustila, je govorila, vse dokler bom jaz ljubil njo. Naj bo tvoja preteklost kakšna pač je, pa četudi bi padel v najglobljo brezno pekla, me bo vedno ljubila in si prizadevala, da bi mi sledila. Zahtevala bom pravico ljubezni, da sem ob tebi, da bi te lahko tolažila in opogumljala, dokler se te Bog ne bo usmilil in ti odpustil preteklost ter te zopet dvignil.

Potem sem se zgrudil in jokal, kot en močan in ponosen človek, čigar srce je stiskano, izmučeno in skrčeno. Jokal sem, vse dokler se me ni neka nežna in blaga roka dotaknila in z ljubeznivimi besedami zaustavila moje solze. In tako sem se zopet vrnil nazaj k svoji ljubezni in pokleknil poleg nje. Da bi se me lahko dotaknila, ji ni bilo dovoljeno, toda ji je tisti lepi mirni duh, ki jo je varoval, dal vedeti, da ji je molitev uslišana, da me bo ona res lahko privedla nazaj na svetlobo.

Zapustil sem svojo ljubljeno in ko sem se oddaljil, sem videl tistega svetlega angela kako lebdi nad njo, da jo tolaži in krepi – njo, katera je bila zame svetli angel. V spremstvu onih duhov sem odšel od tam in se podal na pot, dokler me njen glas spet ne prikliče nazaj.

Po kratkem neprekinjenem snu, v katerega jo je postavil tisti čisti duh, se je moja ljubljena zjutraj prebudila. Ko je vstala, je kar naenkrat odšla, kot, da bi jo nekaj gnalo, da obiše tistega

dobrega in ljubeznivega človeka, katerega je našla, ko se je trudila, da najde način, kako bi lahko tudi preko groba prišla v stik z menoj.

Če to ni bila prevara, o čemur so jo tako imenovani spiritualisti obvestili, je upala, da bo lahko prišla v stik z menoj. Od tistih duhov, ki so jo čuvali in vodili je sedaj našla tega človeka. To je bil poznani zdravnik, ki je zdravil kot medij, pa je od njega zvedela, da bi lahko tudi ona posredovala tako imenovanih mrtvim informacije, če bo nadaljevala s svojimi poskusi.

To sem zvedel šele pozneje. Takrat sem občutil samo to, kako me je ona z vso močjo poklicala, naj pridem. Prisluhnil sem njenemu pozivu in se kmalu znašel v neki mali sobi, kakor sem lahko nejasno razbral. Okolico sem lahko spoznaval še zelo nejasno, saj je bila okoli mene še tema, razen tistih mest, katere je slabo osvetljevala tista luč, podobna zvezdni, ki je bila okoli moje ljubljene, pa je z svojim odsevom osvetljevala predmete, ki so ji bili blizu. Bil sem pri tistem dobrem človeku, kateremu je ona odšla, da bi vstopila v stik z menoj, pa me je njen glas privlačil, ko se je z njim pogovarjala. Pripovedovala mu je tudi, kaj se je pretekle noči zgodilo, kako zelo me ljubi in da bi žrtvovala celo svoje življenje, če bi mi lahko s tem pomagala in me potolažila. Tisti človek ji je govoril tako lepe besede, da sem se mu iz srca zahvalil in še sedaj sem mu hvaležen. Napolnile so me z upanjem in radostjo. Moji ljubljene je pojasnil, da se bo vez z mojim fizičnim telesom sedaj prekinila, in da bom svoboden. Povedal ji je tudi, da jo ljubim in tudi ona mi bo lahko sedaj to ljubezen vrnila. Bolj kot katerikoli drug, mi lahko ona pomaga, saj mi njena ljubezen podaja veliko več upanja in utehe, kot vse drugo in mi s tem pomaga na poti do sprave. Ima tudi vso pravico, da se posveti meni, saj je bila moja ljubezen do nje čista, bila je prava privlačnost in naklonjenost, njena ljubezen pa je sedaj močnejša tudi od same smrti, katere pregrade je sedaj premagala. Ta človek je bil poln ljubezni do mene, dal mi je priložnost, da se z njo pogovorim in ji razložim mnoge stvari, katere ji preteklo noč nisem mogel pojasniti, saj je bilo moje srce ranjeno in polno ponosa. Z njegovim posredovanjem mi je bilo mogoče, da izpovem vse tisto, kar bi lahko opravičilo mojo preteklost. On je posredoval, da sem ji lahko povedal, da je bila ona zame, kljub hudemu, ki sem ga storil, oseba, katero sem ljubim kot še nikogar dotlej. Pri tem jo je miril in jo opogumljal, za kar sem mu hvaležen. Ko sva ga zapustila, sem jo pospremil do doma in najina srca sta bila polna veselega upanja.

Ko sva prišla, sem opazil, da sta njena duhovna brata in tudi duhovi, kateri so jo ljubili, postavili neko novo prepreko. Okoli nje je bil nek nevidni zid, skozi katerega nisem mogel prodreti. Četudi sem jo lahko spremljal, se ji nisem mogel čisto približati. Takrat sem sklenil, da se vrnem tistemu dobremu človeku, da vidim, če mi lahko pomaga.

Moja želja se mi izpolnila, saj sem se kmalu znašel pri njem. Takoj je zaznal mojo prisotnost in na moje začudenje sem opazil, da je mnogo od tega kar sem mu govoril tudi razumel. Zaznal je smisel tistega, kar sem mu želel povedati, zato mi je pripovedoval marsikaj, kar se je nanašalo samo name.

Prepričeval me je, da bo še vse dobro, če bom le imel potrpljenje. Duhovna prepreka, katero so postavili njeni sorodniki okoli nje, se lahko vsak čas zlomi. Ničesar me ne more ločiti od njene ljubezni, noben zid mi to ne more preprečiti. Zato se naj potrudim, da bi začel spoznavati duhovne stvari in delati na tem, da bi se lahko pomaknil naprej, saj bo tako razkorak med menoj in mojo ljubljeno vse manjši, dokler ne bo povsem izginil.

Potolažen končno zapustim svojega prijatelja in zopet odpotujem, ne da bi vedel kam.

Šele sedaj sem nejasno spoznal, da so v moji bližini še druga meni podobna bitja, ki tavajo v temi, četudi sem jih lahko komaj zaznal. Počutil sem se tako osamljenega in zapuščenega, da

sem pomislil, da bi se vrnil k svojemu grobu, edinemu poznanemu mestu. Te misli so me odpeljale nazaj, saj sem se kmalu znašel tam.

Rože, katere je prinesla moja ljubljena so že uvene, saj že dva dni bila na mojem grobu od tedaj, ko sva se pogovarjala. Zdelo se je, da je pozabila na moje telo, katero je počivalo v zemlji. To je bilo dobro zame, pa tudi za njo, saj je pozabila na truplo in začela misliti samo še na živega duha.

Tudi uvele rože so govorile o njeni ljubezni. Poskusil sem, da bi dvignil beli cvet, da bi ga lahko ponesel s seboj, toda ni mi uspelo, niti, da bi ga malo premaknil. Moja roka je šla skozi cvet, kot bi bil samo odsev. Ko sem pogledal na sprednjo stran groba, kjer je stal beli marmornati križ, sem opazil imena obeh bratov moje ljubljene. Zdaj sem spoznal, kaj je ona storila iz ljubezni do mene. Moje telo je položila v grob poleg tistih, kateri so ji bili najbolj pri srcu. V svojem srcu sem bil ganjen do te mere, da sem zopet zajokal in moje solze padale na moje srce kot rosa in raztopile grenkobo v njem.

Počutil sem se tako osamljenega, da sem vstal in se odpravil med one črne sence, katere so blodile naokoli. Le nekaj od njih se je obrilo, da me pogleda, mogoče so lahko komaj videl, tako kot jaz. Naenkrat gredo mimo mene tri temne prikazni, zdelo se je, da sta dve ženski in en moški. Naenkrat se obrnejo in mi sledijo, moški se dotakne moje rame in me vpraša: »Kaj delaš tu tako sam? Zagotovo si šele pred kratkim prišel na ta svet, da se ti tako mudi. Tu ni hitenja, saj vsi, ki smo tukaj, dobro vemo, da imamo celo večnost pred seboj, v kateri lahko potujemo.« Nato se hladno in surovo zasmeje, kar me je zelo ujezilo.

Ena od žensk me prime za levo roko, druga za desno in mi začeta govoriti: Pridi z nama, pa ti bova pokazali, kako lahko uživaš življenje, četudi si mrtev. Četudi nimamo svojega lastnega telesa, da se z njim poveselimo, pa si ga bomo za kratek čas sposodili od kakšnega smrtnika. Pridi z nami, pa ti bomo pokazali, da še ni konec z vsemi radostmi.«

V svoji osamljenosti sem bil vesel, da sem našel nekoga s katerim sem se lahko pogovarjal. Četudi so mi bili vsi trije nesimpatični, ženski še bolj kot moški, sem bil pripravljen sprejeti njihovo spremstvo, da vidim kaj se bo zgodilo.

Že sem sklenil, da se jim pridružim, ko zagledam, kot v veliki oddaljenosti, na temnem nebu, osvetljeno sliko, duhovno sliko moje čiste in sladke ljubljene, kako osvetljuje mračen prostor. Oči je imela zaprte, ravno tako kot v moji prvi viziji, tudi roki je iztegnila proti meni kot takrat. Zatem zaslišim njen glas, kot poziv z neba, kako govori: »Oh, pazi se! Pazi se! Ne hodi z njimi; oni niso dobri in njihova pot te lahko pelje v pogubo!« Nato je vizija izginila in jaz se, kot od spanja prebujen, otremem teh treh oseb in odhitim v temo. Kako daleč in kako dolgo sem tako taval ne vem. Tako bežeč, sem se trudil, da se osvobodim tistih spominov, kateri so me pritiskali. Zdelo se mi je, kot da mi je celo veselje na razpolago.

Končno se spustim na tla, da si odpočijem. Zdela so se mi dovolj trdna, da si lahko na njih oddahnem. Ko sem tako sedel, sem zagledal, kako utripa v temi neka luč. Napotim se proti tej svetlobi in vidim, kako iz neke sobe, kot sem lahko razbral, izhaja veliki pas svetlobe. Ta svetloba je povsem zasenčila moje oči in bolečina je bila taka, kot bi na Zemlji opoldne gledal v Sonce. Te svetlobe nisem mogel več prenašati, zato sem hotel oditi, ko zaslišim nek glas: »Postoj, utrujen popotnik! Tu je zate navzoče ljubeznivo srce in roke, ki ti hočejo pomagati. Če hočeš videti svojo ljubljeno, potem vstopi sem, kajti ona je tu in ti se lahko z njo pogovoriš.« Nato sem občutil, saj gledati nisem mogel, kako mi je neka roka, čez glavo potegnila nekakšen

plašč, da mi je zastrl svetlobo in me nato povedel v sobo, kjer me posedi na nekakšen visoki stol. V tej sobi je vladal tak blaženi mir, da sem verjel, da sem našel pot v nebesa.

Čez nekaj časa pogled usmerim navzgor in opazim dve plemeniti in ljubeznivi ženski. Zdeli sta se mi kot dva angela, pa sem si misli sam pri sebi: »Ti si v resnici že blizu nebes.« Zopet pogledam navzgor, a tokrat sem svetlobo lahko prenesel. Poleg dveh lepih žena sem zagledal, na moje veliko veselje, mojo ljubljeno. Bila je žalostna, toda vseeno se je nežno smehljala v tisto smer, kjer sem bil jaz. Vedel sem, da me v resnici ne more videti. Ena od žensk me ji je opisala z mirnim in globokim glasom. Zdelo se mi je, da je bila moja ljubljena s tem zadovoljna, saj je potrdila njene besede. Tema dvema ženskama je tudi opisala kakšne čudne izkušnje je že prej doživela in da ji vse skupaj deluje kot nekakšne sanje.

Trudil sem se, da bi jo poklical in ji razložil, da sem res tu navzoč, da še živim, da jo še ljubim in verjamem v njeno ljubezen do mene. Toda premakniti se nisem mogel, bil sem kot uročen. Nekakšna moč ali urok, katerega sem občutil, me držal na mestu. Potem je tekel pogovor tudi med temi dvema ljubeznivimi ženskami, zato sem lahko spoznal, da nista angela. Kajti obe sta se nahajali še v zemeljskih telesih in moja ljubljena jih je lahko videla in z njima govorila. Govorili sta mnogo o upanju, katero še obstaja za grešnike kot sem jaz. Glas, kateri me je poklical, naj vstopim, me je vprašal, če želim, da bi katera od teh žensk, napisala kakšno sporočilo od mene.

»Ja«, zakričim, »tisočkrat ja!«

Potem je duh vodil žensko, da je moji ljubljeni napisala, da še živim, da jo ljubim in naj nikoli ne pozabi name, ker mi je potrebna vsa njena ljubezen in podpora. Za njo sem še vedno isti, čeprav sem sedaj slaboten, potreben pomoči in neviden njenim očem. Na ta moj govor je odgovorila z ljubečimi besedami, ki jih ne bom opisal; zame so preveč svete in bodo za vedno počivale v mojem srcu.

—

Čas, ki je sledil tem pogovorom, je bilo zame nekakšno obdobje globokega sna. Ko sem odšel iz tiste sobe in sem nekaj časa blodil sem bil tako izčrpan, da sem se zgrudil na tla in padel brez zavesti v globok san. Koliko časa je trajal ta moj san, ne vem, saj nisem imel ničesar, s čimer bi lahko meril čas, razen velike bede in trpljenja, katero sem moral prenašati. Iz tega sna sem se prebudil nekoliko okrepljen in tudi vsa čutila so postala močnejša kot prej. Lahko sem se premikal hitreje, svoje ude sem občutil okrepljene in lažje. Sedaj sem tudi prvič občutil lakoto, kar mi je do sedaj bilo povsem neznano. Ta potreba za hrano je bila vedno večja in poskusil sem najti nekaj, da bi lahko potešil vedno večji občutek lakote. Rabil sem kar nekaj časa, da sem končno našel nekaj, kar se mi je zdelo kot trdi in suhi kruh. Bila je to samo skorja, toda pojedel sem jo slastjo in občutek sem imel da sem sit.

Tukaj bi pripomnil, da lahko duhovi pojedjo duhovni del vaše hrane in občutijo prav tako močno lakoto in žejo, kot vi na Zemlji, četudi vi z svojimi fizičnimi očmi ne morete videti naše hrane, ne pijače, pa tudi našega duhovnega telesa. Kljub temu je ta hrana in pijača za nas objektivna realnost. Če bi bil pijanec ali pa gurman, bi še prej občutil žejo in lakoto. Zame je bila ta skorja kruha dovolj. Od začetka mi je bilo sicer nagnusno, toda s časom sem se navadil te hrane, kot berač, ki je zadovoljen s tem kar dobi.

Moje misli so me zopet vodile k moji ljubljeni, tako sem še enkrat vstopil v tisto sobo, kjer sem nazadnje videl njo in tisti dve ženski. Sedaj sem lahko takoj vstopil, sprejela sta me dva moška

duhova, katera sem lahko le slabo zaznal. Zdelo se mi je, da je neka koprena med nami, saj sem duhova, mojo ljubljeno in obe ženski lahko le slabo videl. Duhova sta mi povedala, da lahko zopet dam sporočilo tisti ženi, ki je že prej napisala moje besede. Bil sem toliko nestrpen, da sem sam poskusil napisati tiste besede preko te ženske, kot je to storil njen angel varuh. Na moje razočaranje sem spoznal, da tega nisem sposoben storiti, zato sem pustil, da je ta ženska napisala moje sporočilo kot že prej. Ko je napisala moje sporočilo sem si najprej oddahnil, potem pa opazoval ljubko lice moje ljubljene, kot sem to storil v tistih srečnih dnevih. To opazovanje je prekinil eden od prisotnih duhov, ki je bil lep in postaven in mi mirno in prijazno govoril. Če želiš napisati katero besedo, bi bilo dobro zame, da bi se prej priključil bratstvu spokornikov. To bi bila dobra pot zame, saj bi lahko veliko tega spoznal, kar mi sedaj še ni jasno. Po besedah teh dveh duhov, bi bil sposoben ne samo vplivati na mojo ljubljeno, temveč bi lahko dosegel tudi, da bi občasno bil pri njej.

Ta pot kesanja je težka, zelo težka. Ima mnogo stopenj, dokler se ne pride do cilja. To je pot trpljenja in velikega napora. Toda le ta pot vodi v tisti lepi in srečni kraj, kjer si bom lahko oddahnil v blaženosti, o kateri sedaj niti sanjam ne. Zagotovil mi je, kot tudi tisti dobri človek na Zemlji, da se bo tudi moje iznakaženo telo, katero tako plaho skrivam pred očmi svoje ljubljene, tudi spremenilo, ko se bo spremenil tudi moj duh. Potem bom zopet lepega videza, pa se njej ne bo skremžil obraz, ko me bo videla. Če ostanem še naprej na tej zemeljski ravni, bi me najverjetneje povleklo nazaj na tiste kraje, katera so mi nudila tako imenovane užitke. V takem ozračju bi duhovno nazadoval in izgubil bi potrebno moč, da bi se lahko približal svoji ljubljeni. Potem bi bili tisti, ki jo varujejo, prisiljeni preprečiti moj dostop do njene bližine. Če pa bi se po drugi strani pridružil tistemu bratstvu, ki je bratstvo upanja in delavnosti, bom tako okrepljen in podučen, po določenem času brez nevarnosti zopet lahko vrnil na to zemeljsko ravnino. Do tedaj bom pridobil dovolj moči, da se zavarujem pred vsako skušnjava. Besede tega prijaznega duha sem poslušal z navdušenjem in začudenjem. V želji da čim več izvem o tem bratstvu, sem ga tudi zaprosil, če me lahko k njim tudi pripelje. To mi je tudi obljubil, obenem pa tudi razložil, da je za to potrebna le ena želja in tam bom v trenutku. »Če bi želel od tam kdaj oditi lahko to vedno storiš, v svetu duhov imajo vsi svobodno voljo, lahko gredo kamor želijo, vse je odvisno od naših želja in strasti. Če zaznaš v sebi čiste in višje želje, ti bodo tudi dana sredstva, da jih uresničiš. Dobil boš tudi potrebno moč in podporo, kolikor je potrebuješ za svoj načrt. Ti si eden od tistih, ki ni nikoli spoznal kaj je molitev in kakšna moč je v njej. Toda v resnici so vse naše želje molitve, se njih zavedamo ali ne. Vse tvoje želje za dobrim ali zlom so kot molitve in kličejo v tvojo bližino dobre in zle sile, da ti jih izpolnijo.« Zopet sem postal utrujen in izčrpan, zato mi je duh svetoval, naj se poslovim od svoje ljubljene za nekaj časa. Pojasnil mi je, da bom pridobil novo moč, če bom ostal za nekaj časa na tistem kraju spokornikov, pa tudi moja ljubljena se bo lahko ta čas odpočila in tudi pridobila na moči. Zanj bi tudi bilo dobro, če bi se tri mesece vzdržala medialnega pisanja, saj so njene moči tako izčrpane, da bi lahko oslabela in zbolela. Po drugi strani bi bil ta čas koristen tudi zame, saj bi se lahko naučil vsaj najpreprostejših in najpotrebnejših stvari, kako medijsko vplivati na svojo ljubljeno.

Oh, kako težko nama je bilo dati to zaobljubo, toda ona je z dobrim zgledom to dokazovala, zato tudi meni ni preostalo drugega, kot da ji sledim. Tudi jaz sem hotel, da bi bil toliko močan in potrpežljiv kot ona. Če se bo Bog, na katerega sem že dolgo časa nazaj pozabil, spomnil name in mi sedaj odpustil, bom od sedaj naprej vse svoje življenje in vse moje moči uporabil

zato, da poravnam vse krivice katere sem zagrešil. In tako sem za nekaj časa zapustil to mračno zemeljsko raven, katero sem do sedaj le malo spoznal, v kateri pa moram še veliko doživeti in potrpeti.

Ko sem z svojim novim vodnikom zapuščal to sobo sem se za slovo obrnil k svoji ljubljeni in ji pomahal v slovo, ter zaprosil vse dobre angele in Boga; - kateremu pa jaz zase nisem molil - naj jo blagoslovijo in jo vzamejo v svoje varstvo. Zadnje kar sem videl, so bile njene sladke oči, katere so mi sledile z ljubeznijo in upanjem. Spomin na ta pogled me je mnogokrat držal pokonci v težkih in bolečih trenutkih.

4. Bratovščina upanja

V duhovnem svetu obstaja veliko čudnih krajev, doživiš različna prelepa doživetja in veliko je društev za pomoč skesanim dušam, toda ničesar tako nenavadnega kot okrevališče, katerega je vodilo »Bratstvo upanja« in kamor so me sedaj pripeljali. Ker sem bil slab v svojih duhovnih sposobnostih, mi ni bilo mogoče, da bi stvari točno razpoznal, tudi mi ni bilo mogoče povedati, čemur je bil ta kraj podoben. Bil sem kot človek, ki je povsem gluhi, nem in slep. Ko sem bil v društvu med drugimi, sem le s težavo slišal, videl in tudi kaj storil na način, da bi me drugi razumeli. Četudi sem bil sposoben, da vsaj malo vidim, je bilo to le toliko, kot da bi bil v temnem prostoru v katerem je svetlobni žarek le toliko močan, da vidim kam grem. Na zemeljski ravnini tega nisem toliko občutil, saj sem tam, četudi je bilo vse odeto v temo, lahko dovolj videl in razločeval okolico okoli sebe. Še, ko sem se vzpenjal na to neznatno višino, na kateri je to mesto nad Zemljo bilo, je rasel v meni občutek odsotnosti. Občutek sem imel, da obstaja samo najbolj grob materialen ovoj mojega duha.

Zame, ki sem imel tako rad sonce in svetlobo, je bilo to obdobje zelo grozljivo, pa ga ne bi rad še enkrat podoživljal. Izhajam iz dežele sonca in svetloba, kjer so barve tako bogate in raznolike, kjer je nebo tako čisto, rože in pokrajine pa tako čudovite. Neznansko rad sem imel to svetlobo, toplino in glasbo. Toda tu, odkar sem umrl, sem našel vedno samo temo in mraz; ta grozljiva tema me ovijala kot temni plašč, katerega se nikakor nisem mogel rešiti. To je pritiskalo na moj duh, kot ničesar na svetu.

Na Zemlji sem bil po rodu Italijan, poln ponosa in ošabnosti.. Kri ponosnega plemstva je tekla po mojih žilah, po materi sem bil celo v sorodstvu z velikaši, ki so kraljevali po deželah. Toda sedaj? Najnižji, najnevrednejši berač z ulice mojega mesta je bil večji in srečnejši od mene, saj ta je imel vsaj sonce in svež zrak, jaz pa sem bil bolj podoben ujetniku, ki je zaprt v ječi.

Če bi ne imel v mislih mojo zvezdo upanja, mojega angela, to svetlobo in njeno ljubezen bi najverjetneje obupal. Ko pa sem se spomnil na njen nežni nasmeh in njene sladke besede, katere mi je tedaj govorila, se je v mene vrnil pogum. Zopet sem postal močan in bolj potrpežljiv. Vse to je bilo zame potrebno, saj se je sedaj začelo obdobje trpljenja in bitke, o katerih bi to nekomu težko povsem jasno razložil.

Kraj v katerem sem bil, sem lahko videl v vseh podrobnostih. Bil je podoben velikemu in mračnemu zaporu, ki je bil zgrajen iz temno sivega kamena. Ta zgradba je imela dolge hodnike in prostrane sobe in dvorane, iz njih pa je izhajalo brez števila slabo osvetljenih malih sobic, ki so bile slabo opremljene. Vsak duh je tu imel samo to, kar si je prislužil v svojem zemeljskem življenju. Nekateri niso imeli ničesar drugega, kot samo malo posteljo, na kateri so ležali in trpeli; ker tu so trpeli vsi. To je bila hiša trpljenja in pokore, vendar tudi hiša upanja,

saj so vsi imeli željo napredovat, naprej proti svetlobi. Vsak je zakorakal na najnižjo stopnico upanja, po kateri bo s časom dosegel nebo in raj.

V moji mali sobici sem imel samo posteljo, stol in mizo. Čas sem preživel v miru in v premišljevanju, ali pa sem se sprehajal s tistimi, kateri so že tako kot jaz, postali močnejši. Ti so se lahko udeležili predavanj, katera so za nas potekala v veliki dvorani. Ta predavanja so bila duhovne narave. Bila so sestavljena v obliki zgodbe, toda je vsak od nas našel in dobil v zavest svoje krivično delovanje. Veliko truda je bilo vložena, da so nam razumljivo razložili daljnosežnost naših dejanj in nam pokazali, kje in kaj smo storili narobe v svoji želji za uživanjem in tako tudi druge duše pahnili v pogubo. Mnogo stvari smo storili samo zato, ker so tako delali tudi drugi, ali, ker smo verjeli, da imamo zato pravico. Sedaj nam je bila prikazana tudi druga stran teh naših krivičnih dejanj in to po tistih, ki so v neki stopnji postali naše žrtve; pa tudi po tistih, za katere pač nismo bili odgovorni, temveč so ti bili žrtve socialnega sistema, kateri pa je bil ustvarjen le zato, da lahko po njem zadovoljimo svoje sebične želje.

Ne morem do podrobnosti razlagati vsa ta predavanja, toda tisti, kateri poznajo pokvarjenost velikih mest na Zemlji, si lahko to sami predstavljajo. Pred temi prikazovanji in o pouku o naših slabostih, je padla vsa ta društvena zavesa zemeljskega življenja. Zaskrbljeni in osramočeni smo se vračali v svoje sobe, da premišljujemo o svoji preteklosti, kot tudi o tem, kako se bomo za te svoje krivice v prihodnosti tudi spokorili.

Veliko olajšanje nam je bilo tudi, da so istočasno z opozarjanjem na naše prestopke in njihove zle posledice, kazali tudi pot, kako jih lahko tudi popravimo in kako lahko obvladamo svoje strasti in poželenja. Poučili so nas, da bi lahko delali pokoro za svoje grehe na tak način, da bi druge ščitili od tega, da ne zapadejo zlu, kateremu smo pa mi podlegli. V tem nauku je bila tudi priprava za našo nadaljnjo stopnjo razvoja, ki pa je bila v tem, da nas bodo poslali nazaj na Zemljo, da lahko nevidni in neznani pomagamo umrljivim ljudem, kateri se borijo z zemeljskimi preizkušnjami.

Kadar nismo bili na predavanjih, smo se lahko svobodno gibali, kamor koli smo hoteli, toda to je bilo dopuščeno samo tistim, kateri so že bili dovolj močni, da so se lahko svobodno gibali. Nekateri, ki so zapustili svoje drage prijatelje na Zemlji, so strmeli za tem, da jih obiščejo, ter da svoje drage in mile vsaj vidijo, čeprav oni njih niso mogli. Toda vedno so nas pri tem opominjali, naj se ne zadržimo dolgo na Zemlji, ker bi mnogi lahko podlegli skušnjavam in bi nas bilo težko zopet dvigniti.

Močnejšimi med nami, kateri so imeli potrebne sposobnosti in željo, je bilo rečeno, naj magnetiziramo tiste najbolj slabotne. Veliko je bilo takšnih, ki so svojo življenjsko moč za časa svojega življenja toliko razsipali, da so bili sedaj popolnoma izčrpani. Zaradi te njihove izčrpanosti in trpljenja se z njimi ni moglo storiti ničesar drugega, kot da smo jih pustili ležati v svojih sobah, medtem, ko so jim drugi duhovi pomagali z magnetiziranjem izboljšati njihovo stanje.

Tukaj vam moram prikazati nenavaden način zdravljenja, kateri se je uporabljal v tej hiši upanja. Nekateri sposobnejši duhovi, kateri so imeli željo in sposobnost, da postanejo naravni zdravilci, so zdravili v sodelovanju z drugimi duhovi iz različnih duhovnih ravneh tiste, ki so bili najbolj slabotni in trpeči. Svojo moč magnetizma in tudi moč drugih so uporabljali, da so trpečim pomagali odstraniti njihovo notranjo bolečino. Ko se njihovo duhovno telo vse bolj

krepilo, so se tudi bolečine zmanjševale in s časom so bili toliko sposobni, da so lahko tudi druge, kateri so trpeli, zdravili z magnetiziranjem in jim blažili bolečine.

Težko bi točno opisal ta kraj in njihove prebivalce. Čeprav je podoben bolnišnicam na Zemlji, je tukaj vseeno veliko stvari, ki niso podobne nobeni na Zemlji, toda s časom, ko bo znanost napredovala, se bo tudi ta različnost zmanjševala. Tukaj je bilo zato tako mračno, saj ti nesrečneži, ki so tu stanovali, niso zaznali svetlobo, s katero so ta kraj osvetljevali blaženi duhovi. Stanje duha je je tisto, kar prinese svetlobo ali temo v tvojo okolico.

Občutek teme, ki je skoraj kot popolna slepota, je v teh duhovih nastal zaradi njihovega grešnega zemeljskega življenja, v katerem jim ni bilo mar za duhovne reči. Za svojo okolico so bili nesprejemljivi, podobni novorojenim na Zemlji, kateri so slepi, gluhi in nemi. Ti ne morejo sprejeti ničesar v svojo zavest, zato morajo ostali, ki imajo te organe, za njih vse razbrati. Ko ti nesrečni duhovi zaidejo na zemeljsko raven, ki odgovarja njihovi stopnji razvoja, se nahajajo še v nekakšni temi, čeprav ne popolni in lahko vidijo sebi podobna bitja, s katerimi pridejo v neposredni stik. Enako je tudi z umrljivimi ljudmi, ki se nahajajo še na nizki stopnji duhovnega razvoja. Umrljive in posebno duhovno razvite duhove ti nesrečneži ne morejo videti, ali pa jih komaj zaznavajo.

»Delovni bratje upanja«, tako se imenujejo, so bili preskrbljeni z majhno lučko, ki je izgledala kot zvezda, katere svetloba je osvetljevala temne sobe, ko so vstopili v nje. Tako so prinašali žarek upanja povsod, kjer so se ti bratje nahajali. Tudi jaz sem na začetku veliko trpel, poležaval sem v svoji sobi ves izmučen in brez volje, da bi se česa udeležil. V pričakovanju, kdaj se bo utripajoča lučka približala po hodniku in vstopila na moja vrata, sem razmišljal, koliko bi po zemeljskem času lahko trajalo, da se zopet pojavi. Toda to stanje popolne izmučenosti ni trajalo dolgo časa. Za razliko od mnogih revnih duhov, ki so poleg želje po pitju in drugih strasti veliko trpeli, se je meni godilo boljše, saj je moj duh bil čist in tudi močna želja je bila v meni, da se izpopolnim. Ker nisem želel ostati nedejaven, sem takoj, ko sem bil sposoben premikanja, zaprosil za dovoljenje, da bi lahko delal kaj koristnega, pa čeprav nekaj povsem preprostega. Ker sem premogel močno magnetično moč, mi je bilo rečeno, naj pomagam nekemu nesrečnemu mladeniču, kateri se sploh ni mogel premikati in je kar naprej vzdihoval in tožil. Ubogi človek! Šele trideset let je imel, ko je zapustil svoje zemeljsko telo. V svojem kratkem življenju je padel z svojim razuzdanim življenjem tako globoko, da je prežgodaj naredil samomor. Njegov duh je grozno trpel posledice storjenega dejanja, ki ga je zagrešil na svojim zemeljskim telesom. Trpljenje je bilo tako grozno, da včasih nisem mogel niti gledati kako trpi. Moja naloga je bila, da ga magnetiziram z umirjenimi kretnjami in mu s tem vsaj malo olajšam trpljenje, dokler s časom ne pride nek popolnejši duh, da ga spravi v stanje nezavesti, kar mu lahko za nekaj časa povsem prekine bolečino. V tem času sem tudi sam veliko trpel, tako duševno kot tudi telesno, saj v nižjih ravneh občuti duh tudi telesne bolečine. V razmerju kako napreduje, je njegovo trpljenje bolj duhovno duševne narave. Popolnejši duhovi, kateri imajo tanki eterični ovoj, sploh ne občutijo bolečine.

S tem, ko se je večala moja moč, so se ponovno prebudile tudi moje strasti. Te so mi pogosto povzročale muke, da sem bil večkrat v skušnjavi; kar storijo mnogi ubogi duhovi – namreč, da bi se vrnil zopet na Zemljo in poiskal načine in poti, kako bi se lahko zadovoljil na materialnih telesih živih ljudi. Moje telesne muke so bile zelo velike, ker mi je tista moč, na katero sem bil tako ponosen in katero sem tako slabo uporabljal, zadajala več muk, kot tistim na Zemlji, kateri so bili slabiči. Ko telovadec preobremeni svoje mišice, se te skrčijo in mu povzročajo bolečino,

tako so meni zadajale neprekinjene bolečine moja moč in sile, katere sem za časa svojega življenja na Zemlji zlorabil in mi sedaj delujejo nazaj na moje duhovno telo.

Ko so se mi vrnila moči in sem bil sposoben, da uživam v tem, kar mi je v mojem zemeljskem življenju nudilo užitek, se je v meni tudi povečala strast za tem tako močno, da sem se le stežka obvladoval, da bi se vrnil na zemeljsko raven. Tu sem nameraval poiskati telesa takih ljudi, ki se v svojem odvratnem življenju in s svojimi nizkimi poželenji nahajajo v isti stopnji razvoja, kot duhovi na tej ravni. Tako bi lahko zadovoljil svoje stare strasti, kar je bilo seveda velika skušnjava za nas.

Mnogo prebivalcev iz »Hiše upanja« je podleglo skušnjavam, pa so odšli za določen čas na Zemljo, od koder bi se prej ko slej vrnili povsem izčrpani in zopet bi padli še nižje na stopnji svojega razvoja. Vsem je bilo dopuščeno, da lahko gredo, ali pa ostanejo. Vsak se je lahko vrnil, čim je to pozelel, saj so bila vrata »Hiše upanja« vedno odprta, četudi so bili oni še tako ne vredni in nehvaležni. Pogosto sem občudoval to neskončno potrpljenje in uvidevnost, katere smo bili deležni kljub našim grehom in slabostim. Za nas so bile te nesrečne sirote pomilovanja vredne, saj se niso mogli upreti svojim nizkim poželenjem. Zopet in zopet jih je to poželenje vleklo na zemljo, dokler popolnoma izčrpani, kot mlad fant, katerega sem negoval, niso bili sposobni več niti premikanja.

Tudi jaz bi podlegel tej skušnjavi, če nebi imel v mislih mojo čisto ljubezen, na vsa tista njena upanja, katere mi je dala in je tako v meni prebudila boljše vzgibe. Zato tudi teh ubogih zablodelih duhov nisem obsojal, saj niso imeli takšne opore kot jaz. Pogosto sem šel na zemljo, tja kjer je bila moja ljubljena; njena ljubezen me je privlačila v čisto atmosfero svojega bitja in me varovala pred vsemi skušnjavami. Toda dotaknit in čisto približat se ji nisem mogel zaradi tistega nevidnega zidu, toda gledal sem jo lahko kako sedi, kaj dela, če bere ali spi. Vedno, ko sem bil pri njej, je imela občutek, da sem v njeni bližini. Takrat je tiho izgovarjala moje ime, se obračala proti meni in na njenih ustnicah se je pojavil žalosten in sladki nasmeh, kateri mi je vlival uteho v samotnih trenutkih. Bila je videti zelo žalostna, moja uboga ljubljena, pa tudi tako bleda in nežna, da sem v svoji duši občutil bolečino.

Čeprav je bil polna upanja, potrpljenja in poguma in, da je boj zanjo bil zelo težak, si moram priznati, da je bilo njeno lice vsak dan bolj ljubko. Takrat je morala prestati tudi marsikatero grenko preizkušnjo: v družini je bilo zaradi tega njenega sporazumevanja z onostranstvom veliko jeze, zato je bila večkrat v strahu in dvomih. Včasih se je spraševala, če ni vse kar je doživela ena velika prevara – sanje, iz katerih se bo nekega dne prebudila in spoznala, da med živimi in mrtvimi ni nobenih vezi, da ne obstaja nobeno sredstvo ali pot, s katerim bi me lahko dosegla. Takrat bi njo, pa tudi mene zajel obup. Takrat sem stal poleg nje, nemočen in nesposoben, da bi ji dal neki znak, po katerem bi lahko spoznala, da sem prisoten.

Neke noči, ko je po daljšem joku zaspala, pa tudi jaz sem bil zaradi svojih skrbi v takem stanju, da bi lahko z njo skupaj jokal, me je nekdo prijel za ramo. Presenečen sem spoznal v njem duha varuha moje ljubljene, kateri mi je prvokrat pomagal, da sem lahko z njo govoril. Rekel mi je, da mi bo dovolil poljubiti mojo ljubljeno v spanju, če se lahko obvladam in sem povsem miren. Takoj sem mu ves radosten obljubil vse to. Nato me je ta njen duh varuh prijel za roko in me popeljal skozi nevidni železni zid, kateri je bil zame tako neprehoden. Moj vodič se je nagnil nad njo in naredil z roko nekakšne čudne kretnje. Po nekem času vzame mojo roko in jo da v njeno in me prosi, naj se je čisto nežno dotaknem. Ona je še mirno spala, na trepalnicah je še imela solze, a ustnice so ji bile napol odprte, kot bi nekaj govorila v sanjah. Roko, ki je imela

na licu, sem prijel v svojo povsem mirno, tiho in nežno, da je ne prebudim. Njena druga roka pa me podzavestno prime za mojo in na njenem licu se pojavi veselje, zato sem se zbal, da se nebi prebudila. Toda nežni duh, kateri me je pripeljal do nje, se je smejal nad nama in mi rekel: »Poljubi jo!« Sklonil sem se nežno nad njo in ji dal svoj prvi poljub. Ne enkrat, temveč večkrat sem jo zelo strastno poljubil, tako, da se je prebudila, zato me je njen duh hitro odvedel od nje. Ona je takoj pogledala okoli sebe in se nežno vprašala. «Sanjam, ali pa je res bil to moj ljubljeni?» -- »Ja«, sem odgovoril in zdelo se mi je, da je slišala, kajti smejala se je tako nežno, in večkrat je tiho pri sebi izgovarjala moje ime.

Dolgo časa po tem srečanju mi niso pustili, da se je dotaknem, toda pogosto sem bil ob njej in večkrat je v najinih srcih odmevala tista radost najinega srečanja. Koliko realen je ta moj poljub bil za njo nebi vedel, zame je bil kot sidro upanja, kateri mi bo s časom omogočil, da moja ljubljena občuti moj dotik, pa tudi, da bi lahko z njo govoril.

5. Duhovi na zemeljski ravnini

Končno se je približal čas tudi zame, da sem lahko zapustil »Dom upanja«, - okrepljen s tukaj pridobljenimi izkušnjami - ter odšel na Zemljo in na ravan, katera me je za časa mojega življenja najbolj privlačila, da se tu pokesam za svoje storjene grehe.

Po približno osmih ali devetih mesecih po moji smrti sem bil že toliko okrepljen, da sem se lahko svobodno in brez ovir gibal po nižji ravnini, katera je neposredno nad zemljo. Čutila so se mi že toliko razvila, da sem lahko jasno gledal, govoril in poslušal. Toda še vedno je okoli mene bil nekakšen polmrak, kakor zjutraj ob svitanju. Čeprav je bila v začetku ta medla svetloba mojim očem dobrodošla, sem začel s časom hrepeneti po dnevni svetlobi, saj je ta medla svetloba delovala name monotono in moreče.

Kraj v tretjem krogu zemeljske ravni ali v prvi sferi se je imenovala »Zemlja polmraka«. Sem pridejo vsi duhovi, kateri so živeli sebično in čutno življenje, tako da njihove duše niso mogle doseči večje stopnje razvoja. Toda ti prebivalci zemlje polmraka so bil še vseeno eno stopnjo višje kot pa tako imenovani »prikazni« na zemlji, kateri so zares priklenjeni na zemljo, to pomeni na svoje prejšnje mesto bivanja na zemlji.

Moje delo na zemlji se je pričelo na tistih mestih, katere obiskuje veliko ljudi; na svetu so to zabavišni lokali in hiše veselja, čeprav je veseljačenje tako minljivo in gotovo vodi v degeneracijo in propad človekovega zemeljskega življenja.

Sedaj sem imel možnost, da ocenim vrednost pouka in izkušenj, katere sem si pridobil za časa mojega bivanja v »Domu upanja«. Tisto, kar je zame prej bilo velika skušnjava, name sedaj ni več imelo vpliva. Poznal sem radosti, katere nudijo zabave, pa tudi ceno, da bi lahko podlegel skušnjavi, da zase uporabim telo tistega človeka, katerega sem moral nadzorovati.

Le malo smrtnikov lahko danes razume, da obstajajo duhovi, kateri lahko občasno popolnoma obvladujejo telo moškega ali žene - in to se tudi pogosto dogaja. Takrat se zdi, da telo ne pripada tistemu človeku, ampak duhu, ki je takega človeka obsedel. Veliko takih tako imenovanih periodičnih blaznosti se lahko pripiše vplivu teh zlih in nizkih duhov, kateri lahko popolnoma obvladujejo telo, saj jim je pogodu šibka volja takih ljudi. So pa za obsedenost lahko tudi drugi vzroki. To je bilo poznano že pri starih ljudstvih. Ti so te stvari preučevali, skupaj z ostalimi vejami okulturnih znanosti. Pravzaprav, ta zrna resnice, katera so se preučevala skozi vsa stoletja bi bila vredna, da bi jih ponovno podrobno preučili, da bi se lahko osvobodile

tiste mreže, katere so nastale v naslednjih generacijah. To delo, katero mi je bilo zaupano, bo lahko bralcu nenavadno saj je bilo tudi meni od začetka. To veliko »Bratstvo upanja« je bilo le eno od nešteti skupnosti katera obstajajo v duhovnem svetu, da pomagajo pomoči potrebnim duhovom. Ta bratstva delujejo povsod, na vseh sferah. Ti njihovi člani so zaposleni tako na najnižjih in najmračnejših, kot tudi v najvišjih sferah najbolj fine materije. Prisotni so celo v sferah na oni strani sonca; so kot neprekinjena veriga, v kateri najbolj padlemu in neznatnemu članu pomaga in ga ščiti tisti, ki je nad njim.

Če je bratstvu javljeno, da je nekemu smrtniku, ki se bori, ali kateremu nesrečniku potrebna pomoč, to bratstvo tedaj pošlje izmed sebe nekoga, katerega smatrajo, da je najprimernejši za to. V takih primerih izberejo tistega brata, kateri se je za časa svojega zemeljskega življenja nahajal v podobni situaciji, kot tisti kateremu je potrebna pomoč in kateri je pretrpel vse težke posledice svojih prestopkov. Pogosto se je dogajalo, da je bila dana pomoč moškemu ali ženi, kateri so v borbi proti skušnjavi izrazili željo, da se jim pomaga in okrepi. To je bilo za nas kot molitev. Zgodilo se je tudi, da se je kateri duh, kateremu je ležalo na srcu, da pomaga človeku v borbi, obrne na nas. Naša dolžnost je, da se takemu pozivu odzovemo, in da zaščitimo vsakega, kateri je potreben in da na njega vplivamo do tedaj, dokler se od skušnjave ne odvrne. Mi se s tistimi tesno povežemo, delimo njegovo mišljenje in vse njegove probleme. Za časa tega dvojnega življenja, ko imamo skrbi okoli takega človeka, so nam njegove misli pri zavesti, občutimo v sebi vse njegove občutke straha, pogosto skozi ta čas tudi veliko trpimo, ker ponovno podoživljamo en del svoje lastne preteklosti, občutimo tudi vse te skrbi, kesanje in grenkobo svojega prejšnjega življenja. Tisti, kateri se je na nas obrnil po pomoč občuti vse naše razpoloženje in skrb, s katero delujemo na njega. Tisti človek je lahko senzibilen, nastane lahko tudi to, da si tisti človek zamišlja, da je on vse te stvari sam storil, katere smo mu pravzaprav mi storili. On si to zamišlja, da je to storil v neki ekstazi, katero je lahko pozabil, ali da je živo sanjal, pa se ne more spomniti, kaj je sanjal.

To vplivanje ali zasenčenje smrtnikov se lahko izvaja na različne načine: tisti, kateri se sami podvržejo takšnim vplivom – lahko s tem, da ne živijo npravno življenje, se predajajo prekomernemu uživanju, pijančevanju, ali gojijo v sebi maščevalne misli, ali pak iz radovednosti ali zlih idej o raziskovanju skrivnosti, katere so pregloboke, da bi jih njihov slabi duh sploh mogel razumeti – vsem takim pride v zavest na njihovo škodo, da spoznajo, da obstajajo nižji duhovi, kateri se potikajo po zemeljski površini in včasih dobijo ti najnižji duhovi veliko moč nad temi ljudmi, da se lahko na koncu z njihovimi telesi igrajo kot z lutko, saj ga lahko ti duhovi uporabljajo kakor hočejo.

Mnogi moški in ženske z šibko voljo, ki v zdravem okolju živijo dobro in čisto življenje, lahko v nezdravem in nepravem okolju zapadejo v različne pregrehe, za katere so oni samo delno odgovorni. Za take grehe bodo pozvani na odgovornost smrtniki in tudi tisti duhovi, kateri so te smrtnike zlorabili. Takega zlega duha, ki je človeka zavel v greh, kateri se je poslužil njegovega telesa, pričakuje strašna kazen, saj je s tem postal dvakratno kriv. S tem, ko sami grešijo in so v greh zapeljali tudi drugo dušo, padejo ti duhovi zaradi tega v tako globino iz katere se ne morejo izvleči po veliko letih težkega trpljenja, večkrat pa šele po več stoletjih ali celo vekov neprekinjenih muk.

Pogosto sem dobil nalogo, da nadzorujem smrtnike in da tudi vplivam na njih, nekomu je bilo n. p. potrebno uliti občutek o posledicah, kako strašne bodo za njega, če bo izpeljal tisto kar si je zamislil. Kjer z svojim vplivanjem nisem ničesar dosegel, sem lahko svojega varovanca le

varoval od napada duhov skušnjavcev, kateri se potikajo po zemeljski ravnini. Proti tem sem moral uporabiti svojo močno moč volje, da jih na ta način odženem in, da nebi mogli več vplivati na mojega varovanca. Če je moj varovanec kdaj popustil vplivu teh nižjih duhov, je bilo zadnje kar sem lahko storil, da sem posredoval, če so hoteli ti svoje misli in sugestije prenesti na njega, čeprav je bilo to vedno težko.

Takrat sem mislil, da vso odgovornost za varnost mojih varovancev leži samo na meni. Nisem vedel, da sem jaz samo zadnji člen v dolgi verigi duhov, kateri so istočasno delovali v tem opravilu. V tem nizu je en duh vedno za eno stopnjo višje kot drugi. Takšen višji duh je moral bodriti nižjega duha in mu pomagati, če je nižji bil slaboten ali če ni bil dorasel svoji nalogi. Tisto, kar sem delal jaz, mi je služilo kot pouk, dobil sem priložnost, da se vadim v odpovedovanju svoje udobnosti v korist drugih, to je v samo odpovedovanju. To, da sem bil zemeljski duh mi je omogočilo, da sem se lahko v duševnih skušnjavah in preizkušnjah zoperstavil z veliko mero materialne moči volje, kar višjim eteričnim duhovom ni bilo mogoče. In zato, ker sem sam bil vezan na zemljo, sem lahko s smrtniki stopil v tesnejšo zvezo, kot bi to lahko storili naprednejši duhovi. Moja naloga je bila v tem, da sem svojem varovancu prikazoval prisposodbe v sanjah, medtem ko je spal, ali vedno ponavljajoče se misli, ko je bil buden. Moj namen je bil s tem uliti mojemu varovancu v zavest moje lastne izkušnje, ki sem jih doživel. Grozno trpljenje, kesanje in strah, kot tudi odpor do pregreha, katerega sem sam občutil in katere duševne bolečine sem moral v duhu ponovno podoživeti. Vse te občutke sem prenašal v njegovo zavest in njegovo naravo tako dolgo, dokler nebi postal nemiren od misli in prisposodob in tudi od strašnih posledic, katere bi lahko sledile.

Pri teh svojih posebnih doživetjih se ne bom več dalj časa zadrževal, saj so te stvari v onostranstvu vsesplošno znane. Samo to še naj dodam, da sem se z svojih misij vedno vračal z zavestjo, da sem mnoge smrtnike obvaroval pred padcem, katerega sem nekoč sam doživel. S tem sem dobil zadoščenje enemu delu svojih grehov. Zato so mi takšne misije večkrat zaupane in vedno sem se z uspehom vrnil. Tukaj bi samo nekaj pripomnil: Po mišljenju tistih, kateri so me poznali, v kakšnem stanju sem bil, ko sem prišel v duhovni svet, sem jaz zelo hitro napredoval. Da sem se vedno lahko vzdržal skušnjav, katerim sem bil podvržen, da sem imel tolikšen uspeh; vse to se lahko pripiše tisti zvesti in nespremenljivi ljubezni mojega angela, a ne meni, saj je njena slika vedno lebdela pred mojimi očmi, če sem bil kdaj v stiski. Če ostalim slikam in mislim nisem namenil pozornosti, sem se glasu moje ljubljene vedno odzval in ji sledil.

Če kdaj nisem bil zaposlen z pomočjo pri katerem smrtniku, so me poslali na zemeljsko ravan, med tiste nesrečne duše, ki so še taval v temi, v kateri sem tudi sam nekoč bil. Tistim bi prihajal kot član velikega bratstva upanja, viden z zvezdi podobno lučjo, kar je tudi duhovni znak tega reda. V svetlobi te zvezdne lučke je tema izginjala in razpoznal sem lahko te sirote, te nesrečne duhove kako plazijo po tleh ali čepijo v kotu; nesrečni in brez upanja so bili, brez zanimanja za svojo okolico. Te sem pripravil do pozornosti, kako lahko tudi oni pridejo v »Dom upanja« in si lahko tako kot jaz, s pomočjo drugim, še bolj potrebnim od njih, popravijo svoje stanje. S tem dobijo tudi njihovo zahvalo. Vsaki revni in trpeči duši je bilo potrebno dati drugo zdravilo, kajti vsaka je imela svoje izkušnje in bila pod drugimi okoliščinami tu.

6. Dežela somraka - Ljubezensko darilo - Dolina sebičnežev - Dežela nemira - Dežela skopuhov - Dežela igralcev in hazarderjev

Ko bi svoje delo na enem mestu končal, sem se navadno vrnil v zemljo somraka, da se naselim v drugi veliki zgradbi, katera je pripadala našemu bratstvu. Ta je bila podobna tisti prejšnji, v kateri sem stanoval, toda vseeno ni bila tako zračna, mračna in enolična. V mali sobi, katera je bil dodeljena vsakemu izmed nas, so bili tudi različni predmeti, katere smo dobili v znak zahvale za naše delo in trud. Na primer, v moji sobi, ki je bila še videti prazna, sem imel en poseben zaklad - sliko moje ljubljene, ki je bila bolj podobna njenemu odsevu v ogledalu, kot pa narisani sliki. Ko sem jo podrobno opazoval, sem imel občutek, kot da se mi smehlja, kot da bi se njen duh zavedal mojega pogleda. Ko sem želel vedeti, kaj trenutno dela, bi se slika spremenila in mi pokazala njeno delovanje.

Moji prijatelji so menili, da sem veliko pridobil s tem, da imam tako sliko. Ta bi naj bila posledica njene ljubezni in zvestobe kot tudi zvestih misli o meni, pa tudi moja prizadevanja, da se oplemenitim. Kasneje so mi razložili, kako je ta slika odraz svetlobe s astralne ravni v mojo sobo in v okvir slike. Kako se to dogaja, nebi sedaj rad podrobneje opisoval. Imel sem še en drugi dar moje ljubljene, to je bil brsteči cvet, kateri je bil v vazi in kateri ni ovenel, tudi listi niso odpadli od njega. Bil je kot slika zveste ljubezni, stalno svež in dehteč, zato sem darovalko poimenoval »moja bela roža«.

Ker sem na Zemlji zelo rad imel rože in jih tu nisem videl še od takrat, ko je moja ljubljena krasila moj grob, sem si živo zaželel eno rožo.

V kraju kjer sem sedaj prebival ni bilo rož, ne trave ali zelenja, tudi ne grmovja in dreves. Suha ožgana tla naše sebičnosti niso dala, da bi izraslo na njih kaj zelenega in cvetočega.

Enkrat se mi je posrečilo, da svoji ljubljeni predam kratko sporočilo s pomočjo njene roke. Pripovedoval sem ji, da razen njene slike nimam ničesar, čemur bi se moje oko lahko razveselilo. Njena prošnja in molitev, da bi se mi dal en njen cvet je bila uslišana, saj je prijateljski duh prinesel belo rožo v mojo sobo in jo pustil, da jo najdem vedno, ko bi se vrnil z zemlje.

Oh! Vi - vi, kateri ste od vseh strani obkoljeni z rožami in jih sploh ne znate ceniti in jih brezbrizno pustite veneti - vi si ne morete niti predstavljati, kolikšno veselje mi je prinesel ta beli cvet in kako cenim to sliko, ter ljubeznive besede moje ljubljene, katere mi je ob priliki napisala. Ko sem se vzpenjal od sfere do sfere, sem jih vedno nosil s seboj in tudi v bodoče jih ne bom dal od sebe.

Iz dežele somraka sem opravil različna potovanja, videl različne in čudne predele, v vseh pa sem dobil vtis hladnosti in brezupnosti.

Tak eden predel je bila velika dolina. Sive skale, pusti in hladni hribi so jo zapirali z vseh strani in tisti polmrak je ležal nad njo. Tu ni bilo nobenega listja, ne trave ali zakrnelega grma, ničesar ni bilo, kar bi lahko proizvedlo neko senco svetlobe. Oko ni zaznalo drugega kot brezupne sive skale. Duhovi, kateri so živeli v tej dolini so ljubili in živeli samo zase, a srce jim je bilo

zaprto za toploto in lepoto nesebične ljubezni. Svoje življenje so uporabljali le za potešitev svojih strasti in sedaj ni bilo okoli njih nič drugega kot grozen brezup njihovega trdega in sebičnega življenja. V tej dolini je bilo mnogo nesrečnikov, kateri so neutrudno postopali naokoli, toda bili so toliko zatopljeni vase, da so izgubili vso sposobnost, da vidijo druge. Ti duhovi so si tako dolgo med seboj nevidni, dokler se v njih ne pojavi misel ali želja, da storijo nekaj dobrega za nekoga drugega. Šele potem se začnejo zavedati svoje okolice. V prizadevanju, da olajšajo usodo svojih tovarišev napredujejo tudi sami, dokler se njihova zakrnela čustva ne okrepijo. Potem tudi niso več ujeti v tej megleni dolini sebičnosti.

Na drugi strani te doline sem naletel na izsušeni in peščeni kraj, kateri je bil tu pa tam obraščen z pičlim zelenjem. Ti prebivalci se trudijo ustvariti nekakšni vrtiček okoli svojih bivališč. Ponekod so bila ta bivališča tako tesno ena poleg druge, da so gradila večje kraje ali manjša mesta. Toda vsa ta mesta so dajala grd in žalosten vtis, kajti vzrok zato je bilo duševno siromaštvo njihovih prebivalcev. Tudi to je bila dežela sebičnosti in poželenja, toda za oko opazovalca vseeno tu ni bilo tako enolično, kot kraj, ki sem ga prej opisal. Prebivalci tega kraja se trudijo shajati z svojimi sosedi, saj nekateri izhajajo iz tiste sive doline, toda največ jih pa pride v ta kraj neposredno iz Zemlje. To so revne duše, katere se borijo in spopadajo, da bi se lahko nekako pobrali. Povsod, kje se pojavi tako prizadevanje in bilo kje se nekdo trudi, da bi premagal svojo sebičnost; tam se začne suha zemlja, okoli hiš pa rastejo nežne travne bilke in mali žalostni poganjki raznovrstnega grmičevja.

Kako uboge so bile te hiške v tem kraju, vse zanemarjene, propadajoče in polomljene in tudi njihovi prebivalci so bili kot berači in potepuhi. In med njimi je bilo veliko tistih, kateri so spadali med najbogatejše zemljane in so kot važne osebnosti v društvenem življenju uživali ves luksuz, ki jim je bil na razpolago. Ti so svoje bogastvo uporabljali le zase, da zadovoljijo svoje lastne potrebe, a bližnjim so nudili le drobtine, katere so jim padale z mize. V tej deželi somraka pa so bili sedaj podobni beračem, revni v posedovanju duhovnih dobrin, katere pripadajo duši. Najbogatejši kralji, kot tudi najbolj siromašni reveži si morajo že za svojega zemeljskega življenja pridobiti duhovne dobrine, saj če pridejo v onostranstvo brez njih, pa naj so velikaši ali reveži, si delijo stanovanje v tem kraju.

Z ozirom na položaje, katere so imeli za časa svojega zemeljskega življenja, se sedaj prepirajo, jezijo in obtožujejo druge, da se z njimi ne postopa lepo, ter se žalijo, zakaj so sploh bili pripeljeni na tak kraj. Grajajo druge, češ, da so oni krivi za tak njihov položaj in ne oni sami. Tisti, kateri so želeli, da jim pripovedujejo o svoji bedi, bi našli tisoč vsakovrstnih izgovorov in opravičil zase. Drugi so želeli svoje zemeljske načrte izpeljati do konca, ali so poskušali prepričati tiste, kateri so jih poslušali, da bi našli način ali pot, kako bi lahko uničili to svoje žalostno in dolgočasno življenje, seveda spet na račun nekoga drugega. Izmišljajo in premišlujejo o stvareh, katere nameravajo izvesti, tiste stvari in podvige pa katere so izmislili nekateri drugi in so podobni njihovim, pa želijo preprečiti. In tako teče to puščobno življenje v tej »Dolini nemira«.

Tistim, kateri so mi prisluhnil, sem govoril o upanju in pogumu, jim podal koristne nasvete, kako bi lahko našli pravo pot iz tega kraja. Ko sem tu opravil, kar sem mogel, sem se odpravil naprej v »Zemljo skopuhov«!

Ta dežela je prepuščena povsem sama sebi, ker razen tistih, kateri so oboleli od skoposti, da grabijo imetje in bogastvo, ima le malokdo simpatije za prave skopuhe.

Ti mračni duhovi, kateri so tu prebivali so bili sključeni, prste so imeli podobne krempljem. Zaposleni so bili s tem, da so po črnih tleh, podobni jastrebom, iskali raztresena zlata zrna in jih tu pa tam tudi našli. Ko bi našli košček zlata, bi ga vtaknili v malo torbo, katero so nosili s seboj, jo skrili na prsa, da bi jim bila čim bližje srcu, saj je to bilo za njih največja dobrina. To so bili samotni, nedružabni duhovi, kateri so se instinktivno izogibali eden drugega v strahu, da bi jim lahko kdo njihovo dragoceno blago okradel.

V tem kraju nisem ničesar opravil. Samo eden moški je bil prisoten le za kratek čas in poslušal, kaj sem tu imel za povedat, toda takoj zatem se je zopet dal na iskanje zlata na zemlji. Tudi ko sem že odšel, je z nezaupanjem gledal za menoj. Verjetno se je bal, da bi lahko jaz razglasil, koliko bogastva je že on nabral. Drugi duhovi so bili toliko zaposleni in zatopljeni z iskanjem zlata, da me sploh niso opazili, ko sem bil pri njih prisoten. Tako sem tudi kmalu zapustil to hladno deželo.

Iz dežele skopuhov sem se obrnil in se kmalu začel spuščati in prišel hitro v popolnoma temno sfero, katera mi je dajala vtis, kot da sem na zemeljski sferi. Bila je tudi precej nižje, kot prejšnja. Karakter teh prebivalcev je bil še slabši od tistih na zemlji.

Tukaj so bile podobne razmere kot v »Deželi nemira«, čeprav so tukajšnji prebivalci bili še slabši in bolj pokvarjeni. Tukaj tudi ni bili niti sledi o kakšnem zelenju ali o obdelovanju tal, tudi nebo nad glavo je bilo temno kot noč. Svetlobe je bilo le toliko, da so lahko prebivalci videli le sebe in predmete neposredno ob sebi.

Medtem, ko je bilo v »Deželi nemira«, najti samo prepire, nezadovoljstvo in ljubosumnost, so tukaj že vladali razgreti pretepi in zagrizene borbe. Ta kraj je bil prebivališče igralcev in pijancev, kockarjev, goljufov in sleparjev pri trgovini in trgovanju z borzo, kradljivcev in druga raznovrstna sodrga. Tu so bili tudi trdovratni tatovi, ki so prebivali v nekakšnih votlinah. Na tem kraju so bili vsi tisti, katerih so hudobna in nemoralna nagnjenja privedla njihova občutja v sebičnost in izroditev. Veliko takih sem videl, kateri, kljub temu, da so bili na neki višji duhovni stopnji, pa so se na Zemlji družili s tako vrsto ljudi, takoj po smrti povlečeni k svojim prejšnjim društvenim mrežam v to mračno sfero.

V to zadnjo vrsto duhov sem bil odposlan, saj je obstajalo upanje, da še obstaja nekaj občutka dobrega in plemenitega pri njih. Glas vpijočega v puščavi bi to naj bil za njih, ki bi jih lahko odpeljal v neko boljšo pokrajino.

Hiše in prebivalci te temne »Zemlje bede« so bili raztresene po veliki površini. Vse pa so dajale grd videz nečistosti, nesnage in propadanja. Podobne so bile zločinskim četrtim naših velemest, kjer so stavbe, katere so nekoč sijale od bogastva in razkošja, sedaj spremenjene v zakleti kraj najhujših grešnikov in zločincev. Tu pa tam sem naletel v odmaknjenih in pustih krajih manj razpršene hiše, ki so dajale malo boljši videz, spet drugje so bili stanovanjski kompleksi, podobni velikim mestom na Zemlji, stisnjeni čisto eden ob drugega in kateri sprožajo mračen in nevesel pogled. Povsod se je lahko videla nečistoča, nered in beda, v resnici brezupno stanje, katero je bilo povzročeno z duhovnim zračenjem prebivalcev tega kraja. Nikjer ni bilo sledi o kakšni čistoči, čem lepem ali ljubkem, ničesar, česar bi se lahko oko razveselilo.

Med tem nesrečniki sem hodil z svojo majhno zvezdno lučko, katere svetloba je bila tako majhna; bila je podobna iskri, ki se zasveti v temi in se premika. Ta svetloba okoli mene pa je vseeno širila nežen in blag sij, pa je za vse tiste, ki zaradi svoje sebičnosti in svojih strasti niso bili toliko zaslepljeni, da so jo ugledali; za te je bila zvezda upanja.

Tu in tam sem naletel na take nesrečnike, ki so bili naslonjeni na zid, ali pa so čepeli v kotu kakšne revne sobe. Nekateri so imeli dovolj moči, da so se zravnali in poslušali moje besede in tudi iskali potem pot naprej k dobremu, da bi lahko po tej poti potem prišli naprej do naslednje višje sfere. Nekatero sem lahko pripravil, da mi pomagajo pri mojem hotenju, da pomagam drugim. Ti reveži so bili sposobni misliti le na svojo lastno bedo in stanje in ne na kaj višjega, kot skrb za stanje svojih bližnjih. Če je to na prvi pogled izgledalo malo, je to bil vseeno korak naprej, čemu je istočasno sledil še drugi korak – namreč: misel, kako bi lahko pomagal drugim.!

Nekega dne sem na svoji poti po tej deželi prišel do nekega predmestja velikega mesta, kateri je stal v središču široke ravnine. Tla so bila črna in trda, lahko bi jih primerjal z odlagališčem pepela, odpadkov in žlindre, kot bi bil v bližini velike železarne. Nahajal sem se ravno med porušeni kolibami, ko naenkrat zaslišim glasen prepir in kričanje, kateri je prihajal iz neke koč. Radovednost me je gnala, da bi videl, za kaj se gre in ali bi lahko kdo potreboval mojo pomoč.

Stavba v katero sem vstopil je bila bolj podobna hlevu kot pa hiši. V prostoru je bila velika grobo iztesana miza, okoli nje pa je sedelo na majhnih lesenih stolihs vsaj deset moških. Toda kakšni moški! Bolj so bili podobni orangutanom kot pa ljudem. Njihova iznakažena lica so bila podobna s svojim izražanjem svinjam, volkom in roparskim pticam. Ni besed, s katerimi bi lahko opisal te obraze, ta iznakažena telesa in te skrivljene noge s svojimi raztrganimi haljami, katere so nosili na Zemlji. Vse to skupaj je bila prava groteskna slika. Nekateri so bili oblečeni v nošnji prejšnjih stoletij, nekateri po sedanji modi, toda vsem je bilo skupno to, da so bili raztrgani, odvrtni in umazani, lasje nepočesani in razkuštrani, oči pa vse žareče zdaj od ognja vžganih strasti, zdaj od črnogledega obupa ali od kake druge nečednosti.

Takrat sem si mislil, da sem v najglobljem breznu pekla, toda od tistega časa sem prehodil tudi neki drugi predel, še bolj temni in bolj strašni kot ta. Tudi v tistem so stanovala bitja, katera bi po tem opisu lahko poimenoval nekakšna ljudska bitja. Kasneje, ko bom pripovedoval tudi o tem svojem drugem delu potovanja po najglobljem predelu pekla, bom podrobneje opisal tudi ta »nizka« bitja.

Ti duhovi, na katere sem naletel v tej hiši so se sedaj začeli prepirati za kovček poln denarja, kateri je bil na mizi. Eden od njih, ki je ta denar našel, ga je dal kot vložek, da bi lahko vsa družina igrala za njega. Zaradi tega je tudi nastal ta prepir, saj si je vsak želel prisvojiti ta denar, ne glede na pravice drugih. Prepri je postajal vse bolj vroč.

Najditelj tega denarja, ali bolje rečeno, duhovni dvojnik našega zemeljskega denarja, je bil mladenič, star okoli trideset let, razmeroma dobrega videza. Če mu ne bi pustile strasti na obrazu tako globokih sledi, ta mladenič nebi smel pripadati tej družbi. Ta mladenič je trdil, da je ta denar njegova last, da pričakuje pošteno igro in da ne bo pustil, da mu ga na silo kdo odvzame. Po mojem mišljenju nisem imel tu kaj početi.

Ko sem zapustil ta kraj, zaslišim za seboj glasno kričanje ogorčenja in ugovarjanja. Komaj sem prehodil par korakov in sem se znašel pred neko drugo zapuščeno hišo, je vsa družba planila

iz tiste hiše in se med seboj prepirala in pretepala za mošnjo tistega denarja. Vsi so se prerivali med seboj, saj je vsak hotel imeti denar tistega mladeniča, eden je celo tepel tega siromaka, ga brcal z nogami, samo, da bi mu lahko vzel denar. Ko mu je uspelo vzeti ta denar, so ga vsi ostali imeli za lopova in sedaj naskočili na njega, mladenič pa je uspel pobegniti in se namenil proti meni. V tem trenutku nastane glasno kričanje, vsi so sedaj hiteli za beguncem, da ga kaznujejo, saj je v mošnji namesto denarja bilo kamenje. Kot v pravljici o vilinskem zlatu, tako se je tudi ta denar spremenil, ne v suho listje temveč v kamenje.

Ta nesrečni mladenič se je priklenil na mene in me rotil naj ga zaščitim pred temi hudiči, saj je sedaj vsa tolpa v zasledovanju svoje žrtve planila na naju. S tem nesrečnikom sva se jim iztrgala, hitro skočila v prazno kolibo in zaprla vrata za seboj. Ko so najini zasledovalci hoteli vdreti, sem se z hrbtom oprl na vrata. Ljubi Bog! Kako vreščanje, razbijanje in divjanje v poskusu da bi vstopili skozi vrata. Moral sem napeti vse svoje telesne in duhovne moči, da jih zadržim. Takrat še nisem vedel, so mi bile v pomoč nevidne sile, saj jih ti napadalci niso mogli niti premakniti. Ko so napadalci spoznali, da ne bodo nič opravili so se jezni in razočarani odpravili naprej, da bi kje drugje poiskali vzrok za nov prepir.

7. Raulova zgodba

Po tem dogodku sem se ozrl na svojega spremljevalca, ki je skrušen sedel v kotu te hiške in mu pomagal vstati. Povedal sem mu, da bi bilo za oba dobro, da zapustiva ta kraj, takoj ko bo lahko shodil, saj bi se lahko ti moške zopet vrnil in nama povzročili neugodnosti. Z velikim naporom sem ga uspel iznesti na sigurno mesto iz hiške na prosto na neko temno ravnico, ki je bila sicer brez strehe nad glavo, toda zaprta nisva več bila. Takoj sem se potrudil, da bi mu ublažil bolečine, katere sem se naučil v »Domu upanja«

Po nekaj časa je mladenič že bil toliko pri močeh, da je lahko govoril. Začel mi je pripovedovati, kako je prispel v ta mračni kraj.

Očitno je bilo, da je preminul pred kratkim, ubil ga je ljubosumen mož žene, kateri je on daroval nedovoljeno pozornost. Edina olajševalna okoliščina za tega mladeniča je bila, da ni gojil nobene jeze ali maščevanja. Občutil je samo sram in kesanje do človeka, ki mu je vzel življenje. Kar mu je v njegovi izprijenosti najbolj odprlo oči, je bilo odkritje, da žena, zaradi katere ljubezni se je vse to zgodilo, vsega tega sploh ni bila vredna. Bila je kruta in sebična in tako zelo oddaljena od pravega pomena ljubezni, njeno prizadevanje in razmišljanje je bilo le v tem, kakšen bo njen socialen položaj in njena vloga v svetu mode. V ljubosumnosti sta bili jeza in nezadovoljstvo glavni čustvi, katere sta bila deležna njen nesrečni mož in njegove žrtev.

Ta mladenič, katerega sem klical »Raoul« mi je pripovedoval: »Ko sem spoznal, da sem zares umrl, ter da imam moč, da se lahko vrnem na Zemljo, je bila moja prva misel, da bi odšel k njej. Želel sem, da jo potolažim, da občuti mojo prisotnost, da njen ljubimec še po smrti misli na njo. Toda kaj misliš v kakšnem stanju sem jo našel! Ne v joku za menoj, ne v skrbeh za moža. Nič od tega. Mislila je le nase in si želela, da nobenega od naju sploh nebi nikoli srečala. Rada bi naju izbrisala iz spomina, da bi lahko začela novo življenje z nekom drugim, kateri bi imel večji položaj v društvu kot midva. Sedaj mi je padla koprena z oči, saj sem spoznal, da je njena ljubezen ni bila iskrena. Njej je bilo le do mojega bogastva in mojega plemiškega porekla,

da bi se lahko povzpela v družbi. Iz hladne preračunljivosti je storila prešuštvo in jaz nisem bil drugo kot slep norec, ki je moral svojo norost plačati z življenjem.

Za njo sem bil samo grenak neprijeten spomin na sramoto in škandal kateremu je bila izpostavljena. Ves pretresen sem pobegnil iz Zemlje, vseeno mi je bilo kam bom prišel, saj nisem več verjel v kakšno dobrotu ali zvestobo. Takšne moje divje misli in želje so me pritegnile na takšno mračno mesto med take prebivalce. Med njimi se našel zopet svoje zemeljske prijatelje, podnajemnike in parazite, kateri so se mi začeli prilizovat in med katerimi sem zapravil svojo moč in pogubil svojo dušo!«

»In sedaj moj nesrečni prijatelj«, mu rečem, »ali ne boš šel po poti kesanja, po poti, katera te bo odpeljala v boljše kraje in na katerih boš zopet našel svojo izgubljeno človečnost in svoj višji Jaz?«

»Ne, to je na žalost prepozno«, reče, - »v peklju in to je zagotovo pekel – tu več ni upanja.«

»Nobenega upanja? Za nikogar?«, odgovorim. » Ne govori tako, moj prijatelj, lahko ti obljubim, da je upanje tudi za duhove, ki so v najbolj obupnem položaju. Tudi jaz sem doživel bolečino in grenkobo, pa nisem izgubil upanja. Ona, katero sem ljubil in je čista kot angel, mi vedno vliva upanje in ljubezen. Njej na voljo sedaj drugim obujam upanje, katero je tudi ona meni dala. Pridi, da te vodim in popeljem v boljše deželo.

»Toda kdo si ti moj prijatelj, ki mi tako prijazno govori in tudi dobro storiš; lahko bi rekel, da ti dolgujem življenje. Rečeno mi je, da je tu nemogoče umreti. Lahko trpimo vse do trenutka, kot da bomo umrli, lahko prenašamo vso bolečino, toda smrti za nas ni, saj se nahajamo na oni strani smrti. Ali ni pred nami večno trpljenje? - Povej mi kdo si, kako si prišel sem in kako mi lahko s takšnim zaupanjem govoriš. Lahko bi verjel, da si angel, ki mi je poslan – toda preveč si podoben meni.«

Zatem sem mu izpovedal svoje življenje, mu pojasnil kako sem se dvignil, ter kako lahko tudi on stori enako. Rekel sem mu tudi, da sem trdno prepričan, da bo lahko živel z menoj in mojimi ljubimi v deželi, kjer se nam ne bo treba več ločiti.

»In ona?« reče, »Ali misliš, da te bo čakala? Da bo sama preživela celo življenje na Zemlji, da se bo lahko enkrat sestala v nebesih s teboj in to takrat, ko boš ti prišel tja? Prijatelj moj, ti si delaš utvare, ni ženske, pa naj bo še tako stara in grda, da bi ostala sama zaradi tebe. Verjetno bo živela nekaj časa tako, če nebo prišel kdo, da bi jo zanimal. Toda verjemi mi, če res ni popoln angel, se bo sčasoma že potolažila. Če tvoje upanje nima boljšega temelja, te lahko samo pomilujem.«

Moram priznati, da so me te besede rahlo razjezile. Zopet se je oglasil dvom v meni, kateri me je že večkrat mučil. Deloval je name kot hladen tuš. Da ublažim svoj in njegov dvom sem mu razburjeno rekel: »Če te sedaj popeljem s seboj na Zemljo in če vidimo, da je moja ljubljena v žalosti in z vsemi mislimi z menoj, ali boš potem verjel, da se tvoje izkušnje, kar se tiče žen, ne veljajo za vse?«

»Moj ljubi prijatelj, iz srca te prosim, da mi oprostiš, če ti je moj dvom povzročil bolečino. Občudujem tvoje veliko zaupanje, želim samo, da bi lahko nekaj malega od tega imel tudi jaz. Pa greva, da jo obiščeva.«

Prijel sem ga za roko in energično pomislil, da bi se takoj znašli v sobi moje ljubljene. Preleteli smo prostor kot misel in v trenutku smo bili v sobi moje ljubljene. Dobro sem videl njo in njenega angela varuha, ki je pazil na njo, toda sobo in pohištvo se le stežka razločil. Moj prijatelj ni mogel zaznati ničesar drugega kot njenega telesa kako sedi na stolu. Bila je podobna svetnici, zaradi svetlobe, ki se je širila iz njene aure. Ljudje na Zemlji te aure ne morejo videti, toda mi duhovi lahko tiste, katerih je duša čista in dobra jasno vidimo v takšni svetlobi. Zle ljudi pa obdaja temni oblak.

»Moj Bog,« zakliče Raoul, in pade pred njo na kolena. »On je angel! Ti si me pripeljal do svetnice, ne do žene, to ni zemeljska žena!«

Poklical sem jo po imenu in ona me je zaslišala. Izginila je otožnost iz njenega lica, vsa od veselja je tiho dejala: »Si res ti, moj ljubi? Tako hrepenim, da se zopet vrneš, vse moje misli in občutki so pri tebi, ali se me lahko dotakneš? Iztegnila je roko in v trenutku je moja roka bila njeni. Ta kratek dotik je bil dovolj da vzdhrti, kot bi se je dotaknil ledeni veter.

»Glej, moja ljubljena, s seboj sem pripeljal nesrečnega prijatelja, ki hrepeni po tvoji priprošnji. Želim si, da spozna, da je na Zemlji še zvesta ljubezen in zveste žene, katere bi bile lahko za nas pravi blagoslov, če bi le bili mi njih vredni. Kar sem ji povedal, ni vse razumela, toda v duši je razumela smisel, zato se je navdušeno nasmehnila in rekla: »O, jaz sem ti vedno zvesta, kot si ti meni in nekega dne še bomo srečni.«

Moj prijatelj Raoul, ki je sedaj tiho klečal pred njo, se poskusi dotakniti njene roke, toda njen zaščitniški duh ga zaustavi z nevidnim zidom, kot se je to tudi meni prej dogajalo. Raoul je odstopil od te namere toda reče ji: »Če je tvoje srce tako polno ljubezni in sočutja, daj tudi meni nekaj malega od tega, ker sem tudi jaz resnično potreben tvojih molitev. Vem, da bo tvoja molitev uslišana, moje pa ostanejo neuslišane. Moli zame, da bo tudi meni bolje.

Upam, da bi lahko bilo tudi zame še boljše življenje.«

Moja ljubljena je razumela besede mojega nesrečnega prijatelja, se spustila polega stola na tla in izrekla kratko molitev za pomoč in tolažbo naju obeh. Raoul je bil tako prevzet, da je bil popolnoma skrušen pred njo. Moral sem prijeti za roko, da ga odpeljem v zemljo duhov, toda ne v tisto sfero, v kateri ni vladalo nobeno upanje.

Od tistega časa sva z Rauolom nekaj časa delovala skupaj v tisti sferi v kateri je prej prebival in upanje je raslo v njem vsak dan. Po naravi je bil živ in ognjevit, bil je pravi sin svoje dežele (bil je francoz), tudi veselega značaja, katerega mu bivanje v tej grozni in temačni sferi ni moglo popolnoma odvzeti. Postala sva dobra prijatelja, zato je najino delo bilo toliko lažje, ker sva si ga delila. Toda tudi to skupno delo ni dolgo trajalo, toda vseeno sva večkrat delovala skupaj, kot tovariša iz različnih čet, ki jih potrebe vojne enkrat združijo ali pa razdvojijo.

8. Skušnjava

Ko so me enkrat pozvali, da prekinem svoje potovanje po duhovni sferi, ter da opravi neko nalogo na Zemlji, me je doletelo eno največjih in najstrašnejših preizkušenj v mojem življenju. Ko sem tako deloval na Zemlji srečam tistega človeka, ki je bolj kot vsi drugi vplival name, da sem svoje življenje tako zapravil in uničil. Čeprav tudi sam nisem bil nedolžen, me je prevzela ogorčenost in želja po maščevanju. Ko sem le pomisli na to osebo in kaj vse sem po njej pretrpel, sem včasih želel potešiti svojo jezo nad to osebo.

Na mojih potovanjih po Zemeljski ravnini sem spoznal veliko sredstev in poti, kako lahko duh tistemu, ki ga sovraži škoduje, čeprav je on še v telesu. Nam je dana veliko večja moč, kot si vi sploh mislite, toda boljše je tančico pustiti zastrto, kajti maščevalnemu duhu je še po smrti lahko izvesti kakšno hudobijo. Lahko bi vam naštel veliko takih grozних primerov, kateri so se v resnici zgodili – skrivnostni umori, nenavadna kazniva dejanja – katere so navidezno brez vzroka in povoda – storili ljudje, katerim se je zavest tako zmračila, da za taka dela niso mogli biti odgovorni. Bili so samo orodje v rokah duhov, kateri so jih obsedli. Tukaj v duhovnem svetu gledamo na te stvari povsem drugače, kot si jih vi predstavljate na Zemlji. Stara verovanja o obsedenosti z demoni niso povsem brez osnove, kajti ti demoni so tudi enkrat bili prebivalci na Zemlji.

Tako sem po dolgih letih zopet srečal to osovraženo osebo in vsi nekdanji občutki jeze in trpljenja so se prebudili v meni tako močno, da sem se desetkrat močneje ujezil, kot če bi bil na Zemlji. Duša ima sposobnost veliko bolj občutiti veselje ali trpljenje, uživanje ali sovraštvo, kot tisti katerih čutila so pokrita z zemeljsko kopreno. Sposobnost čutil se je v duhovnem svetu velikokrat večja.

Ko sem se tako znašel poleg te osebe se mi je posvetil peklenški načrt za maščevanjem. Moje maščevalne zamisli so privabila iz najglobljega pekla tako grozne in tako temne duhove, kakih še sploh nisem videl, še sanjah nisem verjel da obstajajo. To so bila bitja, za katere sem mislil, da obstajajo samo v pravljicah. Takšna bitja ne morejo prebivati na Zemlji in tudi na najnižji zemeljski ravnini, lahko pa jih privabi človek ali duh s svojimi hudobnimi mislimi; tako nastane nekakšna magnetna privlačnost, katera veže taka bitja za nekaj časa na Zemljo.

Če človek ali duh pogosto goji v sebi hudobne in zle želje, pa ta bitja ne morejo na Zemlji prebivati. V trenutku, ko je ta magnetna vez oslABLJENA izgubijo svojo vez in podporo, kot bi se pretrgala vrv in zopet zgrmijo v prepad.

Za časa vesplošnih nemirov in nezadovoljstva, kot tudi v času revolucije, strasti v zatiranem narodu izbruhnjejo. Jeza in želja po maščevanju privabi takšna bitja na površje, kjer se potem zgodijo grozne stvari. To se je lahko videlo v francoski revoluciji, pa tudi pri drugih zatiranih narodih, kako potem to razburjeno maso ljudi nekaj časa popolnoma obvladujejo hudiči.

Toda pri meni so ta bitja kazala prijazen obraz, mi šepetala v ušesa in mi prikazovala kako se lahko maščujem. To je tako preprosto, toda grozljivo, da si niti ne pomislim, da bi ga opisoval, ker bi lahko te moje misli obsedle kakšnega obupanega človeka in bi kot seme, ki pade na pognojena tla, pogrnalo pogubne posledice.

V vsakem drugem trenutku bi se z gnusom obrnil v stran od teh bitij in ne bi podlegel njihovim prišepetavanjem, toda sedaj, ko sem bil ves iz sebe od jeze, so mi prav prišli. Ravno sem jih hotel poklicati na pomoč, da mi pomagajo izvesti moje maščevanje, ko zaslišim glas moje ljubljene, ki je zvenel kot srebrni zvon. To je bil glas, pri katerem nisem nikoli ostal gluhi in pri katerem se nisem pustil zmesti. Pri vsem kar nama je bilo svetega, pri vseh zaobljubah, ki sva si jih dala, me je prosila naj pridem k njej. Čeprav želje za maščevanjem nisem mogel takoj opustiti, sem bil vseeno kmalu povlečen kot z vrvjo k moji ljubljeni. Vsa divja združba črnih hudičev je šla za menoj, se me oklepala in me poskušali povleči nazaj. Toda njihova moč je slabela, več ko je glasu ljubezni, čistosti in resnice moje ljubljene prodrlo v moje srce.

Svojo ljubljeno sem našel na sredini sobe z vzdignjenimi rokami, kot da me želi povleči k sebi. Poleg nje sta stala dva velika in svetleča angela varuha, okoli nje pa je bil narejen krog, kateri

je gorel z srebrno svetlobo. Obdana je bila z svetlečim varnostnim zidom. Na njen poziv sem prestopil ta zid in prišel do nje.

Ta črna združba mi je hotela slediti, toda ognjeni obroč jih je odbil. Le eden, najbolj vztrajni me je držal za roko, ko sem dosegel zaščitni zid in me hotel zadržati, toda plamen zaščitniškega zidu mu je ožgal roko vse do rame, kot da bi jo potisnil v talilno peč. Ta črni demon od grozne bolečine zatuli in me spusti ter pobegne z ostalo družčino, katera ga spremlja s tuljenjem in porogljivim posmehom.

Moja ljubljena me je rotila z vso močjo, da naj opustim to namero o maščevanju in naj več ne dovolim, da bi me prevzele take misli. Vprašala me je, če mi je več stalo do najine ljubezni, ali do tega, da dosežem svoje maščevanje. S tem zločinom bi vzpostavil nepremagljivo prepreko med nama. Vprašala me je, če je njena ljubezen res tako malo vredna.

V začetku nisem hotel takoj popustiti. Toda začela je jokati in njene tople solze, katere je točila, so začele delovati na mojo ledeno in trdo srce in mi ogrelo mojo dušo. V dušni bolečini, da sem jaz vzrok njenih solz, sem padel na kolena k njenim nogam in jo prosil odpuščanja. Prosil sem jo, da bi mi bilo še naprej dovoljeno ostati v njeni bližini, naj mi njena ljubezen še nadalje pomaga, saj mi je ona in njena ljubezen vse.

Ko sem tako molil, se je vsa črna družba duhov, katera me je hotela z zvijačo in silo pogubiti, razpršila kot temni oblak, ki ga veter razpiha. Ti demoni so se vrnili v svoje bivališče, jaz sem pa še ostal ves izmučen pri moji ljubljeni.

Pozneje so me ti črni demoni še večkrat napadali in me poskušali zavesti, toda niso mi prišli blizu, ker me je ščitilo oblačilo ljubezni moje ljubljene.

9. Ledena dežela - votline uspavanih

Nato mi je bilo zadano, da obiščem deželo, katera je bila nekaj posebnega v deželi duhov. To je bila dežela ledu in snega, »Ledena dežela«, kjer so živeli vsi tisti, ki so na Zemlji živeli sebično in hladno. Do svojih bližnjih so vse tople impulze in nežne občutke, ki izhajajo iz življenja srca in duše ubili, strdili in ohladili. Občutek ljubezni je bil pri njih tako zadušen in omrtvičen, da sonce s svojo življenjsko toplino ni moglo delovati v njih, zato je v njih ugasnilo vso življenje, ostal je le led in mraz.

Med temi prebivalci sem videl mnoge velike državnike, ki niso ljubili svojega ljudstva, ampak jim je šlo samo za njihove lastne ambicije. Bili so častihlepni in željni slave. Njihove lastne in hladne ambicije so jim tu ustvarile ponosne in vzvišene ledene palače. Tudi nekatere druge, ki sicer v življenju niso imeli tako pomembnih položajev, sem opazil tu. Toda tudi ti so bili otrpli in zmrznjeni v groznem mrazu in neplodnosti življenja, iz katerega je iztekla vsa toplota in strasti.

Kakor sem prej spoznal zlo, ki ga povzroči nekontrolirana strast in čustva, tako sem zdaj spoznal vse slabe posledice, če teh občutkov v človeškem srcu sploh ni. Tu je bilo dosti manj prebivalcev, kot v prejšnjem kraju in četudi je še tako grozljiv učinek prekomernih strasti, se vseeno lažje obvladajo kot tiste, pri katerih manjka vsak občutek nežnega impulza v človeškem srcu.

Tu so bili pomembni člani vseh veroizpovedi svojih dežel. Bili so rimo katoliški kardinali in duhovniki, kateri so svoje življenje živeli strogo in pobožno, toda sebično. Tu so bili tudi puritanski pridigarji, metodisti, presbiterijski duhovniki, škofje, kleriki angleške cerkve,

misionarji, bramini, parsi, egipčani in muslimani. Skratka, predstavnike religij vseh vrst in narodnosti je bilo mogoče najti v tej ledeni deželi. Komaj da je eden od njih imel toliko toplega občutka v sebi, da je lahko vsaj malo raztopil led okoli sebe. Ko bi padla le mala topla kaplja, solza težkega trpljenja, tedaj bi se led začel taliti in nesrečna duša bi našla upanje, da bi lahko enkrat našla pot iz te ledene dežele.

Tukaj sem naletel na človeka, ki je bil v kletki iz ledu. Palice kletke so tudi bile iz ledu, toda tako velike trdote, da so bile bolj podobne poliranemu jeklu. Ta človek je bil veliki inkvizitor za časa sojenja na sodišču za krivoverce v Benetkah. Bil je eden od tistih, katerih je samo ime bilo dovolj, da so ulije strah in groza v kosti tistih nesrečnikov, ki so mu padli v kremplje. Ve se, da je bil pomembna in poznana oseba, toda v njegovem življenjepisu ne najdemo najmanjšega namiga o njegovem delu ali v zasebnem življenju, da je bil hladen in brezčuten, brez vsakega sočutja, ko je zasliševal svoje žrtve. Njegova odločitev je bila, da bo brez vsakega omahovanja mučil ali ubil tiste nesrečneže, ki so padli inkviziciji v roke.

Kot človek je bil znan po svojem trdem asketskem življenju, ki ni imel odpustka zase niti za druge. Bil je hladen in brezčuten, nobenega usmiljenja ni imel za trpljenje drugih ljudi. Njegov obraz je imel karakteristično podobo hladnega in trdega okrutneža; dolgi, ozki in kljukasti nos, koničasta brada, visoke in široke kosti na licu, tanke ustnice kot nekakšna ravna črta čez obraz, lobanja nekoliko sploščena in široka nad ušesi, medtem, ko so bile njegove oči globoke in prodorne izpod izbočenih obrvi, katere so sijale z jeklenim leskom grabežljivih ptic.

Videl sem fantome veliko njegovih žrtev, kako se gibljejo v povorki za njim, vsi pohabljeni, iznakaženi, raztrgani in krvavi od mučenja. To so bile blede prikazni, astralne sence, ki se potikajo naokoli, iz katerih se je duša za vedno ločila, so pa še vedno vezane za tega človeka in se ne morejo tako dolgo razpasti na svoje elemente, ker so še vedno vezane na tega človeka. Toda te sence so imele še določeno stopnjo življenjske sile v sebi, katera sicer ni pripadala osvobojeni duši, ki je enkrat prebivala v tem, ampak so pripadale temu človeku. To so prikazni, podobne tistim, ki se nahajajo na krajih, kjer je bil kdo umorjen, toda ker so bili dobri in nedolžni, njihova duša ni več vezana na njih. Morilci in ostali mislijo da so te prikazni žive in se jim prikazujejo zaradi maščevanja. Vseeno pa je življenje takih astralnih senc ali prikazni samo refleksiven, saj razpade takoj, ko se pokaže dovolj kesanja in zadoščenja. Tako se tudi prekine povezava, ki jih je vezala na njihovega morilca.

Opazil sem, da so tega nemočnega človeka obkrožali tudi drugi duhovi in ga mučili zaradi svojega prejšnjega trpljenja. Ti duhovi so bili povsem drugačni. Imeli so gostejšo materijo, moč in inteligenco, katere pa ni bilo v tistih meglenih prikaznih. To so bila bitja, katerih je astralno telo neumrljive duše bilo še vedno navezano na Zemljo. Ta bitja so bila tako iznakažena in mučena, da jih je tista velika želja po maščevanju še vedno držala pri življenju. Ti duhovi so se trudili znova in znova približat svojemu nekdanjemu mučitelju, tako da je le kletka bila njegovo varno zavetje, obenem pa tudi ječa. Eden od njih, ki se je zdel pametnejši, si je naredil ostro kopje, ga vtaknil skozi kletko in zbadal tega človeka. Drugi so naredili čudno gibalo, ki je metalo ostre puščice na njega, nekateri so na njega metalo ostre palice ali ga polivali z blatno vodo. Včasih se cela množica združi v poskusu da zlomijo palice njegove varovalno kletke, toda nikakor jim ne uspe. Ujetnik, ki je poznal neuničljivost svoje kletke se je iz njih le hladno samo zaverovano norčeval.

V duhu sem se vprašal, če se bo ta človek lahko kdaj osvobodil. Odgovor sem dobil od vzvišenega duha, katerega sem tudi prvokrat slišal na svojem grobu. V različnih situacijah, ko

sem prosil za pomoč ali nasvet, sem tudi sedaj zaslišal glas kot iz daljave. Glas je zadonel tako močno, kot prerokom v stari zavezi, ki so verjeli, da Gospod govori v gromu z njimi. Ta glas je zadonel v mojih ušesih s polnim in globokim tonom, toda ujeti duh v kletki in tudi tisti, ki so ga obkrožali niso slišali ničesar. Njihova ušesa so bila gluha in njihove oče slepe, da bi lahko videli.

Ta glas mi je govoril: »Moj sin, zadrži za trenutek misli tega človeka pred svojimi očmi in poglej, kako bi on izkoristil svojo prostost, če bi bil svoboden.«

Kot odsev v ogledalu sem spoznal njegove misli in njegovo mišljenje. Njegova prva misel je bila postati svoboden. Ko bi bil svoboden si bi izbral vrnitev na Zemljo v upanju, da tam najde smrtnike s istimi nagnjenji, s pomočjo katerih bi potem ljudstvu zadal še večji jarem, okrutnejšo strahovlado in neusmiljeno inkvizicijo, katera bi zatiranim žrtvam vzela še tisti zadnji ostanek svobode. Vedel je, da bi lahko sedaj imel veliko večjo moč kot nekdaj v svojem telesu na Zemlji, kajti sedaj je bil osvobojen vseh zemeljskih vezi. Njegov namen je bil, da bi poiskal vse sorodne duhove, ki bi bili tako okrutni in hladni kot on. S tem svojim načrtom je bil zelo zaposlen. Zamišljal si je neusmiljenost do žrtev, ki bi jih mučil. Kričanje, rotnje in stokanje trpečih ga je izpolnjevalo z zadovoljstvom. Svojo ustanovo in svoja okrutna dejanja bi rad celo razširil, da bi lahko s tem potešil svoje ambicije po vladanju in častihlepu. V njegovem trdem srcu se ni niti enkrat pojavila iskra sočutja ali kesanja

Izpustitev takega človeka na svobodo in mu dovolili vrnitev na Zemljo; to bi bil izvir veliko večje nevarnosti, kot pa da bi spustil najbolj krvoločno zver iz svoje kletke. Toda ni mu bilo znano, da je njegova toliko slavljena inkvizicija, ta smrtonosna strahovlada, katero je hotel še povečati, stvar preteklosti. Z božje zemlje jo je odstranila večja in mogočnejša moč, kot je bila njegova. Sedaj je ni več, kot tudi tiste dobe v kateri se razvila kot divja zel. Nikoli več ne bo sramotila človeštva z zločini v imenu tistega, kateri je prišel na Zemljo pridigat samo ljubezen in mir. Inkvizicija je za vedno odstranjena z Zemlje, toda rane, katere je zadala še niso povsem zarasle. Posledice čutijo še najbolj tisti, ki ne verjamejo ne v Boga in tudi ne v nesmrtnost. Še veliko let bo preteklo, da bo lahko dobrota, čistost in resnica prišla do svoje moči in da se ljudje vrnejo v veri k Boga, ki je ljubezen.

Ves podhlajen in potrtn sem zapustil to ledeno deželo. Nobenega veselja nisem več imel, da bi še naprej raziskoval skrivnosti te dežele, čeprav ni rečeno, da je ne bom kasneje še kdaj obiskal. V tej deželi ni bilo zame več obstanka, kajti nikogar nisem našel, ki bi me razumel. Prebivalci te dežele so vzbujali v meni le nemir in jezo in mislim, daj jim moje delo nebi bilo od koristi.

Po vrnitvi iz »Ledene dežele« v »Deželo somraka« se videl veliko ogromnih votlin, katere se imenujejo »Votline uspavanih« Tu je bilo mnoštvo duhov v stanju popolne omamljenosti, popolnoma neodzivnih, kaj se dogaja okoli njih. Spoznal sem, da so to duhovi, ki so v svojem zemeljskem življenju kadili in uživali droge in si s tem skrajšali življenje ali večkrat tudi umrli zaradi posledic uživanja le teh. S tem so bili oropani vsake možnosti nadaljnega razvoja. Namesto napredovanja in razvoja, je bilo pri njih opaziti nazadovanje. Postali so zaostali in nemočni kot novorojenčki, nesposobni za samostojno in samozavestno življenje.

V nekaterih primerih spanje teh duhov traja več stoletij, pri drugih manj zasvojenih pa dvajset, petdeset ali sto let. Ti duhovi so živeli, toda kako? Njihova čutila niso bila molj razvita od navadne spužve, katera vegetira brez vsake inteligence. Vseeno pa v njih leži neumrljiva duhovna iskra, katera je sposobna oživeti in vzklti v določenem času, ko bo prava priložnost za to. Na te votline, v katere so dobri duhovi polagali svoje roke so bile napolnjene z

življenjskim magnetizmom. Med njimi je bilo veliko takih, ki so bili sami za časa svojega zemeljskega življenja zasvojeni z drogami. Trudili so se prenesti svojo življenjski energijo na ta omamljena duhovna telesa, ki so ležala kot mrtva v vrsti po tleh.

Odvisno od tega, kako daleč je bil kdo zasvojen z drogami v svojem zemeljskem življenju, se v teh nesrečnih bitjih prebujajo tudi zavest in s tem vso trpljenje, ki ga preživlja zasvojenec, ki se mora odreči tega smrtonosnega strupa. Po daljših časovnih obdobjih se tudi v teh ubogih bitjih budi občutek za druge, vse dokler niso sposobni sprejeti pouka, podobni bolnim in oslavljenim otrokom. Takrat jih popeljejo v ustanove, podobne bolnici za slaboumne na zemlji, kjer se njihova prebujena zavest uri in razvija, dokler zopet ne razvijejo sposobnosti, ki so jih imeli na Zemlji.

Te uboge duše napredujejo zelo počasi, saj nimajo izkušenj, katere bi si morale pridobiti že v zemeljskem življenju, zato morajo sedaj nadoknaditi vse naloge, katere bi morali opraviti že na Zemlji. Podobni so bili pijancem, (v še večji stopnji), ki so namesto učenja oslabilo svojo pamet in svoje čute in s tem niso pridobili izkušenj, ki ji prinaša življenje za razvoj duha vsakega zemeljskega prebivalca.

Obisk teh votlin me je zelo pretresel. Še posebej mi ni šlo iz glave, da se ti nesrečni zaspanci sploh ne zavedajo dragocenega časa, ki ga izgubijo s svojimi sanjami in brezupnim smrtnim spanjem. Tem ubogim dušam gre podobno kot zajcem v basni. Ko ti spijo, jih prehitijo tisti, ki niso tako hitri in sposobni kot oni, zato se morajo veliko časa zastonj truditi da nadoknadijo izgubljeno. Ko se ti končno prebudijo kakšna usoda jih le čaka? Kakšno težko pot bodo morali prehoditi, da bodo prišli do tiste višine, s katere so v svojem zemeljskem življenju padli. Ali naše duše ne zajame groza, ko pomislimo, da obstajajo na Zemlji ljudje, ki živijo od preprodaje drog in kopičijo bogastvo od tega. Bogatijo s trgovino z strupom, ki ne zastrupi samo telo, temveč toliko bolj dušo do tolike mere, da se lahko človek v obupu vpraša, ali obstaja za žrtve tega strupa sploh še kakšno upanje.

Te grozljive votline – ti z grozo navdajajoči nezavestni duhovi. Ali lahko besede opišejo usodo grozljivejšo kot je njihova?

Končno zbudeni, počasi napredujejo skozi več stoletij, da dobijo le toliko duševnih moči, kot jih imajo nebogljeni otroci. Potrebno je več generacij, da lahko naučijo tisto, kar bi lahko spoznali in izkusili v enem samem zemeljskem življenju. Slišal sem, da bo veliko teh nesrečnežev vrnjeno na Zemljo, čim bodo dospeli do razvoja, kakšnega ima nebogljen otrok. S tem bi lahko zopet dobili vse tiste prednosti, ki jih ponuja zemeljsko življenje, katere pa so prej zlorabili. To sem samo slišal, pa ne morem zagotoviti, da to resnica.

Vem samo, da bi bil zelo vesel, če bi se našla za te nesrečnike kakšna pot ali način, ki bi lahko ta proces razvoja in napredka skrajšala in bi zopet dosegli vse tisto, kar so enkrat na Zemlji izgubili.

10. Moja hiša v deželi somraka – Občestva med živimi in mrtvimi

Ko sem se zopet vrnil v deželo somraka in bil nekaj časa na svojem domu, sem se z veliko vnemo lotil spoznavati sebe in svojih moči in sposobnosti in poskušal kaj pridobiti zase iz izkušenj, ki sem si jih pridobil na svojih potovanjih.

Učitelj, ki me je ta čas poučeval je bil v velikih pogledih podoben meni. Na Zemlji je živel življenje podobno mojemu in se je iz nižjih sfer tudi prebil kot jaz. Njegovo bivališče je bilo v

deželi polni sonca, od koder je prihajal poučevat in pomagat članom Bratstva v nadaljnjem napredovanju, kateri so kot tudi jaz bili njegovi učenci. Poleg tega učitelja sem imel še enega, katerega sem pa le redkokdaj videl, toda name je imel velik vpliv, saj me je seznanil z veliko važnimi stvarmi. On je pripadal veliko višji sferi, zato sva se le redko videla. Njegove nauke sem prejemal s prenosom misli ali v obliki inspiracijskih pogovorih. Tako kot sem jaz zastavil svoje vprašanje, v isti obliki sem od njega tudi dobil odgovor. Ko sem bival v deželi somraka, sem si ga le slabo predstavljal in ga ne bom opisoval. Ko sem se povzpел do čistejše sfere, je bil mojim očem popolnoma viden.

Čeprav mi v tistem času ni bilo dano da ga vidim, sem se večkrat zavedal njegove navzočnosti in pomoči. Kasneje sem izvedel, da je bil za časa mojega zemeljskega življenja moj angel varuh. Veliko svojih inspiracij in moje hrepenenje po višjih stvareh z lahkoto pripišem njegovemu vplivu. Ko sem po prehodu v duhovni svet bil povsem potr in v strašnem duševnem stanju je bil njegov glas tisti, ki mi je pogosto govoril, me opominjal in me hrabil. V dnevih teme, sem ga komaj zaznal, ko je prihajal in odhajal iz moje sobe da ublaži moje bolečine in trpljenje in me z močjo svojega magnetizma ozdravlja.

Kolikokrat sem se vračal iz tistih temnih sfer v deželo somraka, se vedno imel občutek, da se vračam v svoj dom. Čeprav je bila moja soba gola in revna, sem imel v njem vse moje bogastvo. Ogledalo v katerem sem lahko gledal svojo ljubljeno, vrtnico in pismo, ki mi ga je poslala. Poleg tega, pa sem imel tu prijatelje – sotrpine. Ko smo po navadi bili sami in se pogovarjali o svojih preteklih prestopkih, nam je bilo v veliko zadovoljstvo, če nas je obiskal kateri prijatelj. Kajti vsi mi, ki smo živeli na Zemlji nečastno življenje in se sedaj trudili iskati pravo pot, smo se znašli v enakem položaju. Zaradi tega je bilo med nami prisotno medsebojno razumevanje. Če bi vam hotel naše življenje tukaj pravilno prikazati, bi se vam zdelo zelo nenavadno, saj je bilo včasih podobno zemeljskemu, včasih pa tudi ne. Če smo kdaj postali lačni, smo enostavno jedli hrano, katera je bila za nas čudežno pripravljena. Pogosto nismo jedli cel tedne, razen, če nas je kateri, ki je bil na Zemlji gurman, na to spolnil. V tem primeru je postala želja po hrani vse večja. Kar se mene tiče, sem bil v uživanju hrane zmeren, saj me hrana in pijača nista posebej privlačila.

Okoli nas je bilo vedno mračno. Nikoli se nista menjala temna noč in svetel dan. Ta enoličnost je bila zame nekaj posebnega ker sem bil navajen sonca in svetlobe. Zame je bil napor živeti v tem mraku, saj sem prej živel v kraju polnem sonca svetlobe in rož.

Tako kot vi, smo tudi mi večkrat zapustili svoj dom in se podali na sprehod po svoji okolici. Lahko smo tudi poleteli, če smo poželeli, toda ne tako dobro kot napredni duhovi. Če smo želeli kam hitro priti, so nas naše želje hitro kot misel tja tudi prenesle.

Kar se spanja tiče, smo bili včasih brez te potrebe dalja časa. Prišel pa je tudi čas, ko smo neprekinjeno poležavali cele tedne, polzavestni, kaj se dogaja okoli nas, včasih pa tudi popolnoma brez zavesti.

Nenavadna stvar za nas so bila tudi naša oblačila, ki se niso nikoli obrabila, saj so se na nek skrivnosten način sama obnavljala. Ves čas mojega bivanja v tej hiši in v obdobju mojih potovanj sem bil oblečen v oblačila temno modre barve in z rumenim pasom okoli pasu. Na levem rokavu je bilo vtisnjeno rumeno sidro, pod sidrom pa besede: »Upanje je večno.« Tudi tesno prilegajoče spodnje oblačilo je bilo iste barve. Na sebi smo še imeli dolgo suknjo, kot jo lahko vidimo pri menihih in spokorniški bratovščini. Čez ramena nam je visela kapuca, katero smo večkrat uporabili, če smo želeli obraz in glavo pred kom zakriti. Ja, večkrat smo zakrili

svoj obraz saj nas je trpljenje in kesanje tako spremenilo, da smo bili veseli, če smo lahko svoj obraz skrili pred tistimi, katere smo imeli radi. Vdolble oči, zgubani obrazi, sključeno in izžeto telo, globoke zareze trpljenje so nazorno kazale našo podobo. Zato je bilo razumljivo, da smo skrivali svoje iznakaženo lice pred svojimi dragimi prijatelji na Zemlji in v duhovnem svetu, kateri so še žalovali za nami.

Naše življenje se nam je zdelo nekoliko monotono, saj so predavanja in študij potekala po točno pravilnem zaporedju. Napredek vsakega duha se ni računal z časom, dnevom ali tednom, temveč po stopni razvoja svoje duhovne in intelektualne nadarjenosti. Če si uspešno izpolnil določeno nalogo si lahko napredoval v višjo stopnjo svojega študija.

Nekateri so rabili veliko časa, da so razumeli pomen zaupane jim naloge. V takih primerih takšne duhove nihče ni v ničesar silil, kot so to po navadi vzgojne metode učenja na Zemlji, kjer se zdi, da je časa za učenje vedno premalo. Človek kot duh ima pred seboj vso večnost in je od njega samega odvisno ali bo nadaljeval, ali pa počakal, dokler mu ne bo jasno, kaj mora narediti. Šele tedaj je zrel za prehod na višjo stopnjo in tako naprej. Tu ni nikogar, ki bi takemu duhu prigovarjal naj gre naprej, vse je odvisno od njegove lastne svobodne volje. Lahko živi v tistem stanju, katerega je dosegel vse dokler se spoštuje svoboda drugih in dokler je v skladu z enostavnim zakonom, ki vlada v tem velikem bratstvu – zakonom svobode in ljubezni za vse. Nikomur se ne vsiljuje ali brani učenje. Pri vsakem se spoštuje svobodna volja. Četudi kdo zaželi zapustiti to mesto, kar se je že večkrat zgodilo, lahko gre kam želi in se lahko tudi vrne kdaj ga je volja. Vrata niso bila nikoli zaprta za tiste, ki odhajajo in tudi ne za tiste, ki prihajajo. Nihče ni drugega kritiziral zaradi njegovih slabosti ali pomanjkljivosti, saj je vsak občutil v sebi svojo krivdo.

Kot sem spoznal, so bili tu nekateri več let, saj so lahko postavljene naloge reševali le postopoma. Drugi so zopet zapuščali ta kraj in se pogosto vračali k svojemu prejšnjemu načinu življenja na Zemlji in s tem padli na najnižjo duhovno raven. Zato so se morali podvreči očiščevanju v tistem drugem domu, »Domu upanja«, v katerem sem tudi sam bil. Sprva sem mislil, da so s tem nazadovali, toda ne, njim je bila to le potrebna izkušnja, saj so bili na ta način ozdravljeni od njihove želje, da bi še enkrat izkusili zemeljske užitke.

Samo nekaj jih je bilo podobnih meni, ki so v sebi občutili močan vzgon naprej, da so lahko hitro napredovali in se tudi hitreje vzpenjali od stopnice do stopnice. Na žalost, bile je še veliko takih, katerim je bila potrebna še različna pomoč in tolažba, da so lahko vzdržali potrebne preizkušnje. Mene je blagoslavljal tok ljubezni in simpatije moje ljubljene, s katero me je pogumno prepričevala o naši bodoči sreči in končnem miru, pa tudi o potrebnem naporu, ki ga bom moral vložiti. Zame je bilo v veliko veselje tudi to, da sem lahko s tistimi, ki so bili manj srečni kot jaz, delil svoje upanje in radosti.

Ko mi je bilo mogoče, da preživim dalj časa pri svoji ljubljeni na Zemlji, katera se je popolnoma zavedala moje prisotnosti, se je zame odprl izvir novih radosti. Poleg vseh mojih popotovanj sem, mi je še vedno ostalo dovolj časa, da obiščem mojo ljubljeno. Čeprav sem za njo bil neviden, je sedaj že lahko zaznala mojo prisotnost in občutila stisk moje in njene roke.

Tudi stol zame je pripravila, da sva zopet sedela eden nasproti drugemu, kot v starih časih na Zemlji. Z menoj se je lahko tudi pogovarjala, saj je moj odgovor povsem dobro razumela in tudi obrise mojega obraza je lahko še nejasno videla. Oh, kako je bilo to nenavadno; zdaj žalost ali radost v občevanju med živim in mrtvim.

Ko sem prihajal k njej je bilo moje srce polno bolečin in bridkega kesanja zaradi preteklosti. V sebi sem občutil sramoto in ponižanje, zato se mi je zdelo nemogoče napredovanje v višje sfere. Toda, ko sem zagledal njen ljubek obraz, sem spoznal, da me vseeno ljubi in verjame vame. To je bil balzam za mojo dušo, ki mi je dal novo upanje in pogum, da še naprej vztrajam v svoji borbi. V brezizhodnosti najinega obojestranskega življenja nama je vzknilo zaupanje in vera v prihodnost za katero nimam besed, da jo opišem.

Lahko sem opazoval njen duhovni napredek, ki je bil posledica njene želje in nadarjenosti. Zelo je bila vesela, da napreduje in da je tančica, ki naju ločuje, vedno bolj ohlapna.

Potem sva bila deležna še ene velike radosti. Moja ljubljena je našla človeka, ki je lahko postal medij. Ta medij je omogočal duhovom, da so se lahko pojavili v določeni materialno obliki, katera je bila podobna njihovemu prejšnjemu telesu. Oh, koliko teh nesrečnih duhov je prihajalo ne te seanse, vsi v upanju, da bi se tudi oni mogli materializirati in prikazati komu svojih najbližjih. Koliko jih je moralo žalostnih oditi, saj niso imeli dovolj moči in sposobnosti. Jaz sem pa že bil toliko močan in sposoben, da sem lahko materializiral roko, s katero sem se dotaknil svoje ljubljene. To je bila najina velika sreča, čeprav mi je bilo še prepovedano, da bi se ji popolnoma prikazal. Dano mi je bilo vedeti, da bi z svojo materializacijo prenesel tudi sledi svojega trpljenja, kar bi v njej povzročilo bolečino. Kasneje, če bom napredoval, bi se ji lahko popolnoma prikazal.

V duhovnem svetu je veliko osamljenih duš, katere se vračajo na svet, ker bi radi sporočili, da živijo naprej, da še mislijo na svoje bližnje na Zemlji in jim pomagajo v njihovi borbi. Sedaj imajo več možnosti, da jim svetujejo in jim pomagajo, saj jim tega več ne preprečuje njihovo meso. Videl sem res veliko duhov, ki so bili vezani na Zemeljsko raven, čeprav bi bili lahko že v kateri višji sferi. Zaradi žalosti, ker so se ločili od svoji ljubljenih, so se odrekli višje sfere in zaradi pričakovanja, da lahko sporočijo svojim ljubljenim svojo zvesto ljubezen in svoj nadaljnji obstoj. Če bi ti duhovi lahko vzpostavili povezavo s svojimi ljubljenimi, kot to lahko storijo prijatelji na Zemlji, če eden odpotuje v neko daljno deželo in pusti prijatelje za seboj; resnično nebi bilo toliko neutolažljive žalosti, katero sem tako pogosto videval.

Ko bi lahko čas in angeli ljubezni ublažili bolečino teh nesrečnih duš, ali bi ne bila to sreča za obe strani, če bi lahko še naprej ohranjali stike kot nekoč.

Spoznal sem mater, katere sin je skrenil na stran pota. Ona si je domišljala, da je on angel na nebu. Daleč od tega! Leta mu je sledila in mu brez uspeha poskušala uliti občutek svoje prisotnosti, da bi ga s tem opozorila na posledice njegove zgrešene poti.

Videl sem dva zaljubljena, ki sta se razvezala zaradi nekega nesporazuma. Smrt ja ju je potem povsem ločila in postavila med njiju nepremagljivo pregrado. On se je držal v bližini svoje ljubljene in ji poskušal z vsemi sredstvi, ki so mu bili na razpolago razložiti dejansko stvar nesporazuma. Hotel ji je dopovedati, da jo je vedno ljubil, čeprav se je zdelo drugače. Naletel sem na obupane in žalostne duhove, katerim ni uspelo, da bi njihovi ljubljene zaznali samo bežen pogled ali misel, katera bi jim pokazala, da so občutili njihovo prisotnost. Brez vsakega upanja so se jim metali pred noge, da bi lahko ujeli njihove roke, obleko ali bilo kaj. Toda roka duha se je nesposobna oprijeti roke smrtnega človeka, kot tudi uho smrtnika ne sliši glas duha. V najboljšem primeru bi se pojavilo samo čustvo žalosti ali želja, da bi videli umrlega, toda občutka, da je tako imenovani preminuli prisoten ni bilo.

Na Zemlji ni tako močnega občutka obupa, kot ga lahko občuti duh, ko prvokrat spozna nepremagljivo prepreko, ki jo je smrt postavila med njega in svetom še živečih zemeljskih ljudi.

Saj potem ni čudno, če se potem na tej duhovni strani življenja vsi tisti, ki skrbijo za trpeče in žalostne duše, prizadevajo uporabiti vsa sredstva, da bi odstranili vse prepreke med živimi in mrtvimi. S tem bi na široko odprli vrata, da bi se lahko ljudje in angeli na Zemlji medsebojno sporazumevali, kot je to bila navada v prastarih časih.

Resnica o spiritizmu je v zavesti ljudi preveč površna, čeprav je v tem veliko neresnega in nenavadnega, pa tudi kaj zastrašujočega. Tudi nihče ne bo tajil, da se v spiritizmu pojavljajo lažni mediji, lahkomišelnosti in domišljavi egoisti.

Toda, ali ni bilo vedno tako, ko so si ljudje želeli splošnega priznanja novo odkritih resnic!

Čeprav nekaj stvari zgleda neumnih in nesmiselnih, pa se mi zdi, da bi bilo boljše ta gordijski voz enkrat presekat. Dejstvo je, da je želja odpreti duhovna vrata, da bi lahko žarki svetlobe prodrli na to žalostno in z skrbmi obremenjeno Zemljo.

Takšni varljivi in zmotni naporji se lahko grajajo, toda hrepeneti moramo po znanju in izkušnjah, da se to prizadevanje izvede.

Tistih, ki hrepenijo za višjimi cilji ne smemo zasmehovati, poniževati in zatirati. Potrebno je spoznati njihova prizadevanja, namreč, da so to poskusi odstraniti zaveso duhovnega sveta, katera nam zastira pogled na naše drage umrle.

11. Ahrinziman

Na ta srečanja materializacije sem vedno hodil v spremstvu vzvišenega duha, o katerem sem že govoril. Ime mu je bilo Ahriziman, »Vodnik z vzhoda«, in bi ga sedaj, ko sem ga bolj jasno videl, tudi opisal za vas.

Bil je visoki človek veličastnega videza. Oblečen je bil v dolgo belo obleko, ki je bila obrobljena rumeno, okoli pasu pa je nosil rumeni pas. Njegova polt je bila nekoliko rjava, kar je značilno za ljudi z Orienta. Poteze njegovega lica so imele pečat odprtosti in bile podobne tistim, ki jih lahko najdete na kipu grškega Apolona, čeprav se je njegov izraz razlikoval od popolnega grškega. Imel velike, temne, nežne in mehke oči, podobne ženskim, toda globoko v njih je gorel skrit ogenj in strast, ki pa je bila premagana in pod nadzorom njegove močne volje. Tudi njegov pogled in mimika njegovega obraza sta izdajala toplino in moč. Njegov izraz lica je razkrival, kako velik pečat je pustil na njem strast, bolečina in sovraštvo zaradi ljubezni katero je on doživel v svojem zemeljsko življenje. Sedaj so bile njegove strasti prečiščene vse zemeljske nesnage in so služile sedaj kot sredstvo, s katerimi se je lahko povezoval z vsemi tistimi, ki so se kot jaz borili da obvladajo svoje nizke strasti. Njegov obraz je krasila tudi kratka in črna brada ter mehki, valoviti črni lasje, ki so se mu spuščali preko ramen. Čeprav je bil velik in močan je z svojo postavo izražal vitkost in ljubkost vzhodne rase. V vsakem narodu so izražene določene poteze in značilnosti, da se duhu ohranijo še naprej. Čeprav je minilo več stoletij odkar je Ahrinziman zapustil svoje telo, se pri njem še niso izbrisale značilnosti, ki ločijo vzhodne narode od zahodnih.

Ta duh je bil v podoben zemeljsko umrljivemu človeku, toda sijaj in prefinjenost njegovega telesa in obraza je bil tolikšen, da se ga z besedami ne da opisati. Le tisti, ki je z svojimi lastnimi očmi videl katerega prebivalca višjih sfer, si lahko naredi predstavo o njem. Ahrinziman je že za časa svojega življenja prodril globoko v skrivnosti duhovnega življenja in je po vstopu v duhovni svet svoje znanje razširil do te stopnje, da sem si mislil, da v njegovi moči ni omejitev. Tudi on je tako kot jaz imel vročo in temperamentno naravo in se je naučil tekom svojega

duhovnega življenja svoje strasti obvladati in jih izkoristiti. Sedaj je stal na vzvišeni višini, s katere bi se vedno znova spuščal v pomoč duhovom, ki so bili pripravljene za boj proti svojim slabosti. Nekdo, ki ni sam doživel padca, bi nam zastonj pripovedoval svoje izkušnje. Poleg svoje dobrote in pripravljenosti da pomaga, je Ahrinziman imel zelo močno voljo, proti katere, si se lahko zastonj boril, če jo je hotel uporabiti.

Imel sem ga priliko večkrat videti, kako je uspel neke divje in temperamentne duhove umiriti, ker so želeli drugim škodovati. Čeprav se jih ni niti dotaknil jih je obvladal samo z svojo močno voljo, da se niso bili sposobni niti premakniti. Njegova volja je bila močnejša kot njihova, zato se mu niso mogli zoperstaviti. Zatem je z njimi odprto in dobrotljivo razpravljaj o temi prepira in jim s pomočjo svojih čudovitih sposobnosti pokazal, kaj bi njihova namera pomenila za nje in za druge. Nato jih je osvobodil te omrtvičenosti in jim dal na razpolago sedaj, ko jih je poučil, da nameravano slabo dejanje storijo ali ne. Redko sem videl koga, ki bi po tako resnem opominu nadaljeval svojo pot. Mene so vedno imeli za človeka z močno voljo, ki svoje odločitve ne spremeni zlahka, toda nasproti njemu sem se počutil slaboten kot otrok in večkrat sem se moral ukloniti njegovi volji.

Naj tukaj še enkrat poudarim, da je človek v duhovnem svetu popolnoma svoboden. Lahko se predaja svojim strastem in svojim nagnjenim in lahko upošteva, ali pa tudi ne, dober nasvet, ki mu je dan. Meje znotraj katerih lahko neki duh zadovolji svoje želje in mera, do katere lahko duh škoduje drugim je pogojena z zakonom in delom sfere, kateri on pripada.

Na primer: v najnižji sferi, kjer ne vlada nobeden drugi zakon, kot zakon močnejšega, lahko vsak dela kaj mu je pogodu. Nekdo lahko drugega poškoduje in ga trpinči do skrajnih meja, katere lahko ta še prenese, nekateri močnejši od njega, pa bo to isto storil njemu.

Najmanj svoboden suženj na Zemlji je manj nesrečen, kot tisti, katere sem videl v najnižji sferi, kjer ne vlada noben zakon. Tam živijo samo tisti duhovi, ki ne spoštujejo ne Božje in še manj človeške zakone, saj so sami sebi zakon in zato svoje bližnje mučijo in trpinčijo.

Na kratko vam bom opisal to sfero. Zdi se, da, če je tukaj duh še tako močan, okruten in trd, se vedno najde nekdo drugi, kateri še je bolj močan, okrutnejši in večji tiran od prvega. In tako vse naprej, dokler končno ne pridemo do tistih, o katerih se reče, da vladajo peklu – kralji zlobe. Tako to gre naprej, dokler se zlo v svoji največji stopnji ne začne samo zdraviti. Zlobni in oblastizeljni začnejo končno hrepeneti za drugačnim stanjem in si želijo zaustavitev delovanja vsakega zakona, ali si prisvojiti pod svojo oblast moči, ki jih slutijo za višje.

Ta občutek je prvi korak, prvo hrepenenje za boljšim življenjem. Za brate Upanja, ki bodo odposlani v te temne sfere na pomoč, je prva naloga, da takim duhovom vzbudijo misel o poboljšanju. Odvisno od njihovega napredka, najde duh na vsaki stopnji svojega razvoja višji zakon in red, kateremu se mora prilagoditi in tudi od drugih lahko pričakuje, da se bodo pokorili tam, kjer to zakon zahteva.

Popolni in najvišji moralni zakoni se lahko najdejo le v najčistejši sferi, toda do tam vodi veliko prehodnih stopenj. Tisti, ki spoštuje pravice drugih, doživi izkušnjo, da se tudi njegove pravice spoštujejo. Tisti pa, ki z svojimi nogami tlači pravice drugih, mora doživeti, da nekdo močnejši od njega tlači njegove.

Človek je v duhovnem svetu v vsakem pogledu svoboden. Lahko je priden ali len, lahko dela dobro ali zlo, lahko sije blagoslov ali prekletstvo. Kakšen je njegov značaj, takšna bo njegova okolica. Sfera, za katero je dozorel, bo za njega vedno tista najvišja, katero lahko doseže, vse dokler z svojim naporom ne bo vreden da postane prebivalec višje sfere.

In tako dobro v duhovnem svetu ne potrebuje zaščite od zla. Razlike v značajih in nagnjenjih postavljajo med nje nepremostljive ovire. Tisti namreč, ki so višje, lahko, če želijo, obišejo in pomagajo tistim, ki so nižje. Toda med njimi in duhovi nižjih sfer je globok prepad, katerega tisti nižji ne morejo prestopiti. Samo na Zemlji in na drugih planetih, kjer obstaja materialno življenje je lahko dobro in zlo pomešano skoraj enakomerno. Govorim skoraj enakomerno, kajti tudi na Zemlji ima dobro večjo moč, samo človek se zaradi predaje svoji nižji naravi odpove tej moči.

V starih časih, ko je človek v svojem značaju bil še preprost kot otrok, je bil, ne da bi vedel, notranje povezan z duhovnim svetom. Toda danes so se ljudje od tega sveta oddaljili in so podobni mornarjem na zibajoči ladji, ki v noči in megli iščejo svetilnik. Prijatelji iz duhovnega sveta so pripravljani nuditi svojo pomoč, da jih vodijo v tisto srečno deželo, iz katere bi lahko sami ponesli tisto bogastvo svetlobe in upanja utrujenim bojevnikom na Zemlji.

12. Moja druga smrt

Srečanja materializacije so potekala enkrat na štirinajst dni, pa sem po njihovem številu zaključil, da so minilo približno tri meseca. Nato mi Ahrinziman naročil naj se pripravim za neko veliko potovanje, katero bo potekalo, glede na razmere, katero bodo pred menoj. Zadevalo naj bi se mojega prehoda v višjo sfero.

Od več duhovnih učiteljev sem izvedel, da se sfere delijo na različne oddelke, toda to res ni posebej pomembno, če so vse razdeljene po istem vzorcu. Njihova porazdelitev je podobna pokrajinam na zemlji, katerih meje neopazno prehajajo ena v drugo, zato tudi ni potrebe da bi se meje risale na karte. Spremembe pokrajin in prebivalstva zazna popotnik sam po sebi. Nekateri bodo poročali o sedmih sferah in da so nebesa najvišja sfera, o kateri se govori v Svetem pismu. Drugi bodo trdili, da je dvanajst sfer, nekateri pa še katero višje število. Vsaka sfera je po navadi razdeljena na dvanajst krogov, čeprav tudi tukaj nekateri duhovi drugače računajo, saj tudi na Zemlji merijo z različnimi merami, čeprav je merjeni predmet vedno isti. Sam uporabljam za štetje sedem sfer nad Zemljo in sedem sfer pod Zemljo, pri tem pa izrazi »nad« in »pod« upoštevam glede na oddaljenost od našega velikega centralnega sonca našega sončnega sistema. Točka, ki je najbližje Soncu in je še vedno znotraj Zemljine sfere je tudi najvišja meja do katere lahko dospemo, točka pa, ki je najbolj oddaljena od Sonca pa označuje najnižjo in najbolj grobo sfero. Vsaka taka sfera je potem razdeljena na dvanajst krogov, kateri so tako tesno povezani med seboj, da je prestop iz ene v drugo povsem neopazen. Do sedaj sem živel v tako imenovani zemeljski sferi, katera obkroža Zemljo kot nek veliki in široki pas, ki prodira do Zemljine atmosfere. Izraz »Zemeljska sfera« se navadno uporablja takrat, ko želimo prikazati bivališče tistih duhov, ki so še v večji ali manjši meri priklenjeni na Zemljo, saj njim ni mogoče pasti globlje, kot jim dopušča Zemljina privlačnost, osvoboditi pa se tega vpliva tudi ne morejo povsem.

Rečeno mi je, da sem se svojih poželenj in zemljine privlačnost že toliko osvobodil, da bi lahko prešel v drugo sfero. Največkrat je prehod iz nižje v višjo sfero, ki pa ni vedno podoben globokemu spanju, ki je povsem podoben smrti človeka, ki zapušča svoje zemeljsko telo. Ko duh stopa naprej in postaja vse bolj eteričen, je ta prehod povezan tudi z večjim stanjem zavesti. Ta prehod v višjo sfero pomeni tudi spremembo njegovega oblačila, ki je že bolj finejše.

Ko se duša vzdiguje, postaja njegovo oblačilo vse manj zemeljsko, vse manj materialno, vse dokler ne se dvigne nad zemeljsko sfero vse do področja sončnih sfer.

Ko sem se enkrat vrnil z mojega obiska na Zemlji me je zajel nek čuden občutek zaspanosti, ki je bil bolj podoben odsotnost možganov kot navadnemu spanju. Umaknil sem se v svojo malo sobo v Zemlji somraka, kjer sem se ulegel s svojo malo posteljo in takoj padel v globoko spanec, brez sanj, podoben smrti.

V tem nezavestnem stanju sem bil približno dva tedna po zemeljskem času. V tem času je moja duša zapustila svoje iznakaženo astralno telo, da bi se lahko novorojen otrok rodil v nekem lepšem in čistejšem okolju, katerega je ustvarilo moje prizadevanje da premagam zlo. Toda jaz se vseeno nisem rodil kot otrok, temveč kot odrasel človek z izkušnjami in znanjem. Obstajajo smrtniki, čigar življenjske izkušnje so tako omejene, njihove sposobnosti tako malo negovane in tudi njihova narava tako otroška, da se taki na duhovni svet rodijo samo kot otroci, ne glede na to, kako dolgo so živeli. No, česa takega se pri meni ni zgodilo. Ko sem to novo stanje opazoval, sem spoznal, da je moje duhovno telo bilo podobno tistemu, katerega sem doživel za časa zemeljskega življenja. Ob pomoči mojih duhovnih prijateljev je moja na novo rojena duša, v popolnoma nezavestnem stanju prešla v drugo sfero, kjer sem v takem stanju ostal vse dokler ni pričel čas moje prebuditve.

Astralna ovojnica, katero se zapustil s pomočjo spremljajočih duhov se je razkrojila na elemente materije na zemeljski sferi. Bilo je podobno smrti mojega zemeljskega telesa, katero je ostalo na Zemlji. Postal je Zemlja in katere je tudi vzeto. Prah se povrne v prah, neumrljiva duša pa se rodi v novo stanje.

Tako sem prešel skozi svojo drugo smrt in se prebudil z višjo zavestjo.

2.DEL

Zora

13.Dobrodošlica v deželi zore – Moj novi dom

Ko sem se v duhovnem svetu drugič prebudil iz spanja, ki je bil skoraj podoben moji pravi smrti zemeljskega telesa, sem se nahajal v nekem drugem okolju, ki je bilo veliko lepše od prejšnjega. Tukaj se je že pojavljala svetloba, čeprav je bilo nekoliko nenavadno brez sonca. Vseeno me je ta sprememba razveselila, saj je bilo veliko lepše od tistega groznega mraka in temne noči, v kateri sem živel do sedaj.

Ležal sem v udobni sobi, podobni tistim na Zemlji, na postelji, pokriti z svežim in belim puhom. Okno, ki je bilo na drugi strani postelje, mi je nudilo pogled na hribe in razgibane pokrajine. Res je, da ni bilo nikjer dreves, grmovja ali rož, razen nekaj grmičevja tu pa tam, toda kljub temu je ta revna vegetacija delovala oživljajoče na moje oči. Namesto trdih in suhih tal dežele somraka je bila zemlja tu pokrita z travo in zelenjem .

Ta dežela se je imenovala »Dežela svitanja«. Svetloba je delovala res kot neko svitanje, ko Sonce vzhaja nad obzorjem, da z svojimi žarki ogreje Zemljo. Nebo je bilo modro sivo, oblaki v daljavi pa so plavali v mirnih množicah na obzorju. Tisti, ki si ne morejo predstavljati deželo brez Sonca in svetlobe, komaj lahko spoznajo kolikšna sprememba je to bila to zame. Oblaki in sončni žarki.

Čeprav v moji sobi ni bilo razkošja, mi je bilo vseeno udobno. Podobna je bila vikendu na Zemlji, kjer ni posebno lepo, vseeno pa je v njej vse kar človek potrebuje in tudi delovala ni kot zapor, kot soba v mojem prejšnjem stanovanju. Tukaj je bilo tudi nekaj slik, katere so prikazovale prizore iz mojega zemeljskega življenja in mi budile prijetne spomine. Na moje veselje so bili tukaj tudi moje zrcalo, vrtnica in pismo – ves moj zaklad. Prekinil sem raziskovanje svoje sobe in pozornost usmeril na zrcalo, da vidim kaj počne moje ljubljena. Ona je spala, na njenem licu je bil nasmeh sreče, kot bi še v sanjah vedela, da se mi je nekaj dobrega zgodilo. Potem sem šel k oknu in gledal pokrajino, polno gričev, toda obraščeni samo s travo in zelenjem. Dolgo sem z veseljem opazoval ta prizor, saj je bil podoben Zemeljskemu, čeprav nekako drugačen, saj je bil pust, toda poln mira. Moje oči, utrujene od mraka in teme nižjih sfer, so z radostjo opazovale ta kraj. V sebi sem čutil globoko hvaležnost in srečo, da sem se zbudil v novo življenje.

Končno sem stopil od okna in v moji bližini opazil ogledalo. Z radovednostjo sem se pogledal, če se je tudi z menoj zgodila kakšna sprememba. Od začudenja in veselja sem padel nazaj. Je mogoče? Je to moj obraz? Zopet in zopet sem se ogledoval. Je res, da sem zopet postal mlad. Podoben sem bil moškemu staremu do petintrideset let, v času katerih sem tudi sam preživel najlepša leta mojega življenja na Zemlji. V deželi somraka sem bil tako star, ubog in suh, da se sploh nisem hotel pogledati. Takrat sem zgledal dvajsetkrat slabše, kot, če bi na Zemlji imel sto let.

Dvignil sem roke – zopet so bile sveže in mlade, kot tudi moj obraz. Opazovanje samega sebe me je navdajalo z zadovoljstvom. V vseh pogledih sem bil zopet mlad človek na višku svoje moči, toda vseeno ne tak kot nekoč. Ne! Na mojem obrazu se je kazala neka resnost, spomin na trpljenje, katerega sem doživel. Vedel sem, da ne bom nikoli več sposoben zaživeti brezskrbne in prekipevajoče mladosti, saj se ne morem več vrniti in postati kar sem nekoč bil. To razočaranje in kesanje nad mojim prejšnjim življenjem je v meni ubilo vso radost mojega ponovnega rojstva. Svojega zemeljskega življenja ne moremo nikoli toliko izbrisati, da ne bi na duši pustil nobene sledi. Slišal sem, da tudi tisti veliko popolnejši duhovi, kot jaz ta čas, nosijo v sebi rane svojih preteklih grehov in skrbi. Te brazgotine počasi, zelo počasi v dolgih časovnih obdobjih izginejo. To je v meni zbudilo upanje in veselje, vseeno pa sreča ni bila popolna, saj je senca preteklosti ležala kot ogrinjalo na meni in mi kvarila ta blaženi čas.

Ko sem premišljeval o spremembi, katero se doživel, se odprejo vrata in nek duh vstopi. Kot jaz, je tudi on bil oblečen v dolgo temno modro obleko, obrobljeno rumeno, z znakom našega reda na rokavu. Namen njegovega prihoda je bilo vabilo na svečanost, katera je bila pripravljena meni in drugim v čast, ki smo v kratkem prispeli iz nižjih sfer.

»Pri nas je vse preprosto, tudi naša svečanost. Kljub temu bo sol prijateljstva začinila to svečanost in vino ljubezni bo osvežilo vse nas. Danes ste vsi naši spoštovani gostje. Mi vas že pričakujemo, da vas pozdravimo kot tiste, ki so se v težkem boju borili in tudi izbojevali zmago.«

Zatem me je prijel za roko in me popeljal v prostrano dvorano z veliko okni, od koder je bil lep razgled na gore in veliko in mirno jezero. V dvorani so bile pripravljene dolge mize za slavnostni obed z stoli za vse nas. Sem nas je pred kratkim prišlo več sto z mano vred in še tisoč drugih je bilo prisotnih tu že nekaj časa. Med seboj so se spoznavali, nas novo prispele pa pristrčno pozdravljali. Veliko je našlo svoje stare prijatelje ali nekatere iz nižjih sfer, katerih so priskočili na pomoč. Vsi so pričakovali predsednika bratstva te sfere, katerega so imenovali »Veliki mojster«.

Naenkrat so se vrata odprla in vstopila je povorka, katere na čelu je bil veličastni duh v bogatih oblačilih modre barve. Podobna oblačila lahko vidite na slikah device Marije. Ta oblačila so bila belo podložena z rumeno obrobo, čez rame jim je pa visela kapuca, od zunaj rumena z belo podlogo, na rokavu pa so imeli našit simbol »Bratstva upanja«. Za njim je stopalo okoli sto mladeničev, vsi oblečeni v bela in modra oblačila, na rokah pa so nosili vejice lovorja. Na zgornjem mestu dvorane je bil imeniten naslanjač, nad njim pa je bil povzdignjen baldahin belo modre in rumene barve. To mesto je zavzel veliki mojster potem, ko nas je vse pozdravil, mladeniči z jedili pa so stali v polkrogu okoli njega.

Po zahvalni molitvi Bogu se je veliki mojster obrnil na nas z besedami: »Bratje, tisti, ki ste se zbrali tu, da bi zaželeli dobrodošlico romarjem, kateri naj tu najdejo mir in počitek, ljubezen in prijateljstvo in tudi vas, naše potujoče brate želimo počastiti v težkem boju proti sebičnosti in greha – vse vas pristrčno pozdravljam. Prosim vas, da prejmete kot člani našega velikega bratstva zunanji znak našega priznanja in spoštovanja, katerega vam izkazujemo in katerega ste si tudi častno zaslužili. Veliko zadovoljstvo in sreča, ki zdaj prežema vašo dušo naj poskrbi, da bi v bratski ljubezni ponudili roke vsem tistim, ki jih težijo skrbi in se borijo, so pa še ostali v temi zemeljskega življenja na zemeljski ravni. Ko boste slavili vse večje zmage in triumfe, se trudite tudi drugim dati vse več popolne ljubezni našega velikega reda, katerega najslavnejši mojstri stanujejo v nebesih in katerega najnižji člani živijo na zemeljski ravnini, kjer se borijo

kot grešniki. Naše bratstvo se naj razteza v dolgi in neprekinjeni verigi od neba do zemlje, vse dokler bo ta planet nosil fizično življenje. Potrebno je da veste, da ste vi člani te velike verige, da ste sodelavci angelov in bratje tistih, ki so zatirani. Prosim vas, da prejmete vsi po vrsti ne ovenele lovorove vejice, katere naj krasijo čelo zmagovalca, ter, da jih hranite kot znak priznanja. V imenu velikega in največjega upravitelja vesolja in vseh njegovih angelov in tudi v imenu našega Bratstva, kronam sedaj vsakega od vas lovorom in vas posvečujem vse z znamenjem svetlobe, upanja in resnice!«

Mnogi od nas so bili nad temi ljubeznivimi besedami in to počastitvijo čisto prevzeti. Potem smo mi – novo prispeli – na znak pristopili bližje in pokleknili pred velikega mojstra, da nam okraši glave lovorom. Mladenci so prinašali vejice mojstru, on pa je lastnoročno vsakega okronal. Ko je bil zadnji okronan, je med nami nastal vihar veselja in ploskanja. Vsi zbrani smo zapeli čudovito zahvalno pesem, katere melodija in besede so zveneale tako ljubeznivo, da si želim, da bi vam jo lahko zopet predvajal. Ko je bilo to za nami, je bil vsak od nas od svojega službujočega brata odpeljan do svojega mesta in svečanost se je začela.

Nekateri se boste začudili in vprašali, kako potem potekajo svečanosti v duhovnem svetu? Tudi na sami Zemlji pri takih svečanosti ni zadovoljstvo in veselje samo v hrani in pijači, ampak vam svečanosti lahko nudijo tudi duhovne užitke. Lahko verjamete, da ima tudi duh potrebo po vsakovrstni hrani. Nam je hrana potrebna in je tudi jemo, čeprav naša ni iz tako grobe snovi kot vaša. Hrane z živalskim poreklom, kot jo imate na Zemlji ni, čeprav si v najnižjih sferah duhovi, ki so še zelo vezani na Zemljo, zaželi mesno hrano, katero si pridobijo prek tistih, ki so še v fizičnih telesih, saj lahko s tem zadovoljijo svoje živalske strasti. Nasprotno so na tej drugi sferi čudoviti plodovi, kateri so za oko povsem prozorni in ki se topijo v ustih, ko se jih je. Imamo tudi vino, podobno iskrivemu nektarju, toda to vino ne povzroča pijanosti ali želje po več. Ničesar ni, da bi si lahko potešili večjo potrebo po hrani, kot delikatnega peciva in nekakšnega lahkega kruha. Iz te hrane in te pijače sestoji tu obrok. Jaz osebno sem jedel čudovite sadeže, katere sem prvič videl tu v duhovnem svetu. Povedano nam je bilo, da je ta hrana resničen sad našega dela in truda, ki je zrasla, ko smo služili in pomagali drugim na duhovni strani življenja.

Ko se je svečanost končala, smo ostali še nekaj časa skupaj, nato pa smo vsi zapeli zahvalno pesem, katera je tudi pomenila zaključek praznovanja. Nato smo se razšli in veliko jih je odšlo da obiščejo svoje prijatelje na Zemlji, da jih po možnosti obvestijo o srečnem dogodku, ki so ga doživeli. Mnoge od nas so imeli za izgubljene duše, saj smo umrli v grehu. Za nas je bilo to zelo boleče, če svojih zemeljskih prijateljev nismo mogli narediti dojemljive, da bi spoznali, da sedaj živimo v radostnem upanju in sreči. Drugi bratje so odšli s svojimi prijatelji – duhovi, katere so ponovno našli, da bi se z njimi pogovorili. Jaz sem pohitel na Zemljo k svoji ljubljeni, da ji prinesem veselo novico o svojem napredovanju.

Svojo ljubljeno sem našel, ko se je ravno pripravljala na sestanek materializacije. Ves drhteč od radosti in pričakovanja sem odšel za njo, saj sedaj ni bilo razloga, da ji ne bi pokazal svoj obraz, saj me je tako zvesto in potrpežljivo čakala. Moja zunanost je sedaj nebi smela prestrašiti ali ji povzročiti bolečine.

Oh, kako srečna sva bila ta večer. Ves čas sem bil poleg nje in se je pogosto dotikal. Stal sem tam, toda sedaj nisem več skrival svojega obraza pred njo. Bil sem v novi obleki, z novim upanjem, z mojim na novo vstalim telesom. Na meni ni bilo več sledi, ki bi spominjale na moje pretekle skrbi in na mojo sramoto.

Potem pa je prišel najlepši trenutek tega veselega dne – gledal sem v njene čudovite oči in ona se zazrla v moje. Toda, ni me takoj prepoznala. V spominu me je imela takega, kot me je videla zadnjikrat na Zemlji – obraz skrbi in nagubanega čela. Obraz mladega moškega se ji je zdel čuden. Nasmehnila se je in zmedeno spraševala če sem to jaz. Na žalost, sem hitro občutil, da se moj materialni ovoj topi kot vosek, pa sem se moral umakniti. Ko sem se umikal sem slišal mojo ljubljeno govoriti. »Prikazen je bila mojemu ljubemu tako podobna, ravno tak je bil v svoji mladosti. Res ne vem, toda bila mu je podobna.«

Nato sem stopil za njo in ji šepnil v uho: Jaz sem bil in nihče drug!« Zaznala je moj šepet, se nasmehnila in mi govorila, da zagotovo prepričana, da sem to jaz. Moja sreča je bila sedaj popolna, saj je dosegla v tem svoj vrhunec.

14. Očetova ljubezen

Zame je sedaj nastopilo srečno obdobje. Bil je tudi čas počitka in okrevanja, saj sem največ časa preživel poleg svoje ljubljene – ta čas je zame svet. Od mene je zvedela veliko stvari, čeprav vse ni mogla razumeti. Ti moji obiski pri moji ljubljeni so mi vzeli veliko časa, tako da se nisem mogel veliko posvetiti čudežem te dežele Zore, katere prebivalec sem sedaj bil.

Kmalu sem doživel presenečenje. Na vseh potovanjih, ki sem jih opravil po svoji smrti nisem nikoli srečal kakega sorodnika ali prijatelja, ki bi pred mano prišel v duhovni svet. Ko sem nekega dne bil na obisku pri svoji ljubljeni, je delovala skrivnostno zaradi novice, katero je sprejela. Nekaj časa je oklevala, no potem pa mi začela pripovedovati, saj je novica prihajala od duha, ki jo je obiskal in je trdil, da je moj oče. Želel je, naj mi preda sporočilo. Te besede so me tako presenetile, da sem jo le stežka vprašal, o čem je bilo govora.

Svojega očeta sem na Zemlji imel zelo rad, saj mi je mama umrla že zelo zgodaj in sem se je slabo spominjal. Moj oče mi je bil vse. S ponosom in veseljem je sodeloval pri uspehih svojega sina in gojil velike upe za moji prihodnosti. Ko sem doživel brodolom v svojem življenju sem spoznal, da mu je moja nesreča zlomila srce. Po popolnem polomu njegovih upov ni več dolgo živel. Po njegovi smrti sem lahko mislil na njega samo z bolečino in z največjim sramovanjem. Ko sem slišal, da je moj oče zapustil svoje posmrtno prebivališče, da bi se pogovoril z mojo ljubljeno, sem bil zaskrbljen, da njegove besede ne bodo drugega kot objokovanje svojega nesrečnega sina in njegovih pokopanih upov. Vseeno pa sem želel slišati, kaj je povedal, da bi vedel, če je v njegovih besedah kakšna beseda odpuščanja sinu, ki je toliko grešil.

Ne morem ponoviti tistih besed, niti prikazati, kako so te besede delovale name, ko sem jih slišal. Te besede so padle na moje srce kot rosa na posušeno zemljo. Te besede so mi preveč dragocene, da bi jih tukaj izrekel, dejstvo je, da je oče za svojega sina našel besede ljubezni in dobrodošlice, kot tisti oče v bibliji, ki govori o izgubljenem sinu.

Oh, kako silno sem želel videti svojega očeta potem, ko mi je moja ljubljena ponovila njegove besede. Ves skrušen sem si zaželel, da bi bil na njegovem krilu, kot nekoč, ko sem bil še deček. Še preden sem to izrekel, se mi je želja izpolnila. Nehote sem se obrnil in zagledal očeta ob meni, popolnoma takšnega, kot je bil za časa zadnjega zemeljskega življenja, nad glavo mu je žarela svetloba slave, katere še nobeno zemeljsko oko ni videlo. Kako srečen sem bil, da sem zopet lahko videl svojega očeta, kateri je bil tako dolgo ločen od mene. Eden drugemu sva govorila: »Moj oče!« »Moj sin!« - Tako sva se prisrčno pozdravila in objela, da se to ne more opisati.

Ko sva se od presenečenja malo umirila sva govorila o veliko stvareh in tudi o moji ljubljeni, katera me je popeljala na pravo pot in me tudi sedaj podpira. Šele sedaj sem zvedel, da je bil moj ljubljeni oče tisti, ki nama je pomagal, bdel nad nama in naju oba varoval. Sledil mi je na mojih potovanjih v duhovnem svetu in me v mojem boju podpiral in tolažil. Čeprav ni bil na dosegu mojega pogleda, mi je bil vedno blizu, vedno je bil ob meni, da mi pomaga z svojo ljubeznijo. Ves ta čas je čakal na pravi trenutek, da mi se javi. Končno mu je tudi uspelo po moji ljubljeni, s katero sva bila v tesni duševni zvezi, navezati stik, da bi nas z radostjo ponovnega snidenja še bolj povezal.

15. Priprava na novo potovanje

Ko sem se vračal na tiste znamenite obiske v Zemljo duhov, me je moj oče vedno spremljal, zato sva ostala dalj časa skupaj. Pri tem mi je povedal, da ima v mislih izpeljat odpravo reševanja v najnižje sfere – sfere, katerih do sedaj še nisem videl in obiskal in o katerih cerkev v resnici verjame da so pekel. Kako dolgo bomo odsotni nismo vedeli, znano nam je bilo samo to, da moramo izpolniti določene naloge, kot nekakšna invazija vojakov, ki je poslana, da doseže svoj cilj.

Moj vodnik z vzhoda mi je svetoval, naj se pridružim tej supini reševalcev. Kot pošlje oče svoje otroke v bitko za ljubljeno domovino, tako je tudi mene oče poslal, da se izkažem v bitki za resnico, svetlobo in upanje. Da se lahko nekdo uspešno zoperstavi tem temačnim silam, se mora pred tem naučiti obvladovati samega sebe, premagat marsikatero skušnjavo na zemeljski ravni, pa tudi v nižjih sferah, saj se le tako lahko pojavi v najnižjih sferah, kot pomoč za te nesrečnike. Namreč, duhovi, ki so napredovali dalj od Bratov upanja na prvem krogu druge sfere, ne morejo ne videti niti slišati tistih, katerim je potrebna pomoč. Pa tudi mi moramo sprejeti nase nekaj teh materialnih elementov, ko bomo zašli v te najnižje sfere, saj le tako nas lahko vidijo in slišijo. Tega pa višji duhovi niso sposobni. Pomočniki iz višjih sfer, ki so določeni za spremstvo in varnost naše odprave, so nevidni nam, pa tudi vsem tistim, katerim smo mi namenjeni.

Udeleženci te odprave so bili s svojimi sposobnostmi na isti ravni kot jaz. Vedeli smo, da se lahko veliko naučimo, če sami opazujemo ta nižja stanja, v katera bi nas privedle naše strasti, če bi se jim še naprej predajali. Istočasno bi lahko iz tistih temnih področij rešili veliko teh ubogih duhov, ki so se spokorili in jih pripeljali tja, kjer sem tudi sam prebival po svojem prehodu iz zemeljskega življenja, kjer obstajajo številne ustanove, še posebej za sprejem takšnih duhov. Takšne ustanove so vodili in nadzirali tisti, ki so tudi sami bili rešeni iz pekla in so zato bili najbolj primerni, da nudijo pomoč tem ubogim duhovom.

Takšne odprave niso pošiljali samo »Bratje upanja«, ampak tudi druga bratstva v tej »deželi svitanja«. Takšne odprave so bile dejansko del velikega odrešenjskega načrta večnega očeta vseh nas. Saj Bog nobenega svojega otroka ne pusti, da bi večno trpel.

Odpravo bi naj vodil vodič, ki je tudi sam bil rešen iz teh temnih sfer, saj je še posebej poznal nevarnosti, ki preživijo na nas.

Naš namen je bil iti skozi zemeljsko ravnino in potem v še nižje sfere. Te poti mi še nismo poznali, zato mi je moj vodič iz vzhoda obljubil, da mi bo poslal enega svojih učencev, kateri me bo spremljal do najnižje sfere. Ta mi bo pojasnil in razložil skrivnosti te astralne sfere, saj se bom na svojih potovanjih srečal z njimi. Hassein je (tako je bilo ime temu učencu) preučeval

tiste skrivnosti narave, ki se imenujejo čarovništvo ali magija za hudobna dejanja. Čeprav je v stvari samo uporaba teh sil zlo. Okultno zanje nam lahko pomaga, da lahko preprečimo marsikateri hudobno dejanje, pa tudi uspešno se lahko zoperstavimo tem mračnim silam, katere ljudem pogosto škodijo zaradi njihovega neznanja. Hassein je bil za časa svojega življenja po narodnosti Perzijec in privrženec Zoroastrovega nauka, kot tudi sam Ahrinziman. Oba sta pripadala tej filozofski šoli Zoroastra, kateri je tudi bil ustanovitelj te šole.

»V duhovnem svetu« je rekel Ahrinziman, »je veliko število različnih šol, različnih smeri, a v vseh se učijo osnovne resnice. Se pa po nekaterih točkah razlikujejo in sicer v tem, ker obstajajo deljena mišljenja o tem, kako se lahko te velike resnice uporabijo pri napredovanju in razvoju duše. Prav tako se razlikujejo po načinu, kakšne zaključke dosežejo iz svojih teorij, če znanje, ki ga imajo, razširijo na stvari o katerih ne vedo še ničesar. So stvari, ki so predmet razprave, raziskovanja, teorij in špekulacij. Zmotno je verjeti, da bi v duhovnem svetu našega planeta obstajalo absolutno znanje, ki bi lahko razložilo vse velike skrivnosti stvarstva: Zakaj in čemu obstajamo, zakaj obstaja toliko zla nasproti dobrega, kaj je duh po svoji naravi in kako smo nastali iz Boga.«

Valovi resnice vedno izvirajo iz velikih miselnih centrov v vesolju in še širijo na Zemljo preko niza duhovnih inteligenc. Vendar vsak duh lahko pošlje le tiste dele resnice, do katere stopnje jih je razumel. Tako tudi še smrtni ljudje lahko sprejmejo le toliko znanja, koliko so je sposobni sprejeti.

Duhovi in tudi še smrtni ljudje niso vsevedni. Lahko vam posredujejo samo tisto, kar so jim njihove šole in njihovi napredni učitelji podali kot svoje znanje. Prek tega ne morejo. V duhovnem svetu kot tudi na Zemlji ni absolutne resnice in tisti, ki trdijo, da imajo edino in resnično razlago velikih skrivnosti, posredujejo le tisto, kar so jih njihovi naprednejši učitelji naučili. Ob vsi spoštovanje, ki jim pripada, niso pooblašteni, da govorijo o smisli absolutnega kot tudi njihovi učitelji ne, ki so mogoče bolj napredovali v neki drugi šoli.

To ne govorim iz lastnih izkušenj, temveč na izkušnjah tistih vodnikov, ki so v duhovnem svetu višje kot jaz. Na osnovi tega trdim, da je nemogoče odgovoriti na vsa vprašanja in popolnoma razložiti stvari, ki daleč presegajo naše znanje. Da bi lahko odgovorili in razložili ta vprašanja, bi morali imeti vse znanje o vesolju, o katerem pa vemo, da nima meja. Tudi naravo najvišjega bitja, ki ga imenujemo kot Bog, bi morali poznati, čeprav ga noben človek kot tudi duh ne more popolnoma dojeti. Naj torej ljudje ali duhovi trdijo in razlagajo tako ali drugače, vedno bodo v mejah tistega znanja, do katerega so lahko dospeli. Pa tudi prek tega so meje, do katerih nihče ne bo nikoli prispel. Kar lahko ljudje ali pa tudi duhovi razložijo ali dokažejo, je vedno v stopnji njihovega spoznanja in razumevanja.

Kako lahko nekdo trdi, da vam bo pokazal končni konec tega, kar nima konca, ali da je prišel do skrajnih globin neskončnega duha, ki nima dna. Duh je večni in neskončen, ter vse prežema. Bog je v vsem, nad vsem in pod vsem. Toda nihče ne pozna njegove narave in njegovega bistva. Vemo samo, da je On v vsem in vsepovsod navzoč. Človekom razum mora poln spoštovanja pred Bogom občutiti svoj majhnost in spoznati, da je le na pragu področja v katerega želi prodreti. Največ kar lahko naredimo, je da ponižno in previdno stopamo na vsako stopnico, na katero se želimo povzpeti. Tudi najbolj vzvišeni in najbolj drzni duhovi ne morejo spoznati vsega naenkrat. Ali lahko zemeljski človek z svojim omejenim znanjem upa, da bo našel vse odgovore, kjer tudi najbolj napredne inteligence duhovnega sveta naletijo na ovire in spoznavajo svojo nemoč in omejenost v iskanju resnice.

16. Jasnovidnost – Potovanje se začne

Prijatelj, ki ga je poslal Ahrinzima, da me vodi in poučuje, je bil po zemeljskih merilih star nekje med 25 in 30 let. Toda povedal mi je, da je na Zemlji živel več kot 60 let. Njegova sedanja zunanost kaže stopnjo njegovega duhovnega razvoja in le to je verodostojno, če želimo oceniti starost nekega duha. Bolj ko je duh razvil svoje duhovne sposobnosti, tem bolj se to odraža na njegovi zunanosti, vse dokler ne postane bitje brez hib in znakov zemeljske starosti. Tak duh izžareva potem samo vrednote kot so dostojanstvo, moč in izkušnje. Tako bo zunanost duha, ki je dosegel najvišji možni duhovni razvoj na Zemlji (ali na katerem drugem planetu) dosegla podobo patriarha. Zatem napreduje v višjo nematerialno povsem duhovno sfero sončnega sistema, kateremu ta planet pripada. Tam prične svoj življenjski krog kot mladenič spet od začetka, saj je v primerjavi s tistimi naprednimi duhovi tiste sfere po duhovnem razvoju kot mladenič.

Hasein mi je povedal, da sedaj preučuje različne sile in oblike v naravi v kraljestvih, katera so pod duševnim življenjem in mi jih bo tudi pokazal in razložil, ko jih bova na svojih potovanjih videla.

»Veliko duhov« je povedal, »prepotuje astralne sfere, ne da bi se zavedali, da obstajajo v teh sferah fantomski prebivalci. To pa zato, ker njihova čutila niso dovolj razvita, da bi lahko njihovo okolico zaznali v vseh njenih podrobnostih. Na Zemlji je prav tako. Tam so ljudje, ki so popolnoma nesposobni videti duhove, ki so v njihovi bližini, čeprav so pa ljudje, ki pa jih ni veliko, lahko vidijo ne le duhove človeških bitij, temveč tudi astralna bitja in elemente, ki pa niso pravi »duhovi«.

»Duhovi« bi se lahko imenovali samo tisti, ki v sebi nosijo duhovno kal. Mnogo bitij, ki jih bova videla, nimajo v sebi duhovnega kalčka, spet druga so samo prazne prikazni iz katerih je duhovna iskra izšla. Da bi lahko razlikovali pravega duha od astralnih bitij mora človek biti jasnoviden. Tisti, ki niso popolnoma jasnovidni lahko vidijo samo elemente in astralna bitja, ne morejo pa razlikovati astralna bitja od oživiljenih duhovnih oblik. Iz tega so nastale mnoge nejasnosti o naravi in vsebini teh bitij.

Pri ljudeh na Zemlji obstaja sedem stopenj jasnovidnosti. Jasnovidnost raste od stopnje do stopnje glede na sposobnost duše, kako daleč je sposobna odstraniti grobe elemente fizičnega telesa. Človek lahko napreduje, če najprej loči od sebe grobo ali zemeljsko materijo in potem vse stopnje druge bolj fine materije, ki si sledijo. Popolna ločitev od materije ni mogoča, vsaj tisti čas ne, dokler je še pod vplivom materije našega sončnega sistema. Preko teh meja ne seže naše znanje, zato je lahko vsako ugibanje predmet špekulacije.

Duhovni razvoj neke duše se meri po stopnji gostote, oziroma kakovosti materije, ki jo obdaja. Če je materialna ovojnica nekega telesa bolj ali manj fina, lahko ocenimo stopnjo razvoja tistega duha. Najprej bi rad v svojih razlagah razložil samo prvo stopnjo zavestnega duševnega razvoja oziroma jasnovidnosti. Pri tem se ne bom vračal na teorije in mišljenja, kaj se je dogajalo pred sedanjim duševnim razvojem in kaj bo potem, ko prestopimo meje našega sedanjega znanja.

Na zemeljski stopnji duhovnega razvoja lahko najdemo največkrat ženske ali mlade fante, v katerih je jasnovidnost bolj ali manj razvita. Na prve tri stopnje jasnovidnosti naletimo kar pogosto, četrto ali pa peto stopnjo le redko, šesto in pa sedmo pa skoraj nikoli. Na tiste, ki dosežejo šesto in sedmo stopnjo jasnovidnosti imajo veliki vpliv tudi ozvezdja pod katerimi so bili rojeni. Le redki imajo šesto in sedmo stopnjo jasnovidnosti.

Včasih naletimo na jasnovidce z še nepopolno šesto stopnjo, nimajo pa še sedme. V tem je oseba podobna človeku, ki ne nosi primernih očal. Četudi imajo te osebe v trenutkih šesto stopno jasnovidnosti, so lahko njihova pričevanja vprašljiva.

Tisti pa, ki so v popolni zavesti šeste stopnje, se lahko v duhu dvignejo do sedme stopnje, katera se imenuje tudi »Nebesa«, kot je to doživljal tudi apostol Janez v Novi zavezi.

Da bi lahko to dosegli, je potrebno, da se duh osvobodi vseh materialnih vezi, ki ga vežejo na njegovo fizično telo. Z gotovostjo lahko rečem, da so jasnovidni v sedmi stopnji izven svojega zemeljskega telesa.

Dvig duše do sedme stopnje je lahko težek in nevaren, še posebej zato, ker morajo imeti ti zato potrebno moč in ustvarjene posebne okoliščine. To isto velja za tiste, ki so na nižji stopnji, razlika je le v tem, da lahko ti te sposobnosti lažje dosežejo, saj so manj zahtevne.

Vsak jasnovidni lahko gleda le tisto sfero, ki odgovarja stopnji njegovih sposobnosti. Zanimivo je dejstvo, da lahko nekateri na eni ali višji stopnji gledajo popolno, na kaki drugi pa ne. Če je kje tak primer, se lahko opazi, da je tisti na še nepopolni stopnji, podobno če bi predmet gledali z dobrimi ali slabimi očmi. Zato je boljše imeti od določene stopnje popolnoma nič, kot pa samo določene obrise. Ravno zato, ker se hoče gledati v višje stopnje, se lahko zgodi, da se potem pomešajo videnja. V takih okoliščinah je potrebno storiti kot z utrujenimi očmi. Potrebno jih je zapret, da bi vsaj eno gledanje bilo resnično, čeprav omejeno.

Ko so stari v času preroških šol na Zemlji učence učili odkrivati in razvijati največjo popolno jasnovidnost v eni ali višji stopnji, so stremeli za nadaljnji razvoj vse dotlej, dokler bi lahko nepopolno videnje na višjem nivoju oviralo še stopnjo, ki so jo dosegli. Po tej poti so bili sposobni vzgojiti zanesljive vidce z različnimi sposobnostmi.

V starih časih so bili vidci razdeljeni v različne razrede, čeprav je tako v nekaterih preroških šolah na vzhodu še danes. Toda umetnost teh šol še daleč ni več tisto, kar je bilo nekoč, ko so bili ti narodi na vrhuncu svojih moči. Vsakemu razredu je bila dodeljena posebna vzgoja, ki je bila primerna stopnji njihovega razvoja i njihove nadarjenosti. V tistih časih ni bilo toliko nejasnosti o teh stvareh, da bi lahko poleg velike nadarjenosti obstajalo tudi toliko neznanja. Ravno zaradi nesposobnosti, da bi se te nadarjenosti uporabljali pravilno in pametno, je veliko primerov, ki so se pokazali kot netočni. To pa škoduje medijem in tudi ljudem, ko pridejo do njih, ki bi radi nekaj duhovnega izvedeli. Tako je tudi z trenerjem telovadbe, ki želi od svojih mladih učencev, da svoje mišice čimbolj razvijejo brez posledic. Tako je tudi s tistimi, ki razvijajo svoje medijske sposobnosti, toda uporabljajo jih prekomerno in nepremišljeno. Mlada ptica, ki prerano zapusti svoje gnezdo, nenehno maha s krili in posledično pade na tla, dočim tista ptica, ki počaka v gnezdu, dokler ji krila ne postanejo dovolj močna, zlahka vzleti tudi do neba. Ko se bo znanje na Zemlji dovolj razširilo, takrat bodo določeni senzibilni ljudje dobili navodila, še posebej tisti, ki so nadarjeni s potrebnimi medijskimi lastnostmi od velikih duhovnih gibanj, kako razlikovati nižje in zaostale duhove od višjih naprednejših. S tem bo odpravljena zmeda in nevarnost, ki sedaj še ovira to gibanje.

Na duhovni strani življenja je veliko učiteljev, ki so stoletja preučevali vse oblike življenja, kot tudi medijske sposobnosti tistih, ki so utelešeni na Zemlji. Vedno iščejo na vseh koncih sveta, kje bi našli pripravljena odprta vrata, prek katerih bi lahko predali tisto znanje, ki bi lahko koristilo ljudem. Veliko tega njihovega znanja se sedaj še ne more objaviti, toda veliko stvari bi se pa lahko vseeno objavilo, tako bi se tudi duhovno znanje na Zemlji lahko razširilo.

Svojemu novemu prijatelju sem se zahvalil za vse informacije in obljubljeni pomoč. Tik pred začetkom te naše odprave sem odšel na Zemljo, da se pozdravim s svojo ljubljeno. Ta moj odhod se naju je oba dotaknil, saj bova morala prekiniti svoje kratke sestanke. Čeprav so bili kratki, so nama bili v veliko veselje.

Ko sem se vrnil, sem spoznal, da so priprave na potovanje že zaključene. Povedali so mi, naj se poslovim od svojega očeta in prijateljev, da bi se lahko takoj sestal s svojimi sopotniki, ki so bili v veliki dvorani in so čakali blagoslov svojega velikega mojstra.

Ko je bilo to gotovo, se je naša skupina z dobrimi željami vse naših zbranih prijateljev podala na pot.

17. Astralna ravan in njihovi prebivalci - Prikazni - Škrati - Vampirji, itd

Pot po kateri smo šli, vam ne morem drugače predstaviti, kot, da si zamislite veliko spiralo, v kateri se krožni obroči vijejo gor in dol. Mala točka, ki ni večja od gumba naj nam predstavlja sredino nekega velikega kolesa. Ta gumb označuje Zemljo, spirala pa se začne iz središča, ali nižjih sfer in se nadaljuje in vzpenja do konca spirala, se pravi do višjih sfer našega sončnega sistema. S tem je označena tudi najvišja stopnja duhovnega razvoja, do katerega lahko dospemo.

Ta predstavitev naj da bralcu lažje razumevanje Zemlje in njenih duhovnih sfer, ki jo obkrožajo, saj bo tako bolj jasno, kako smo se lahko iz druge sfere spustili na nižjo in kako smo potovali po zemeljski ravnini.

Ko smo prispeli na sfero, ki je najbližja Zemlji sem opazil veliko duš smrtnih ljudi, ki so potovali sem in tja. Na te sem bil že navajen, toda prvokrat sem opazil, da so med njimi tudi tako imenovane prikazni, ki lebdiyo naokrog, podobne tistim sencam ki sem jih videl v »Deželi ledu«, v bližini tistega duha v ledeni kletki.

Nekateri so bili zelo živi in polni življenja, toda po podrobnem opazovanju sem spoznal, da v njihovih očeh in na njihovem licu ni bilo inteligence. Bile so podobne lutkam iz voska, brez vsebine, ki jih sem in tja nosijo astralni tokovi, ki se vrtijo okoli Zemlje.

Na mojih prejšnjih potovanjih po zemeljski sferi vsa ta bitja nisem opazil. Haseina sem vprašal, čemu je vzrok. Dejal mi je: »Vzrok je v tem, da si bil preveč osredotočen na samo zadano nalogo, pa tudi tvoje sposobnosti gledanja niso bile dovolj razvite. Poglej tja«, mi je rekel, »na tisto malo skupino, katera se kot otroci drži za roke.« Plesali in približevali so se nama. »Poglej jih, to so duševno telesno emanacije otroških duhov in teles, ki so se zgostili v take prozorne brezoblične male oblike. Ti se znajo povezati v takšne male oblike, ko pridejo v stik z katero od tistih velikih valovanj življenja, ki obkroža Zemljo. V tem valovanju okoli Zemlje potegnejo s seboj tudi vse emanacije moških, žensk in otrok. Ta nenavadna mala bitja nimajo svojega zavednega življenja kot duše, saj so le začasna in eterična, kot jih lahko vidiš. Te svoje oblike menjavajo kot oblaki na nebu, ki razpadajo in izginjajo in zopet nastajajo v novih oblikah.

Ko sem pogledal nazaj, sem opazil kako se je ta mali oblak figur spreminjal in dobival nove podobne groteskne oblike. Prej so se ta elementarna bitja prikazovala kot male vile s kapuco in obleko iz cvetja, sedaj pa je bila nova oblika podobna metulju in škratu, pa zopet človeškemu telesu z glavo živali in krili metulja. Toda, ko je nad njimi zavel nov močan veter magnetizma, so naenkrat izginili in val jih je ponesel drugam, da bi zopet nekje z drugimi eteričnimi delci oblikovali drugo skupino.

Hassein je verjetno opazil moje začudenje nad tem pojavom, zato mi je dejal: »To, kar si tukaj videl, je samo en oblik elementarnega življenja, ki ni dovolj materialen, da bi dalj časa obstajal na zemeljski ravni. To je nekakšno življenje, podobno vodni peni, ki se speni z telesnim gibanjem čistega zemeljskega življenja in mišljenja in s tem oživi. Poglej pa sedaj, kako je na astralni ravni to mnogo gostejše, in traja dalj časa, vzrok tega pa je nečistost te sfere.

Opazil sem, da se množica zračnih temnih prikazni iznakaženih oblik približuje nama, včasih podobne človeku, včasih drugim bitjem. »To so bitja«, reče Hassein, »ki se pojavljajo pri deliriju pijancev. Oslabljen in okvarjen magnetizem teh alkoholikov jih privlači, zato se ta bitja zbirajo okoli njega. Alkoholiki so izgubili moč svoje volje, zato se ne morejo braniti pred njimi, tudi od sebe jih ne morejo odgnati. Takšne prikazni imajo podobno lastnost kot ljudožerci, zato se približujejo alkoholikom kot strupene muhe in jim tako požirajo njihovo fizično moč, kot pijavke ali kot rastlina sesalka, ki se priraste na drevo. Za takega alkoholika ni druge pomoči, kot pomoč nekoga na zemeljski strani življenja, ki ima močno voljo in močno magnetično moč, da ga lahko z svojo magnetično močjo vzame pod svoje okrilje. S vplivom močne volje tega človeka, bo od alkoholika odpadel zadnji fantom teh bitij, ali se vsaj dolgo časa ne bo mogel zadrževati pri njem, saj se sedaj nad takim bolnikom in njegovim pomočnikom širi magnetizem, ki lahko ozdravi in okrepi njegovo moč. Takšen magnetizem deluje kot strup na te prikazni in jih ubije. Ti nato odpadejo od takega človeka in se potem razkrojijo in razblinijo v dim. Če taka bitja ne dobijo dovolj močno količino magnetizma, jih potem po navadi zanese dalje in letajo naokrog leta dolgo in kradejo fizično življenjsko moč ljudi, dokler s časom ne dospejo do neke stopnje neodvisnega živalskega sveta.

V tej fazi jih lahko višje inteligence uporabijo, za dela, ki so njim primerna. Te prikaznimi oz. fantome, ki živijo in se hranijo, toda nimajo duha, so uporabljali tisti, ki so prakticirali črno magijo pri svojih eksperimentih. Ti jih uporabljajo v bitki proti svojim nasprotnikom. Kot polipi v temnih morskimi globinah, te astralne fantome privlačijo tisti, ki so nezaščiteni od višjih sil, zato se prilepijo nanje in jih razmesarijo z svojimi brezčutnimi kremplji.

Tedaj sem vprašal prijatelja Hasseina, če taka astralna bitja, ki so se prilepila za takega pijanca, silijo tega človeka k pitju in ali ga lahko prisilijo, kot se to dogaja pri dušah umrlih pijancev, ki silijo k pitju druge pijance, ki so še v fizičnem telesu. »Ne, ta bitja ne uživajo v pitju, ki ga človek pije, temveč mu s tem lažje kradejo življenjsko energijo, saj se mu s pitjem kvari življenjski magnetizem. Za tisto kar ta bitja hrepenijo je življenjska ali fizična življenjska moč – to je za njih življenjsko vprašanje, podobno kot voda za rastlino. S tem, ko oni kradejo življenjsko moč svoji žrtvi, povzročajo v njej občutek izčrpanosti, zato taki ljudje posežejo navadno po sredstvih, ki krepijo življenjsko moč. Ti paraziti, oziroma ta elementarna bitja nimajo nobenega vpliva na pijanca, da bi ga silili k pijančevanju, saj je njihova inteligenca tako nerazvita, da se težko imenuje inteligenca.

Da bi lahko vplivali na misli nekoga drugega, je potrebno imeti inteligentni kalček duha, oziroma iskro božanske zavesti. Ko je ta enkrat bitju dana, ima on neodvisno individualnost,

katero nikoli več ne more izgubiti. Četudi tak človek lahko pada vse globlje v materijo, pa vseeno nikoli ne bo nehal obstajati, saj, ko je enkrat obdarjen z duhovnim življenjem mu vedno ostane njegova individualnost oz. svobodna volja in tudi sam odgovarja za svoja dela.

Tako kot pri ljudeh, kot tudi pri živalih lahko opazimo sposobnost inteligentnega razmišljanja, ki se razlikuje od stopnje do stopnje. Filozofska šola, kateri tudi jaz pripadam je na osnovi teh dejstev zaključila, da imajo ljudje kot tudi živali enako zavestno inteligentno življenje, ki se razlikuje samo v stopnji duševne esence. Božjo iskro imajo v sebi pa samo ljudje. Do katerih mej gre ta razvoj ne znam povedati. Do teh zaključkov smo prišli z opazovanjem človeških in živalskih duš v duhovnem svetu, kateri so prej kot ljudje ali živali živeli na Zemlji. V duhovnem svetu obstajajo živalske duše, katere so obdarjene z embrionalnim duhom in so zato v napredni stopnji razvoja, kot je bil njihov na Zemlji.

Brezdušnim parazitom ni mogoč vpliv na voljo smrtnega človeka. Takšni vplivi lahko potekajo samo od tistih duhov, ki so nekoč že bili utelešeni na Zemlji. Ti so v tistem času preveč podlegli svojim strastem, in se sedaj ne morejo osvoboditi svojih astralnih ovojnic. Takšni duhovi obiskujejo Zemljo in silijo ljudi k pijači in ostalim človeškim razvadam. Ti, kot veste, lahko ljudi tudi obsedejo na več načinov, bodisi delno ali v celoti. Najpogosteje se to zgodi tako, da ga tisti duh, ki želi človeka obsesti ovije z svojo duhovno ovojnico in to tako dolgo, dokler ni med njima vzpostavljena povezava. Podobno je kot pri enojajčnih dvojčkih – ta imata seveda dve telesi, toda vseeno sta tako tesno povezana med seboj, da tisto, kar občuti eden, občuti tudi drugi. Če tak smrtni človek pije, uživa v tem tudi tisti duh, ki je obsedel takega nesrečnega človeka in ga sili v pijančevanje. Če se tak medij odpove pijači, tak duh potem tudi zapusti takega človeka in se zopet poda v iskanju nove moške ali ženske žrtve, ki ima šibko voljo ali čustva v razsulu.

Vendar pa ni vedno lahko prekiniti takšno povezavo med še živečim človekom in duhom, ki je le tega obsedel, še posebej, če je dalj časa trajalo to njuno vzajemno uživanje. Če tak odnos traja dalj časa, se obe strani zelo težko osvobodita eden drugega. Tako duh kot človek sta lahko leta naveličana eden drugega, brez sposobnosti, da bi to zvezo prekinila. Če od njiju pride zahteva za pomoč, so vedno v pripravljenosti višje sile, ki jima lahko pomagajo. Če tak duh nadaljuje z svojimi slabimi vplivi na človeka, tone vse globlje in globlje in potegne s tem tudi svojo žrtev v brezno pekla. Če se to zgodi, je za obe strani trpka in težka naloga zopet dvig iz tega brezna in to šele tedaj, ko se v njima prebudi želja po boljšem stanju. Samo duša ima sposobnost mišljenja in hotenja. Brezdušni paraziti pa so podvrženi samo zakonu privlačnosti in odbojnosti, isto kot vsi fizični atomi iz katerih je materialno vesolje sestavljeno. Pa četudi ti astralni paraziti dosežejo nekakšno neodvisno življenje s tem, ko kradejo življenjsko moč ljudi, pa vseeno nimajo inteligence, da sami upravljajo z svojim gibanjem ali z gibanjem drugih. Ti letajo naokoli kot bakterije vročine, katere so nastale v nečisti atmosferi, pa jih sedaj nekateri ljudje bolj privlačijo kot drugi. Lahko trdimo, da duševni paraziti kot tudi bakterije vročine predstavljajo zelo nizko obliko življenja.

Obstajajo tudi druga elementarna bitja in to v zemlji, zraku, v ognju in vodi, njihova telesa pa sestavljajo materialne klice posameznega elementa. Nekateri se pojavljajo kot škrti, ki domujejo v podzemnih jamah in gorah, kamor dnevna svetloba nikoli ni dospe. Potem vile, katere so ljudje videli na osamljenih in oddaljenih mestih pri narodih, ki živijo z naravo. Potem morske dekllice v starih bajkah, pa duhovi ognja in zraka, vsaki od njih v svojem elementu.

Vsa ta bitja imajo v sebi življenje, toda nimajo duha. Svojo vitalnost črpajo iz življenjske moči ljudi na zemlji. So samo spremljajoče sence ljudi, med katerimi tudi prebivajo. Veliko jih pripada zelo nizki stopnji življenja, podobne višje razvitim rastlinam, le s to razliko, da se lahko neodvisno premikajo. Nekateri so po svoji naravi popolnoma neškodljivi, drugi pa nasprotno zelo živahni in polni grotesknih trikov in se lahko premikajo iz kraja v kraj. Če je neka rasa ali ljudstvo divje, so taka tudi ta elementarna bitja. Ta bitja ne morejo med ljudmi dolgo obstajati, kajti ljudje, ki so dospeli do višjega duhovnega razvoja izločajo premalo te nižje življenjske energije, da bi tem elementarnim bitjem bilo dovolj za hrano. Zato ta bitja izumrejo in razpadejo. Ko narodi napredujejo in postajajo vse bolj duhovni, se zgodi, da te nižje oblike izginjajo na astralni ravni te zemeljske sfere, zato današnje generacije dvomijo v njihov obstoj, ali pa jih celo povsem zatajijo. Samo v religijah vzhoda lahko še najdemo poročila o teh bitjih, katera so odvisna od nas in so kot neka med bitja – pri teh religijah se lahko tudi še najde pojasnilo o vzrokih njihovega bivanja.

Ta elementarna bitja brez duha, ta bitja Zemlje, zraka, ognja in vode pripadajo povsem drugi vrsti bitij, kot ta, ki sem jih navedel kot emanacije nižjih inteligenc v človeški duši in kot emanacija slabega delovanja telesa. Poglej ti človek zahoda, to znanost, ki so jo vaši filozofi in učenjaki tako dolgo odpravili in jo uvrščali med domišljajske bajke in pripovedke. To je privedlo do tega, da je človek postal zaprt v tesne stene samo tega, kar lahko s svojimi čutili občuti, vidi in sliši. Začel je dvomiti, če je v njem sploh duša, ali nek višji čisti jaz – razen tistega, ki ga pozna v svojem običajnem zemeljskem življenju. Oglejte si sedaj vso to množico bitij, ki obkrožajo ljudi in se vprašajte, ali ne bi bilo za ljudi boljše, če bi imeli znanje o tem, kako se obvarovati pred mnogimi pastmi, ki vsak dan delujejo na nas. V prejšnjih časih je bilo za človeka dovolj, da se je z zaupanjem obrnil na svojega Nebeškega očeta za pomoč in podporo in Bog je poslal svoje angele, da bi zaščitil svoje zemeljske otroke. V novejšem času pa je človek podoben močnemu, toda nedoraslemu mladeniču, ki v svoji domišljavosti ne išče več pomoči v Bogu, ampak le v sebi. Zato pada zaslepljen z svojo ošabnostjo in nevednostjo pogosto v nevarnosti. Stvarem, ki jih njegov omejeni razum ne razume, se samo smeji in se oddalji od tistih, ki ga hočejo podučiti. Glede na to, da človek svoje duše ne more videti, je stehati ali analizirati trdi: človek vsekakor nima duše, zato je najboljše, da zemeljsko življenje uživa kolikor more, saj enkrat bo tako in tako umrl. Ko se ugasne zavest, se zopet povrnem v prah. Ali pa se – v strahu pred neznanom usodo zateče v razna praznoverja, sektam, ali nekim mračnim dogmam, katere so zastavili ljudje, kateri so sami sebe razglasili za vodiče na poti proti neznanim krajem, čeprav sami o tej poti ne vedo nič.

Zato je Bog v svojem usmiljenju do svojih zemeljskih otrok v zadnjem času ponovno odprl vrata, ki zapirajo oba svetova. Zopet pošilja svoje glasnike, da ljudi opominjajo in jim kažejo pravo pot do sreče in višjega življenja. Pridobijo si lahko tudi znanje in moč, ki ga potrebujejo. Kot preroki v stari zavezi, prav tako govorijo glasniki sedaj. Ti govorijo bolj razločno in manj zakrito kot takrat, zato se bo zgodilo, da bodo ljudje prerasli otroška leta in lahko se jim bo na razumljiv in znanstveni način pokazalo, kam naj gradijo svoja upanja in vero.

Hasein se obrne, dvigne roke proti temni velik krogli, ki je lebdela daleč na horizontu, v kateri smo prepoznali Zemljo in reče: »Poslušajte glas, ki vam govori: Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in utrujeni. Pridite k nam, ki vam govorimo, ne zamašite svojih ušes. Spoznajte, dokler še ni prepozno, da Bog ni Bog smrti ampak življenja, saj vse živi večno. Življenje je povsod in v vsem. Tudi trda Zemlja in njene skale so sestavljene in življenjskih klic, vsaka od

njih ima svojo stopnjo življenja. Tudi zrak, ki ga vdihavamo in brezmejni eter univerzalnega prostora so polni življenja Vsaka misel, ki se nam rodi živi v dobrem ali slabem, vsako dejanje pusti svoj pečat v življenju in tudi duša živi naprej po svoji osvoboditvi iz svojega zemeljskega telesa. Življenje je v vseh stvareh in Bog je središče vsega življenja.«

Hasein umolkne in potem nadaljuje z bolj umirjenim tonom: »Poglej tja in mi povej kaj je to?« Pogled mi je zastal na nekakšnem klobčiču duhovnih oblik, ki se je premikal proti nama, kot bi jih nosil močan veter. Ko se je ta oblika pojavila pred nama sem opazil, da so to astralne sence brez duše, a vseeno niso podobna tistim fantomom, katere sem videl, ko so zapuščale tistega človeka v ledeni kletki. Te so imele trdno obliko in so se mojemu duševnemu očesu zdele žive in polne življenjske energije. Bile so podobne nekakšnim avtomatom brez inteligence. Premikale so se naokoli in plesale kot plovci na morju pri katerih se usidra ladja. Ko so bile čisto pri nama je moj prijatelj z svojo voljo zadržal eno takšnih prikazni; ta je ostala lebdeča pred nama.

»Poglej sedaj, mi reče, »to je kot neka velika živa lutka, ki je sestavljena in številnih malih življenjskih delcev. Človek v svojem fizičnem telesu nenehno oddaja takšne delce iz sebe in to je samo izžarevanje njegovega življenjskega nižjega življenja. Ti delci so dovolj materialni in se lahko, ko pridejo v stik z magnetnimi silami astralne ravni tudi pojavijo v raznih oblikah, katere so lahko tudi podobe moških in žensk. Po drugi strani pa v njih ni dovolj stvari, da bi jih človek lahko videl z svojimi fizičnimi očmi, čeprav bi že manjša stopnja jasnovidnosti bila dovolj, da bi jih lahko opazili. Ko človek doseže višjo stopnjo jasnovidnosti, lahko opazi, da ta oblika nima duha, saj v njej ni duševnega principa in tudi zavestne inteligence ni v njej. Na Zemlji obstaja malo jasnovidnih ljudi, ki lahko razločujejo v astralnem svetu bitja, ki so brezdušna in tista, v katerih enkrat že bila duša.

Takoj ti bom pokazal poskusom s to astralno obliko. Opazuj sedaj to bitje tako kot je; deluje sveže in je polno zemeljsko živalskega življenja in ne daje vtis, da bi se razpadlo, kot je bil primer pri tistih oblikah, katere si videl malo prej, v katerih je bil nek duševni princip, je pa se potem razkrojil. To si dobro zapomni: To astralno bitje, ki deluje sveže, bo veliko hitreje razpadlo, kot druga, ker v njem ni nobenega življenjskega delca, kot pri drugih astralnih bitjih, v katerih je nekoč že bila duša in je dalj časa oživljalo takšno obliko.«

»Toda zakaj dobijo moško in žensko obliko?« vprašam.

»To je posledica poduhovljenega magnetnega valovanja, ki prešinja ves etrski prostor, kot nekakšno valovanje oceana. Ti magnetni življenjski tokovi so več kot eter, katerega zemeljski učenjaki priznavajo. Ti magnetni in hkrati duhovni tokovi delujejo na množice oblakov človeških zgoščenih atomov, podobno kot deluje elektrika na vlago, ki zmrzuje na okenskem steklu. Tu se ustvarjajo oblike moških in žensk, na okenskem steklu pa zmrznjena vlaga dobiva podobe arabesk, trav, dreves itd.

Priznано je dejstvo, da električna energija igra aktivno vlogo v razvoju rastlinskega sveta, toda le malokdo ve, da je ta prefinjen magnetizem prisoten tudi pri nastanku ljudskih oblik in tudi pri razvoju živali. Pri razvoju živali imam v mislih vse tiste oblike, ki so pod človekom.«

»Obstajajo tudi astralne oblike živali?«

»Seveda in tudi njihova sestava je včasih zelo nenavadna. Tega ti sedaj ne morem pokazati, saj tvoja sposobnost gledanja še ni do te mere razvita in tudi prehitro se premikava, da bi ti lahko to razložil. Enkrat jih boš tudi ti videl in še veliko drugih nenavadnih stvari, ki se pojavljajo na astralni ravnini. Toliko ti pa lahko povem, da se atomi teh oblik delijo na različne razrede in

vsaka vrsta živali privlači svoj posebni podrazred teh atomov. Tako se tudi rastlinski atomi medsebojno privlačijo in ustvarjajo astralna drevesa, rastline in drugo. Iz živalskih atomov se oblikujejo oblike, ki so podobne živalim, pticam in drugim, iz človeških atomov pa nastajajo moške in ženske oblike. V nekaterih primerih, ko so ljudje na zelo nizki stopnji razvoja, so lahko te oblike zelo podobne živalskim, zato se atomi, ki takšna bitja sestavljajo, pomešajo z atomi tistih nižjih živalskih bitjih in oblikujejo groteskna strašna bitja pol ljudje pol živali. Včasih so poimenovali ta bitja jasnovidni, kot bitja iz nočnih mor.

V zemeljski ravnini se neprestano izloča nešteto teh nižjih oz. živalskih življenjskih atomov iz takšnih ljudi, ki se potem sprijemajo in oblikujejo različne astralne oblike. Če bi takšno lupino prenesli na kak planet, ki je v duševnem razvoju nad tem materialnem življenju, ali pa bi bili osvobojeni vseh teh nižjih klic, takrat ta astralna bitja sploh ne bi mogla obstajati, saj bi se razpadla podobno kot dim in duhovni veter bi jih razpršil na vse strani.

Kot sem že povedal, ta astralna bitja so nastala iz oblakov mase človeških atomov in niso služili kot ovoj za kakšno dušo; ta astralna bitja tudi kratek čas obstajajo, podobno kot ledene rože na okenskih steklih. Če pa deluje moč neke višje inteligence deluje na njih se lahko njihov obstoj in vitalnost ohranjata dalj časa. Ta bitja so po videzu podobna voščnim lutkam, zato se na njih lahko vtisne vsaka oblika. Zato je tudi jasno, zakaj so jih uporabljali razni čarovniki in drugi. Ti astralni atomi dreves in rastlin, živali in ljudi se ne smejo enačiti s tistimi duhovnimi atomi ali atomi že oblečene duše, ki sestavljajo resnični duhovni svet in njene prebivalce. Ta astralna bitja vseh vrst predstavljajo med stopnjo med snovnostjo grobe materije zemlje in prefinjene materije duhovnega sveta.

Ko govorimo o duhu, ki je odet z astralnim ovojem, razumemo pod tem tako stanje, ki je vezano na zemljo in je duh preveč fin ali preveč nematerialen, da bi lahko obstajal na zemlji, toda vseeno preveč grob, da bi se lahko popel v višje sfere duhovnega življenja, ali pa, da bi lahko padel navzdol v nižje sfere.«

»Ali misliš,« sem ga vprašal naprej, »da je poduhovljen duh, kar se njegovega telesa tiče, na tisti najnižji sferi finejši, kot duh, ki je vezan na zemljo.«

»Da, vsekakor! Astralna ravnina se razteza kot pas okoli vsakega planeta in sestoji iz materije, ki je preveč fina, da bi jo planet lahko posrkal vase, istočasno pa preveč groba, da bi se mogla upreti privlačnosti planeta. Zato ne more preiti v višje sfere duhovnega sveta, v katerem bi lahko delovala, se razkrajala in se spreminjala iz ene oblike v drugo. To je le oživljajoča moč takšnega dušnega magnetizma, ki mu omogoča, da se v kakršni koli obliki poveže in oblikuje. V primeru človeških astralnih oblikah, ki so kot ovoj neke duše dobili svoje samostojno življenje so ti astralni atomi absorbirali več ali manj tega duševnega magnetizma oz. življenjske esence. Če je bilo življenje duše na zemlji dobro ali slabo, vzvišeno ali zaostalo, ta sedaj oživlja ta astralni ovoj krajše ali daljše obdobje. Če je duše težila k višjim stvarem, se ta vez hitro pretrga in astralni ovoj se hitro razpade. V nasprotnem slučaju lahko ta vez traja več časa in taka duše je potem lahko več stoletij priklenjena na zemljo. Astralna materija dobi od duše toliko življenjske sposobnosti, da lahko kot prazna senca lebdi nad zemljo. Ta senca je podobna zbledeli sliki preminulega stanovanca, katerega zla duša je padla v najnižjo sfero. Takšne lebdeče sence lahko včasih vidijo jasnovidni ljudje na krajih, kjer so ti nekoč živeli. To so resnične prikazni, saj te nimajo svoje inteligence, saj je duša že izšla in njih. Te prikazni tudi ne morejo vplivati na medije ali storiti kak drugi kot mehanske dejavniki. (premikanje mize). Lahko jih uporabijo kakšne višje inteligence, brez obzira ali so te dobre ali slabe.

To astralno bitje, ki je pred nama, nima v sebi nobenega duhovnega magnetizma in ga še nikoli ni imelo, zato se bo v kratkem razpadlo in njegove atome bo použilo kakšno drugo bitje. Pogledj zakaj lahko to bitje uporabimo. Z svojo voljo bom sedaj deloval na njega in ga bom za ta čas poduhovil z svojo individualnostjo.«

Ko je še govoril sem začel opazovati to astralno lutko. Videl sem, kako je nenadoma dobila življenje in inteligenco. Odšla je, kot bi drsela do člana našega bratstva, katerega je Hassein izbral, ga potipala po rami in rekla: »Prijatelj, moj gospodar Hassein te pozdravlja.« Ta astralna lutka se nato priklonila pred bratom, kateri je bil začuden nad tem in zopet pridrsela do nas, kot bi jo Hassein kot neko zdresirano opico držal na verigi.

»Sedaj ste videli,« reče on, »kako lahko to astralno bitje uporabim kot glasnika, če si zaželim, da neko delo opravim iz daljave. Istočasno si sedaj spoznal tudi sredstvo, katerega so se stari čarodeji posluževali, če so hoteli na velike razdalje opraviti delo, čeprav osebno sami niso bili tam prisotni. Ta astralna bitja se lahko uporabljajo samo na astralni ravnini. Oni ne morejo premikati nobenega materialnega predmeta, čeprav bi jih lahko videli z fizičnimi očmi, če bi si kateri smrtni človek to zaželel. Obstajajo tudi druga astralna bitja iz gostejše stvari. Tem bitjem se lahko ukaže da prodrejo v samo zemljo in da prinesejo iz nje skriti zaklad, dragocene kovine ali drugo žlahtno kamenje, katero leži globoko zakopano in nedostopno ljudskim očem. Mislim, da ni pametni in tudi ne pošteno, da bi ti razložil moč, s katero bi lahko to izvedel. Čarodeji, kateri so te sile odkrili, so prej ali slej sami postali žrtve. Čeprav so jih lahko priklicali za pomoč, pa jih niso mogli vedno nadzirati in jim vladati.

»Če bi takšnemu bitju zavladata neka zla inteligenca, bi to lahko pomenilo nevarnost za ljudi,« vprašam Hasseina.

»Ja, brez dvoma. Četudi bi se lahko jaz brez skrbi oblekel v to astralno obliko, pa za neizkušenega duha lahko predstavlja tako dejanje težavo. Lahko bi se lažje pojavil v gostejši materiji na zemlji, da ga ljudje vidijo ali slišijo, kot duh, ki je pravkar zapustil zemeljsko ravnino, toda izpostavil bi se nevarnosti, da ne bi mogel te povezave zopet prekiniti, saj bi ga lahko ta senca dalj časa priklenila na zemeljsko ravan.

Sedaj lahko vidiš, kako so ljudje svoje preminule prijatelje priklicali nazaj v svoje zemeljske odnose, katerim pa je v velikih primerih bilo to v škodo. Veliko nevednih duhov, čeprav čisti in dobri, je storilo to napako, da so oblekli to svežo in nevarno astralno obleko, včasih celo astralno lupino, ki jo je nekdo drug že zapustil in se spustili na zemeljsko ravnino. Tak duh je moral na svojo škodo še prehitro spoznati, da je postal njen ujetnik. To je ostal vse dotlej, dokler mu katera višja inteligenca ni priskočila na pomoč in ga rešila.

Na isti način lahko tudi duhovi z nižje sfere oblečejo takšne prazna astralna oblačila, vendar jih ti nižji duhovi ne morejo dalj časa obdržati na sebi. To jim preprečuje gostota njihovega duhovnega telesa, katera je posledica nižje stopnje njihovega duhovnega razvoja. Magnetizem, ki deluje iz takšnih nizkih duhov, deluje na astralno obliko kot strupeni plin na pajkovo mrežo in jo razkroji na tisoč delcev. Za duha, ki je nad astralno sfero, je to astralno telo trdno kot železo, toda duhovi pod to sfero imajo telo podobno oblaku pare. Nižje duhove te goste ovojnice trdno vežejo na zemljo in jim preprečujejo dvig v višje sfere.«

»Torej verjameš da takšni duhovi te astralne ovojnice uporabljajo kot mediji na zemlji; z svojo voljo delujejo na njih, ali pa se oblečejo v nje.«

Vsekakor. Duh, ki se želi prikazati nekemu jasnovidnemu prve in najnižje stopnje in je nad zemeljsko sfero, se mora ovit za nekaj časa s takšno astralno lupino. Na ta način pusti v njej

tudi svoj pečat in svojo identiteto. Na tak način ga lahko jasnovidni opazi in tudi opiše. Obstaja pa seveda nevarnost, da sicer dobri, toda nepoučen duh ne more zlahka zapustiti takšne lupine, čeprav bi želel. Ker on jo je oživel in njena močna življenjska moč ga drži sedaj ujetega. Večkrat se zgodi, da se od nje le stežka osvobodi. Potrjeno je tudi to, da je tisti duh, ki je predolgo vplival na zemeljskega medija s tem vzpostavil zvezo, katera je postala na koncu že veriga. Za duha iz najnižjih sfer je astralna lupina le udoben in prilagodljiv plašč, s katerim zakrije svoje zaostalo duhovno telo pred medijem. Za dobrega in čistega duha pa je takšna astralna lupina pravi železni oklep.

»Ali se pri seansah na zemlji duhovi res poslužujejo takih astralnih lupin, ko želijo predstavljati nekoga drugega.?«

»To se dogaja zelo pogosto, ko si prikazen nižje vrste želi neposrednega stika z medijem. Ne smemo pozabiti tudi tega, na kako čudoviti načini se misli smrtnih ljudi zrcalijo v astralni sferi in te lahko duhovi, kateri so zato sposobni tudi razumejo in na njih tudi odgovorijo. Vsi duhovi tega niso sposobni, kot tudi na zemlji niso vsi sposobni brati časopisov in novic. Zato je tako tu kot tudi tam potrebna vaja in učenje.

Zemeljskim ljudem se ni treba bati teh ubogih, nevednih in napol degradiranih duhov iz zemeljske ravnine, kot tudi ne tistih duhov iz nižjih sfer, saj so zunanje življenjske okoliščine iz njih naredile tisto kar so sedaj. Taki duhovi radi primejo za roko, ki se jim ponuja, saj lahko tako dobijo neko oporo. Toda vseeno je dovolj razloga, da se ljudje bojijo tistih zlih inteligenc, ki so duhovno in telesno močna in svoje moči uporabljajo samo za hudobne namene. Takšni duhovi vodijo ljudi v resnične nevarnosti, zato se moramo pred njimi zavarovati. Da bi varstvo bilo uspešno, je potrebno takšne v meso oblečene medije pravilno poučiti. Šele takrat bi lahko smrtniki in duhovi uspešno delovali skupaj in spiritualni gibanje bi lahko varovali pred goljufijami in napakami ljudi in duhov. Če želijo takšni ljudje vzbuditi pri drugih pozornost, pogosto škodujejo s tem sebi in drugim. Podobni so radovednim kemikom, ki raziskujejo nove stvari, toda žal s svojimi eksperimenti odkrijejo le smrt in propad zase in tudi za druge.«

»Ti torej ne verjameš, da bi čistost njihovih motivov zadostovalo za zaščito.?«

»Bo čist motiv varoval otroka pred opeklino, če bo potisnil roko v ogenj. V poštev pride samo eno sredstvo in to je, da se po možnosti otroka drži čim dalj od ognja. To dobri in modri duhovni varuhi tudi na veliko delajo, toda če otroci nenehno skačejo v nevarnosti, se tu pa tam kateri od njih tudi opeče.«

»Ti se potem ne bi strinjal, da bi vsi smrtni ljudje brez razlik negovali in razvijali medialne sposobnosti?«

»Zagotovo ne! Želim si pa, da bi uporabljali medialne sposobnosti le tisti ljudje, ki so jih razvili pod skrbnim in modrim vodstvom. Rad bi pomagal vsem tistim, ki želijo doseči vse te sposobnosti, za dobro drugih ljudi. Toda če vzameš v obzir, kako različni so ljudje, ki so nadarjeni z medijskimi sposobnostmi in njihovi motivi, boš spoznal kako težko je varovati takšne ljudi. Mogoče na vse te moje misli vplivajo različni odnosi in vzgoja v moji deželi, toda vseeno trdim, da se naj spiritizem omeji samo na tiste, ki so izkazali pripravljenost na odpoved materialnim stvarem in častihlepu. Zares bi bil vesel, če bi lahko na medije gledali kot na eno telo, ki nima nobenih sebičnih interesov pri duhovnem razvoju ljudi. Dovolj sedaj o tem. Sedaj bom pustil to astralno lupino, naj gre, tebi pa bom pozornost usmeril na drugo vrsto teh lupin.

Ko je tako govoril, je začel z roko drseti nad eno astralno lupino in pri tem govoril nekaj v neznanem jeziku. Pri tem se je lupina, ki se je pri nas ustavila, za nekaj sekund vrtela, nato pa jo je zgrabil magnetni val in jo kot v valovih odnesel od nas. Ko sem tako nekaj časa gledal za njo, sem opazil, da se nam je začel približevati roj čudnih zračnih prikazni grozljivih oblik. To so bile astralne lupine, ki še niso spoznale duhovnega življenja, za razliko od tiste smešne in vosku podobne astralne lupine, od katere smo se malo prej ločili, je bila ta prikazen v vsakem pogledu odvrtna.

»To so«, reče Hasein, »emanacije moških in žensk z nizko inteligenco, ki so živeli slabo in čutno življenje. Njihov izvor ni samo pri izmečku ljudske družbe, ampak so nekatere oblike tudi iz višjih krogov, med katerimi so tudi moralno zaostali posamezniki. Takšna bitja se lahko uporabijo za najhujše namene, če jim neka zla inteligenca da življenje. Ker so zelo materialni, se lahko z njihovo pomočjo vpliva tudi na fizične stvari na zemlji in so bili uporabljeni v praksi, na zemlji pri črni magiji in čarovništvu. Tudi višje inteligence jih znajo uporabljati, toda zelo redko, da bi pri spiritističnih seansah izvedli neki fizikalni pojav. Če jih nadzorujejo dobre in modre inteligence, ne bo nobene škode, toda če z njimi upravljajo hudobni in nepoučeni duhovi, lahko to pomeni nevarnost, katere si ne moremo niti predstavljati. Nenavadne in nevarne manifestacije, ki jih včasih vidimo pri spiritističnih seansah, lahko pripišemo takšnim in podobnim astralnim bitjem, katerih duhovna kal miruje kot v ječi. To se lahko zgodi tam, »kjer na takšnih sestankih sodelujejo neizkušeni ljudje, ki so tam zgolj zaradi radovednosti ali zabave in brez potrebne duhovne zaščite.«

»V katero vrsto pa spadajo potem demoni in vampirji, v katere v nekaterih predelih zemlje trdno verjamejo.«

»Vampirji so tisti duhovi, ki so svoje življenje na zemlji zlorabili, sedaj pa je njihova duša ujeta v astralni lupini. Ti ljudem sesajo življenjsko energijo, da bi se mogli na ta način obdržati pri življenju na zemeljski sferi in se obenem rešiti pred propadom v nižje sfere. Ta bitja se z vso močjo držijo svojih astralnih lupin v želji da si podaljšajo življenje, podobno kot ljudje z slabo zavestjo ne želijo umreti, ker se bojijo, da bodo po odpadu materialnega telesa padli v neznane in mračne globine pekla. Stalna obnova živalskega in astralnega življenja lahko omogoči življenje takšnim vampirjem več stoletij.«

»Ali je mogoče, da duhovi takšnih vampirjev za nekaj časa pridobijo neko materialno obliko in se pojavijo v fizični obliki in občujejo z ljudmi, kot to pripovedujejo razne pravljice.«

»Vampirji si ne morejo ustvariti materialnega telesa, toda lahko se včasih zgodi, da vzamejo v posest telo kakšnega umrljivega človeka, kot to storijo tudi drugi duhovi in potem oni upravljajo z njim. Tako je mogoče, da se tudi oblika telesa, v katerem je duh vampirja na zunaj spremeni in ima podobe tistega vampirja, ki je včasih živel na zemlji. Obstajajo tako moški kot ženski vampirji, kot to opisujejo in verjamejo v številnih deželah.

Daleč večje število vampirjev, ki prevzamejo posest kakšnega človeka, so tisti, ki se potikajo v svoji astralni ovojnici po zemlji in sesajo življenjsko energijo takšnim medialnim ljudem, brez, da bi oropani sploh vedeli kaj o obstoju teh bitjih. Posebna narava takšnih ljudi je veliko bolj podvržena vplivu takšnih vampirjev in jim lahko hitro postanejo plen. Takšni ubogi smrtni ljudje trpijo zaradi nenehnega občutka slabosti in izčrpanosti, ne da bi vedeli za njihov vzrok.«

»Toda, a ne morejo duhovni zaščitniki te smrtni ljudi zaščititi pred temi bitji!«

»Ne vedno. Oni sicer varujejo ljudi, toda to je tako, kot če se kdo ne varuje infekcijske bolezni. Ti ljudem kažejo nevarnosti in jih še posebej opozarjajo pred obiskovanjem takšnih mest, ki

vampirje še posebej privlačijo. To so mesta, kjer se je v zemeljskem življenju storilo kakšno grozodejstvo ali pa so tam vodili grešno življenje in jih sedaj ti vampirji pogosto obiskujejo. Duhovni varuh ljudi stori vse, da v zavest takega človeka vcepi instinktivni strah pred takimi kraji. Toda, ker mora biti človek v vseh pogledih prost in svoboden, je nemogoče za njega storiti več. Človek ne sme biti voden kot kakšna lutka, sam mora sprejemati odločitve in njihove posledice, pa čeprav včasih bile grenke. Vedno jim je na voljo znanje, zaščita in pomoč, toda vedno na način, da njihova svobodna volja ni motena. Znanja je na voljo, koliko ga sam hoče in ničesar mu iz duhovnega sveta ni vsiljeno.«

18. Pristop k peklu

Hasseina sem želel še marsikaj vprašati o astralni ravni in različnih oblikah življenja v njej, toda to ravan je bila že za nami. Pot nas je vodila vse nižje, v tiste sfere, katere sem že opisoval in jih delno tudi že raziskal. Z veliko hitrostjo, katere človeški razum ne more dojeti smo drveli skozi prostor vedno dalje in se vse bolj oddaljevali od svetlih sfer. Ko smo se tako spuščali se je v naše duše naselil občutek tesnobe in pričakovanja, kaj bomo doživeli, zato je tudi naš pogovor zastal. Zdelo se nam je, da občutimo vse strahote te strašne zemlje in bolečine njenih prebivalcev.

Daleč v daljavi sem opazil veliki črni oblak dima, ki je kot veliki zračni pokrov visel nad krajem, kateremu smo se približevali. Ko smo prispeli bližje so mi ti črni oblaki delovali kot prepojeni blede žvepleni plameni tisočerih ogromnih vulkanov. Zrak je bil tako zadušljiv, da smo le s težavo dihali in takšnega občutka izčrpanosti še nisem doživel. Končno nam je naš vodja velel naj obstanemo. Spustili smo se na vrh velikega črnega hriba, ki se je dvigoval kot iz tinte črnega jezera. S hriba se je razprostiralo obzorje te grozne in mračne dežele.

Tu smo nekaj časa počivali in tudi tu smo se morali ločiti od prijateljev, ki so nas spremljali na tako dolgi poti. Po skromni malici, ki smo jo prinesli s seboj in je bila sestavljena iz duhovnih sadežev, je naš vodja izgovoril kratko molitev za varstvo in moč naše celotne skupine. Nato smo na vrhu tega črnega hriba vsi legli k počitku.

Ko sem prebudil iz tega nadvse ugodnega nezavestnega stanja, sem opazil, da so tudi ostali dobre volje. Razdelili so nas po dva ali tri, da ne bi vzbujali sumov, ko bomo vstopili v sovražno deželo. Kot misijonarji smo se razpršili po tej mračni deželi, da prinesemo rešitev in pomoč vsem tistim, ki bodo hoteli našo pomoč. Na moje presenečenje sem ugotovil, da sem se med mojim počitkom spremenil in tudi prilagodil na atmosfero in okolje v katerem sem se nahajal. Občutek sem imel, da sem oblekel posebno oblačilo iz goste materije te sfere. Moje telo je postalo bolj gosto in ko sem se poskušal dvigniti, da poletim kot prej, sem le z velikim naporom uspel. Tudi atmosfera me sedaj ni več pritiskala in tudi občutek ohromelosti, ki je bil prej prisoten v mojih sklepih je izginil. Vsaki od nas je prejel določeno količino esence za okrepitev, kolikor jo bomo rabili pri našem bivanju v tej sferi. Naš vodja pa nam je dal pe zadnja navodila. Hassein je prišel, da se poslovim tudi od mene in mi poda zadnja navodila, katere mi je poslal Ahrinziman in reče: »Jaz bom prišel občasno k tebi, da ti prinesem novice od tvoje ljubljene, pa tudi drugim prijateljem. Ob takšni priložnosti lahko tudi ti njej pošljem

kakšno novico. Dobro si zapomni, da si tu obkrožen z vsemi mogočimi lažmi in prevarami, nikomur ne zaupaj, če pride nekdo k tebi kot glasnik od nas, razen, če ti lahko pokaže znak našega reda. Prebivalci te sfere lahko uganejo tvoje misli, toda ne morejo jih jasno prebrati, ker si ti v svojem duhovnem razvoju nad njimi. Pri spustu v to sfero si ti sprejel nase določene življenjske pogoje, v katerih ti prebivalci živijo, zato omogočamo njim možnost, da spoznajo določen del tvojih misli. Toda takšna njihova dejanja so zelo nepopolna, saj lahko preberejo samo takšne misli, ki jih tvoje nižje strasti še povezujejo z njimi. Napregli bodo vse svoje duhovne moči, ki so jim na razpolago, da bi te z raznimi triki in lažmi ujeli v skušnjava. V teh regijah so moški, ki so bili za časa svojega življenja največji intelekti svojega časa, toda njihovo hudobno in bogokletno življenje jih je pahnilo v te nizke sfere, v katerih sedaj ti vladajo. Ti so sedaj pravi despoti in večji tirani, kot so bili prej na zemlji. Bodi torej previden in si dobro zapomni vse to, na kar smo te opozorili. Od časa do časa boš od svojih prijateljev prejel pomoč in okrepitev, vse do takrat, dokler se tvoje poslanstvo ne zaključi in se ti, upajmo, ne vrneš kot zmagovalec, ki je opravil dobro stvar. Nasvidenje, dragi prijatelj in blagoslov vsemogočnega očeta naj bo s teboj.«

Slovo od Hasseina je bilo boleče. Z našo skupino smo sedaj začeli potovanje. Zadnje stvari, ki smo jih videli pri našem spustu je bilo mahanje v slovo naših prijateljev v belih oblačilih, ki so se dvigali proti mračnemu nebu.

3.DEL

Kraljestvo Pekla

19. Skozi ognjeni zid

Duh, ki mi je bil na tej odpravi dodeljen, je že prej bival v tej sferi in je zato bil primeren, da nam bo vodja v tem kraljestvu groze. Rekel mi je, da se moramo v kratkem raziti, ker moramo vsak svojo pot, le v skrajnem primeru, lahko drug drugega pokličemo na pomoč.

Ko sva se približali ravnini, ki je bila vsa polna dima in ognja, sem svojemu prijatelju usmeril pozornost na gostoto dima, ki naju obdaja. Iz svojih izkušenj sem že vedel, da je v duhovnem svetu okolje okoli nas materialno, čeprav smrtni ljudje mislijo, da mora to okolje biti eterično in nematerialno, saj oni tega s svojimi očmi ne vidijo. Ti gosti oblaki dima in ognjeni jeziki, ki so se dvigali kvišku, niso bili v ničemer podobni peklu, katerega sem si jaz zamišljal. Pred očmi so mi prihajali puste in temne pokrajine in nesrečni duhovi, toda ogenj in plameni v tej deželi sta bila tako neverjetna, da kaj takega še nisem videl. Nisem verjel, da lahko obstaja plamen, katerega bi se lahko dotaknil z roko. Za mene je bil »peklenski ogenj« samo prisposoda, ki označuje duševno stanje. Mnogi so trdili, da je temu tako in da je trpljenje v peklu samo duševno, v duhu, ne pa v realnosti. Te moje misljenje sem zaupal svojemu sopotniku, odgovoril mi je pa tako: »Na nek način sta obe tvoji tezi pravilni. Vzrok za ta dim in plamene leži v duhovnih emanacijah teh nesrečnih bitij, ki stanujejo v tej plameneči dolini. Vse, kar lahko ti z svojimi odprtimi duhovnimi očmi gledaš, tega smrtni človek, če bi lahko na kak način lahko prišel sem, ne bi videl. Ta plamen nima nič zemeljskega v sebi, toda nič manj ni materialen v smislu, saj so tako materialne kot tudi duhovne stvari zavite v raznoliko materijo. Stopnja in število materialne gostote je neomejena. Duhovne zgradbe in duhovna telesa ne bi opazil brez določene strnjene materije, tako se tudi ta plamen kot groba emanacija teh zaostalih duhov tvojim očem zdi bolj gost in realen, kot očem teh prebivalcev.«

Duhovno ime mojega spremljevalca je bilo »zvesti prijatelj.« To ime je dobil zaradi svoje predanosti do prijatelja, kateri pa je njegovo zvestobo zlorabil in ga na koncu še izdal. Ta je svojemu prijatelju vse odpustil in mu še celo stal ob strani, ko so ga drugi prezirali, sramotili in mu očitali nezvestobo. Ta resnično plemeniti duh je bil za časa svojega zemeljskega življenja človek, katerega pa karakter ni bil povsem popoln, niti moralen in je moral po svoji smrti preiti v nižje sfere blizu zemeljske ravnine. Toda iz pekla se je hitro rešil in se popel, ko sem ga jaz srečal, do bratstva druge sfere, v katero so tudi mene pred kratkim sprejeli.

Prispela sva do kraja, kateri je deloval kot krater ogromnega vulkana, podoben je bil deset tisoč Vezuov, ki so se združili v en sam vulkan. Nebo nad njim je bilo temno kot noč in če ne bi bilo tistih odsevov plamena, bi bila v popolni temi. Ko sva se približala tej ognjeni masi, sem šele opazil, da ta ogenj poteka okoli tega kraja kot nekakšen ognjeni obroč in, če je kdo hotel v ta kraj priti ali oditi, je moral prestopiti ta ognjeni obroč.

»Poglej Franzazzo,« me je opozoril moj prijatelj, »sedaj bova prestopila ta ognjeni obroč, toda zaradi tega se ne vznemirjaj. Kajti dokler imaš v sebi pogum in močno voljo, katero lahko uporabiš zoper plamene tega ognja, se tvojega telesa plamen ne bo dotaknil. Kot se so valovi rdečega morja tisti čas razširili, tako se bo tudi ta ognjeni obroč razširil in naju spustil skozi,

ne da bi naju poškodoval. Če pa bi nekdo poskušal ta ognjeni obroč prestopiti, ima pa šibko voljo in je bojazljivega duha, mu ne bo uspelo, saj ga bo močan plamen pregnal nazaj.

Ta grozna in močna bitja, ki tukaj vladajo se trudijo zavarovati pred duhovi višjih sfer s tem, da z svojo močno voljo širijo ta ognjeni plamen okoli tega kraja v obliki obroča. Za nas, ki imamo že bolj poduhovljeno telo, nam plamen, zidovi in kamenje, na katere boš v tej zemlji naletel, ne predstavlja problem, saj niso trši in bolj neprehodni, kot materija, iz katere so na zemlji narejena vrata in zidovi. Če smo mi sposobni tam prečkat vse to, zaradi naših ljubljenih, lahko to storimo tudi tukaj, na tej ravnini. Vseeno pa so ti ognjeni zidovi dovolj močni, da držijo v ujetništvu prebivalce te dežele.

Če je nek duh vedno bolj poduhovljen, je s tem tudi manj navezan na materijo. Vedno bolj se tudi zmanjšajo njegove sposobnosti, da bi lahko deloval na materijo neposredno brez, da bi koristil auro določenega medija. Tukaj, kot tudi na zemlji moramo, če hočemo delovati na materijo, koristiti auro medialnih duhov te sfere. Istočasno opazimo, da se naše višje duhovne moči skrijejo, ko vstopimo v to sfero in se moramo prilagoditi njihovim razmeram, da nas lahko vidijo. Zato smo tudi veliko bolj podvrženi njihovim skušnjavam. Na vse načine bodo hoteli delovati in vplivati na našo nižjo naravo. Zato moramo vso pozornost nameniti temu, da ne bi dobili oblasti nad nami.

Prijatelj me je sedaj močno prijel za roko, stopila sva v ogenj, uporabila vso najino moč volje in nepoškodovana prestopila ta ognjeni zid. Priznam, da me je v trenutku, ko sva stopila v ogenj prevzel občutek strahu, toda takoj sem se zbral in skoncentriral svoje misli in vse moje moči, in ga hitro preletel. Plameni so delali okoli naju pravi ognjeni lok, skozi katerega sva potovala kot v tunelu. Kot lahko sedaj ocenim, je bila debelina tega ognjenega zidu slabe pol milje po zemeljskih merilih. V trenutku, ko sva prestopila zid, sem napel vso svojo energijo, da sem se otrešel ognjenih ogorkov.

Ko sva izplavala iz tega ognjenega morja sva se znašla v popolni temi. Če ne bi stala na trdnih tleh, bi si mislil, da se nahajava v brezmejnem breznu obupa. Nad nama je plavalo nebo, prekrito s črnim dimom. Do kam se je ta dežela raztezala, nisva mogla ugotoviti, saj je ta težka atmosfera kot temna megla zastirala vsaki pogled. Zvedel sem, da se takšna atmosfera razteza po vse tej veliki deželi groze.

V nekaterih predelih te dežele so bile velike in koničaste gore iz črnega kamenja. Na drugih mestih so bile prostrane in žalostne puščave brez življenja, bili pa so tudi kraji pokriti z močvirjem, v katerih je bila črna in sluzasta voda. V teh močvirjih je bilo polno ogabnih črvov, raznih močvirskih golazni in ogromni netopirji. Tu so bili tudi gosti in črni gozdovi, katerih velikansko drevje je dajalo grozljiv in gnusen izgled. To drevje je imelo skoraj človeške lastnosti, saj je vsakega, ki se jim je približal obkročilo in ujelo z vejami. V tej strašni sferi sem obiskal veliko groznih mest, toda nihče ni sposoben te ogabnosti in strahotnosti podrobneje opisati.

S časoma so se najine oči že nekoliko navadile na temo, zato sva se za kratek čas zaustavila, da bi se prepričava, kje sva. Opazila sva že določene objekte v daljavi in tudi precej shojeno stezo, po kateri so morali duhovi pogosto hoditi. Ta steza je bila speljana prek črne ravnine, na katerem sva tudi midva trenutno stala. Tla steze so bila posuta z prahom in pepelom, kar je tudi prisposodba minljivosti zlorabljenega zemeljskega življenja, katerega prazni upi in neizpolnjene želje ležijo na stezi, kot prah in pepel.

Odšla sva po tej poti in prispela do široke ceste, ki je bila speljana skozi velika vrata. Ta cesta je bila tlakovana iz velikih črnih in grobo izklesanih kamnov, ki so bili različno razmetani en poleg drugega. Vhod vrat je zastirala, kot črna gaza ogromna zavesa. Ko sem se približal, sem z grozo opazil, da je stkana iz las duhov, na njej pa so bile, kot biseri, razvrščene človeške oči. Najbolj grozno od vsega tega pa je bilo dejstvo, da naju oči opazujejo in s pogledom sledijo vsaki najini kretnji, kot bi želele zvedeti razlog, zaradi katerega sva prišla.

»Ali so te oči zares žive?« sem vprašal.

»Če misliš na duhovno življenje – potem niso žive, imajo pa astralno življenje, ki ga bodo imele vse dotlej, dokler bo duh, ki so mu te oči odstranjene bival v duhovnem telesu.«

» To so ena od vhodnih vrat pekla.

Čuvaj ima to navado, da vrata na tak način okraši z očmi svojih žrtev. Na tem kraju ni nikogar, ki nebi v svojem zemeljskem življenju storil največja grozodejstva in se pregrešil zoper temeljni zakon usmiljenja in pravice.

Tisti duhovi, ki prispejo na ta kraj, iščejo nove načine in sredstva, kako bi lahko tu potešili svoje poželenje po okrutnosti in grozodejstvih. S tem pa so v nevarnosti, da tudi sami postanejo žrtve tistih bitij, ki mogoče niso okrutnejši od oni, so pa inteligentnejši in močnejši v volji od njih.

To je »mesto okrutnosti«. Tu vlada tisti, ki prednjači v tej pregrešnosti.

Ti nesrečni duhovi, katerim pripadajo te oči tavajo z svojo iznakaženo in pohabljeno dušo po tej brezupni deželi in delajo kot nemočni sužnji za svoje duhovne tirane, prikrajšani celo za moč pogleda. Poleg tega je med očmi in njihovimi lastniki nekakšna magnetna povezava, prek katerih živijo. S to povezavo deluje duša na njih in jim daje življenje, vse dotlej, dokler se duša iz tega bednega stanja ne dvigne višje.

Ko sva tako opazovala ta grozna vrata, se je zavesa z svojimi očmi odmaknila in ven sta prišli dve čudni temni bitji, napol človek napol žival. To priložnost sva izkoristila in vstopila, saj naju varuh vrat ni opazil. Ta čuvaj je bil prava pošast, ogabna kreature z izkrivljenimi okončinami. Še najbolj grozni volkodlak iz pravljic bi bil komaj podoben temu čuvaju. Z groznim posmehom skoči ta čuvaj na ta dva uboga bitja, se izdere nad njima, da se vsa treseta od strahu, toda vseeno hitro prestopita vrata in mu pobegneta. Občutek sva imela, da naju čuvaj vrat in tudi oba duhova niso opazili.

»Ali v teh bitjih ni duha?«, vprašam in pokažem na dve prestrašene duše. »Ali so kdaj živeli na zemlji?«

»Seveda, zagotovo«, odvrne moj zvesti prijatelj. Toda oni so pripadali nekemu zelo nizkemu in divjemu plemenu, kateri so bili v razvojni stopnji komaj nad divjimi zvermi. Tudi sami bili okrutni kot divje zveri, zato so tudi pristali tukaj. Edino sredstvo za njihovo napredovanje je ponovna inkarnacija v neki višji obliki zemeljskega življenja. Ta izkušnja, pri kateri pa ne bodo dolgo, jima bo dala občutek, da vseeno obstaja neka pravica, ki nagrajuje ali pa tudi kaznuje. Le tako bodo sposobni, ko se bodo v svojih meglenih spominih spominjali teh močnih bitij, ki tu vladajo, ustvariti nek pojem o Bogu.«

»Ti torej verjameš v nauk o ponovni reinkarnaciji?«

Ne tako, da bi to bil nespremenljiv zakon, v katerega bi spadali vsi duhovi! Mišljenja sem, da je velikemu številu duhov, za njihov nadaljnji razvoj potrebno ponovno utelešenje. Vsi duhovi,

ki so se rodili v planetarno življenje imajo duhovne vodnike. Ti vodniki iz nebeških sfer jih nadzirajo in vzgajajo z sredstvi, s katerimi po svoji modrosti mislijo, da so za njih najbolj primerna. Ti duhovni varuhi ali angeli, kakor jih veliko imenuje, uporabljajo po svojih prepričanjih različne vzgojne metode. Saj, kakor so mene poučili, nikjer ne vlada popolna enakost in tudi nikjer ni predpisana samo ena nespremenljiva pot, po kateri bi morali hoditi vsi na en in isti način. Vsaka duhovna šola, ki obstaja na zemlji v obliki skritih in pogosto napačno razumljenih naukov ima v nebeški sferi svoj popoln sistem od koder prihajajo tudi najvišji nauki. Od tam prihajajo pravi učitelji, ki delujejo na zemljo skozi duhove, ki so v teh med sferah, med nebeško in zemeljsko. Cilj, ki ga imajo vse šole pred očmi, je vsem isti, toda vsaki sistem, prakticira neko svojo pot, po katerem romarji lahko pridejo do cilja. Kar koli je nekemu duhu usojeno, ga na njegovi poti varujejo in vodijo angeli varuhi, začeni od njegovega otroštva in mladosti do tistega trenutka, ko doseže svojo samozavest. Ob njem so vse do takrat, dokler ne doseže tisti intelektualni in moralni razvoj, kot ga imajo njegovi duhovni varuhi. Šele tedaj lahko tak duh postane duhovni varuh ali angel varuh nekoga drugega na novo rojenega duha.

Rečeno mi je bilo, da je duhovna kal v začetku samo kot seme, ki je po svoji majhni obliki in majhni moči podobna vsakemu drugemu zemeljskemu semenu, toda to je iskra božjega duha, ki v sebi vsebuje vse tisto, kar bo rabila v prihodnosti popolna človeška duša. V svojem bistvu je on nesmrten in neuničljiv, saj je del Nesmrtnega in Neuničljivega. Kot se mora sebe vkopati v zemljo, da vzkljuje in zraste, tako se mora tudi ta Božja iskra odeti v materijo. Začne se pri nižjih oblikah življenja in se nadaljuje vse do človeka, ki je najvišja oblika duševnega življenja. Vsaka vrsta se tekom izkušnje razvija iz sfere v sfero, do najvišje stopnje.

Nekatere šole verjamejo, da duša hitreje napreduje, če se ponovno vrača v materialni svet. Ponovno rojstvo v novem telesu mu omogoči, da izkušnje, ki jih je v preteklem življenju slabo preživel, ponovno preživi in tako popravi prejšnje napake. Pristaši te šole se resnično ponovno vračajo v zemeljsko življenje, da popravijo ali rešijo nove naloge in si pridobijo nove izkušnje. Toda to še ne pomeni, da se morajo vsi duhovi podvreči tej izkušnji.

So tudi druge šole, ki trdijo, da obstajajo tudi v duhovnih sferah sredstva za vzgojo duha in so isto tako koristna in uspešna.

Z gojenci, ki spadajo pod okrilje te duhovne šole se postopa na povsem drugačen način. Takšne ne pošljejo ponovno na zemljo v materialno telo, ampak jih za obogatitev njihovih izkušenj pošljejo kot duhove rajši v nižje duhovne sfere. Tam svoje prejšnje življenje zopet podoživijo in vse krivice, ki so jih storili morajo obžalovati in se jih truditi v duhovni sferi zopet popraviti. Kakor se duše razlikujejo po svojem značaju in individualnosti, tako se na podlagi tega tudi izbere metoda njihove vzgoje. Če temu ne bi bilo tako, nebi obstajala tista različnost medsebojnih odnosov, ki jih ponuja življenje na zemlji in tudi življenje v najvišjih sferah.

Vedno so me spominjali, naj nobeno stvar ne jemljem kot splošno pravilo in tudi pri stiku z duhovi ni točno določenega pravila, kako ravnati z njimi.

Sedaj bova v svojem obisku pregledala samo mali nepoznani predel te ogromne sfere hudobnih duhov. Toda vseeno bova prečkala mnogo večji prostor, kot je pot, ki sva jo opravila, ko sva odšla z malega planeta zemlje. V duhovnem svetu se po svetem zakonu enako družijo z enakimi. Duhovi, ki pripadajo neki povsem tuji vrsti, dobijo občutek, da jih nekaj odbija od drugih in se tudi ne srečujejo z njimi in tudi vstopajo ne v krog tistih, kjer ti prebivajo. Tako bova tudi midva na svojih potovanjih obiskala samo tiste duhove, s katerimi naju vsaj nekaj

druži, pa naj bo to narodnost ali temperament ali nekaj drugega, pa čeprav to bilo še tako neznatno.

20. Velemesto

Stopila sva na to s črnim marmorjem tlakovano cesto, ki je imela na eni straneh globoke in črne luknje. Zaradi velikih in težkih oblakov dima je bilo nemogoče razpoznati kaj je v njih. Na svoji poti sva srečevala veliko temnih duhov. Nekateri so nosili težka bremena, drugi pa so plazili po vseh štirih, kot živali. Videla sva tudi velike skupine sužnjev, ki so nosili na svojih ramah težke železne tramove in bili med seboj povezani z verigami. Ti so prihajali in drugih notranjih vrat, skozi katera sva lahko že opazila veliko in utrjeno mesto, katerega zgradbe sva lahko pazila, kljub gosti megli.

Cesta, stil gradnje in izgled duhov so dajali vtis, kod da sva prišla v utrjeno mesto starega rimskega imperija. Toda kljub izredni arhitekturi in sijajnih zgradbah, ki sva jih še nerazločno videla, sva imela občutek, da je v tem mestu vse umazano in nagnusno. Druga vrata so bila lepša kot prva in sva s povorko duhov, ki je šla v mesto, tudi midva nevidno stopila skozi, saj so bila odprta.

»Sedaj boš videl,« reče zvesti prijatelj, »da se življenje tukaj, ne razlikuje od življenja takšnega mesta na zemlji, saj je le ta duhovni odsev mesta na zemlji, ko je ta bil v svojem času na vrhuncu svoje moči. Atomi, iz katerih je to mesto in zgradbe sestavljeno, izvira iz takratnih fizičnih atomov, sem pa so prispeli z privlačno močjo, da bi služili za gradnjo stavb tukajšnjim duhovnim prebivalcem. Po sodobnem videzu stavb in prebivalcev lahko opaziš, kako se je to mesto s časom povečalo s procesom, ki nenehno delujoč. Večina teh prebivalcev živi v zmoti, saj mislijo, da še vedno živijo v svojem zemeljskem okolju in so začudeni, zakaj so vsi tako temni, nečisti in umazani. Na isti način ima to mesto tudi v višjih sferah svoj odsev, v katerega je bilo privedeno vse tisto, kar je bilo dobro, lepo in plemenito in kjer so nastanjeni tisti duhovi, ki so bili v svojem zemeljskem življenju dobri in pravični. Saj v življenju mesta, kot tudi v življenju ljudi se duhovno valovanje širi navzgor ali navzdol, po dobroti ali hudobiji, ki jo imajo ljudje v sebi. Zato, ker hudobna dela, ki so bila storjena v tem mestu, prevladujejo nad dobrimi deli, je tudi mesto v tej sferi veliko večje in veliko bolj naseljeno od mesta v višji sferi. V prihodnjih časih, ko bodo duhovi, ki prebivajo v tem mestu napredovali, se bo tudi nebeški dvojnik mesta bolj naselil in spopolnil. Takrat se bo mesto, ki ga vidiva sedaj razpadlo v prah in bo izginilo iz te sfere.

Znašla sva se v ozki ulici, katera je zagotovo bila dvojnik svoje nekdanje zemeljske ulice in po kateri sva v kratkem prispela na veliki trg, ki je bil obkrožen z sijajnimi zgradbami. Ne daleč pred nama je bila še posebej veličanstvena palača, ki je po svoji zgradbi presegala vse druge. Do te posebne palače so vodile velike in široke stopnice. Ko sva jo v tej megleni atmosferi videli od blizu, sva lahko opazovala to čudovito zgradbo v vseh njenih podrobnostih. Toda kmalu sem opazil, da je ta čudovita zgradba poškopljena s krvjo in pokrita z sluzasto in spužvasto zeljo, ki je visela kot kače iz vseh nadstropjih. Tudi marmornati pločnik pred stavbo je bil pokrit z črnim in sluzastim blatom, kot bi celo mesto ležalo na močvirnatih tleh. Okoli naju so se kot strupeni plini dvigali oblaki dima, podobni velikanskim slikam, ki so prikazovale storjene zločine. Povsod po velikem trgu so se plazili temni duhovi, ki so jih močnejši z biči in sulicami podili od vrat do vrat. Kakšna zmerjanja, preklinjanja, psovke in kletve so se vse

slišale tukaj. Resnično, to je bil pravi pandemij izgubljenih duš v kraljestvu pekla. Nad vsemi pa je visel črni in veliki oblak skrbi, trpljenja in hudodelstva.

Moje misli so potovale daleč nazaj, v čas rimskega imperija. Kot v ogledalu sem gledal to mesto v vsem njegovem sijaju, toda tudi grozno tiranstvo in storjene zločine. Videl sem nastanek tega mesta, ki je nastalo kot posledica dejanj tistih ljudi, ki so lepoto tega mesta skrunili z svojimi grehi in grdimi razvadami. Tako sem postopoma spoznal to peklensko mesto, ki je postalo velik zapor za vse tiste zle duhove tistega časa.

Povzpela sva se po širokih marmornatih stopnicah in vstopila v omenjeno mesto skozi velika vrata preddverja carske palače. Najine prisotnosti ni nihče opazil, zato sva nadaljevala hojo po različnih dvoranah te stavbe, dokler nisva prispela do sobe, ki je bila namenjena za sprejeme. Tukaj se je moj prijatelj ustavil in mi reče: »Prijatelj, s teboj tokrat ne morem naprej, ker sem tega temnega duha, ki je tukaj gospodar enkrat že obiskal in bi moja prisotnost v njem vzbudila sum. S tem pa bi lahko tudi ogrozila namen tega obiska, ki je rešiti nesrečnega duha, čigar spokorniške molitve so dospele do višjih sfer. Ti si poslan, da mu ponudiš pomoč in podporo. Našel in spoznal ga boš lahko, saj so nas njegovi nenehni klici za pomoč tudi privedli v njegovo bližino. Za nekaj časa se bova razšla, saj imam tudi sam naloge, ki jo moram opraviti. V kratkem se bova zopet videla. Če boš pogumen in imel močno voljo in upošteval opozorila, ki sem ti jih dal, te nič slabega ne more doleteti. Srečno moj prijatelj in vedi, da tudi jaz za svojo nalogo potrebujem vse svoje moči.

Tako sem se ločil od zvestega prijatelja in vstopil v sprejemno sobo sam. V hladni sobi, ki je bila podobna tistim iz rimskih časov, je bilo polno moških in ženskih duhov, toda tudi v njej mi je takoj v oči padla ista umazanija in gnusoba, ki sem jo prej opazil že pred vhodom v stavbo. Ti duhovi obeh spolov so bili brez dvoma za časa svojega zemeljskega življenja ponosni patriciji. Njihova podoba pa je bila sedaj zares grozna, saj so bili še hujši kot bi bolehali za gobavostjo. Tla sobe so bila umazana z mlakami črne krvi, na zidovih pa so visele grozne slike njihovih misli. Veličastna oblačila teh ponosnih duhov so bila raztrgana in prežeta z znaki različnih boleznih njihovih teles.

Na velikem prestolu te sobe je sedel odvraten in zastrašujoč cesar, kot primer propadle inteligence in človečnosti, obdajali pa so ga številni padli duhovi. Njegov obraz je izražal tolikšno krutost in grešnost, da so se mi vsi drugi duhovi v primerjavi z njim zdeli nepomembni. Čeprav sem bil nad njim ogorčen, sem se vseeno čudil njegovi inteligenci in volji, ki je močno vplivala na ostale duhove. Občutek kraljevske moči, da vlada narodom, ki so na ta kraj prispeli iz vseh koncev sveta in njegova samozavest, da je tudi v peklu pravi vladar, je še bolj okrepilo njegovo ošabnost in gospodovalnost, pa čeprav v še tako groznih razmerah.

Čeprav je od smrti tega cesarja minilo že veliko stoletij, on svojega stanja in položaja sploh še ni spoznal. Ko sem ga tako opazoval, sem imel vizijo, v kateri se mi je pokazala njegova podoba, kot se je prikazovala njegovim očem, ne pa njegova resnična podoba, oziroma, kot so njega videla ta njegove bitja, ki so bila v tem prostoru okoli njega. Videl sem ponosnega in postavnega moškega, ki je imel ostre in poudarjene obrazne poteze in oči podobne grabežljivemu orlu. Kljub surovemu licu je imel določeno lepoto in čar. Vse kar je bilo na njem odvratnega in grdega je skrivala zemeljska ovojnica, ki je pa sedaj kot duh več ni imel. Njegov pravi značaj pa je bil tukaj duhovom popolnoma razodet.

Videl sem njegov dvor in njegove tovariše, kakršni so bili za časa svojega zemeljskega življenja. Spoznal sem tudi to, da je vsak v svojih očeh izgledal ravno tak, kot je bil za časa svojega zemeljskega življenja in teh groznih astralnih sprememb, ki so se vsem zgodile na sebi sploh niso opazili. Vsak je namreč videl spremembe le na drugih.

V takem stanju zavesti so bili vsi, razen enega edinega človeka, ki je čepel v kotu sobe in skrival svoj iznakažen obraz z zagrinjalom. Kot sem lahko opazil, se je ta popolnoma zavedal svoje moralne drže kot tudi svoje okolice. V njegovi duši je vzknila želja za popljšanje. Pa čeprav se mu je zdela njegova želja še tako neuresničljiva, je vroče želel, da bi se za njega našla pot. Pa čeprav bi bila ta pot še tako težka in trnova bi ga lahko popeljala iz te peklenke noči in mu lahko v zadnjem hipu nudila upanje v življenju, daleč stran od strahot tega mesta in društva. Takoj, ko sem opazil tega človeka, sem vedel, da je to tisti, h kateremu sem bil poslan. Kako bi mu lahko pomagal in ga rešil še nisem vedel. Občutil pa sem, da me bo sila, ki me je sem privedla, stala ob strani in še naprej.

Medtem, ko sem tako stal in opazoval te temne duhove, so tudi ti opazili mojo navzočnost. Na obrazu tega vladarja sem zaznal jezo in bes, ko me je z močnim in hripavim glasom nadrl: »Kdo sem in kako sem se upal približat njemu.«

Odgovoril sem: »Sem tujec, ki je komaj prispel v to sfero in sem zelo presenečen, da sem v duhovnem svetu naletel na takšen kraj.«

Duh plane v divji smeh in mi zakliče: »Ker si tujec in mi tujce vedno kraljevsko pozdravimo, te prosim, da sedeš poleg nas in z nami obeduješ. «

Pokazal mi je prazno mesto za dolgo mizo, za katero je sedelo veliko duhov. Po obloženi mizi sodeč sem si mislil, da bo to pojedina, kot so jo imeli za časa svojega zemeljskega veličastva. Vse mi je delovalo tako resnično, toda opozorjen sem bil, da je vse to le iluzija. Ta hrana ne bo potešila lakoto tem gurmanom in vino, ki žge kot ogenj in suši grlo, ne bo odžejalo teh pijancem, ampak jim bo žejo le še tisočkrat povečalo. Opozorili so me, naj ničesar ne jem in pijem, karkoli mi ponudijo in tudi povabila naj sedem ne smem sprejeti. Če bi to storil, bi pomenilo, da vse podrejam oblasti teh bitij. S tem bi padel na stopnjo teh temnih bitij in se predajal istim strastem kot oni.

Moj odgovor na njegovo povabilo je zvenel tako: »Cenim tvojo gostoljubnost, toda poznam tudi razlog, zato moram odkloniti tvoje povabilo, ker nimam želje, da bi kaj jedel ali pil.«

Po zavrnitvi njegovega povabila, so se njegove oči zaiskrile kot ogenj in senca nezadovoljstva se je pokazala na njegovem čelu. Toda vseeno je naredil prijazen obraz in mi dal znak, naj se mu približam. Med tem, ko sem govoril s cesarjem se je človek, kateremu sem bil poslan, da mu pomagam, zdrznil in zbudil iz svojega razmišljanja. Ves začuden nad mojim pogumom je skočil naprej, da bi me zavaroval. O meni seveda ni vedel drugega kot le, da sem novi prišlek, ki se ne zaveda, katere nevarnosti mu tu grozijo. Njegov strah zame in občutek sočutja sta naju nehote povezala, kar je meni omogočilo, da ga pritegnem.

Ko sem naredil nekaj korakov proti cesarjevemu prestolu, je ta skesani duh stopil do mene in mi tiho rekel: »Ne pusti se mu zapeljati. Obrni se iz zbeži iz tega mesta, dokler še imaš čas. Jaz mu bom za trenutek vzela pozornost.«

Temu duhu se zahvalim za njegovo skrb in mu rečem: »Ne bežim pred nobenim človekom, pa naj bo kdor koli, ali hoče kar koli. Se bom že znal varovati, da mu ne padem v past.«

Najin pogovor cesarju ni ostal skrit, zato je postal nejevoljen in je z mečem udaril v tla in mi rekel »Stopi bližje tujec! Ali ne veš, kako se moraš obnašati pred cesarjem? Poglej moj državni sedež, moj prestol. Sedi za trenutek na njega, da občutiš, kaj pomeni biti cesar.«

Pogledam na prestol, ki je bil podoben velikemu stolu. Nad njim je bil razpet baldahin, za njim sta stala dva velika krilata kipa iz bron, ki sta imela vsak po šest velikih rok, ki so bile iztegnjene in so služile kot naslonjalo in stran prestola. Nebo nad glavami teh kipov pa je bilo videti, kot bi bilo na stebrih.

V sebi nisem čutil nobene želje, da bi stopil bližje k njemu in sedel na njegov prestol, ker sta mi on in njegova bližina bila preveč nagnusna. Četudi sem hotel zaradi moje radovednosti ta prestol podrobneje raziskati, me je moje videnje, ki sem ga v tem času prejel, odvrnilo od tega. Pred mojimi očmi je ta prestol naenkrat zaživel in pred svojimi očmi sem videl nesrečnega duha, katerega so tiste roke držale v svojem trdem prijemu in ga stlačile v nepoznano obliko. Sedaj sem spoznal, da je to bila usoda vseh tistih duhov, kateri so sprejeli cesarjevo ponudbo, da sedejo na prestol. To vizijo sem spoznal v trenutku, se takoj priklonil pred cesarjem in rekel: »Nobene želje nimam, da bi zasedel vaš prestol in zato ponovno odklanjam vašo velikodušno ponudbo.«

Sedaj cesar vzkipi, ves razjarjen od jeze in ukaže svoji straži naj me ujame in posedi na prestol in mi naj hrano in pijačo tlačijo v usta vse dokler se ne zadušim.

Straža je takoj skočila name, toda človek, ki sem ga hotel rešiti, se je postavil pred mene in me želel zavarovati. V trenutku sva bila oba obkoljena z trumo pobesnelih in razjarjenih duhov. Priznam, da mi je v trenutku srce zadrhtelo in pogum upadel, toda to je bilo le kratek čas. Ko sem videl te besne in podivjane duhove, ki so se kot divje živali vrgli name, so se tudi v meni prebudile moje bojevniške veščine, katerih sem kar nekaj imel. Uporabil sem vso moč svoje volje, da sem lahko te duhove odrinil nazaj. Zgrabil sem ubogega duha, ki mi je želel pomagati, zaprosil vse dobre sile za pomoč in se začel počasi umikati korak za korakom k vratom. Z divjem kričanjem in z grožnjami nama je sledilo to krdelo temnih duhov, toda naju niso mogli doseči, saj sem ohranil trdnost svoje močne volje. Ko sva končno prispela do vrat in jih prestopila so se ta takoj zaprla in naju ločila od teh zasledovalnih hudobnih duhov. Tukaj so naju takoj dvignile močne roke in naju prenesle na varno mesto te mračne ravnine.

Moj rešeni prijatelj je bil tukaj v nezavestnem stanju. Ko sem stal pri njem sem videl štiri veličastne duhove iz višjih sfer, ki so opravljali poteze magnetnega zdravljenja čez vso njegovo iztegnjeno telo. Tedaj se zagledal eno svojih najlepših vizij. Zagledal sem, kako se iz tega temnega iztegnjenega telesa, ki je ležalo v napol smrtnem spanju dviga nekakšna temna para, ki je postajala vse gostejša, dokler ni dobila obliko duha. To je bil prečiščeni duh tistega ubogega duha, ki se je osvobodil svoje temne ovojnice.

Videl sem, kako so ti štirje nebeški duhovi prijeli za roke tega še vedno nezavestnega duha kot malega otroka in odleteli z njim navzgor, vse dokler niso izginili izpred mojih oči.

Poleg mene pa se je sedaj pojavil nek drugi sijoč angel in mi govoril: »Bodi pogumen sin dežele upanja, saj moraš še mnogim pomagati v tem temnem kraljestvu in veliko je veselje angelov v nebesih nad grešniki, ki so se pokesali. Ko je to izrekel je izginil in zopet sem bil sam na tej temni in pusti ravnici pekla.

21. Peklenski ogenj – Maščevalni duh – Gusar – Morje nagnusnega močvirje – Gore samoljubnih hudobnežev – Grozljiv gozd – Veselo sporočilo

Pot po kateri sem krenil, se je razširila, zato sem ves radoveden stopal naprej, saj sem bil prepričan, da me bo pot vodila tja, kjer bo pomoč potrebna. Po krajšem času sem prispel do podnožja temne gorske verige v kateri bil vstop v ogromno votlino. Grdi plazilci so viseli na stenah in se plazili vse do mojih nog. Tudi velike gobe in grozljivo in sluzasto rastlinje je viselo povsod po stenah kot raztrgani trakovi, po tleh pa so se pojavljale temne mlakuže zastane vode. Že sem hotel zapustiti ta kraj, ko zaslišim glas, ki me prosi naj grem naprej. Vstopim v votlino, se izognem tisti črni mlakuži in grem po hodniku vse globlje v notranjost. V malem ovinku sem opazil rdečo svetlobo. Ko sem prišel bližje sem na koncu hodnika, v velikem obokanem prostoru opazil ogenj, pri katerem sem opazil mračna bitja, podobna prikaznim. Ta prostor mi je deloval kot temnica, ki je bil včasih zastrt z gostimi oblaki dima, včasih pa razsvetljen z rdečo svetlobo, ki se je iz velikega ognja dvigovala kvišku. Okoli ognja je divje plesala skupina demonskih bitij, ki so brez primere delovali kot hudiči v peklju. Ti so v predirljivem krohotu eden drugega z dolgimi sulicami pikali in tiščali v ogenj. V kotu te sobe je čepelo okoli deset ali več temnih in prestrašenih duhov, nad katerimi so se ti hudiči od časa do časa izživljali in jim grozili, da jih bodo vrgli v ogenj. Toda vedno so se med groznim kričanjem vpitjem umaknili.

Kmalu sem spoznal, da me ta bitja ne vidijo, zato sem se opogumil in se jim približal. Na grozo sem opazil, da ogenj nastaja iz teles živih ljudi, ki so se v ognju vrteli sem ter tja, ker so jih ti demoni z sulicami venomer zbadali. Nad tem odkritjem sem se tako zgrozil, da sem glasno zakričal. Nisem vedel, je to resničnost, ali pa je le en grozljiv privid.

Skrivnostni glas, ki mi je že večkrat govoril na mojih potovanjih, mi je tudi sedaj odgovoril: »Moj sin, to so žive duše, ki so za časa svojega zemeljskega življenja tisoče svojih bližnjih obsodili na tako grozno smrt, pri tem pa niso občutili nobenega usmiljenja ali kesanja. Njihova lastna krutost je prižgala te svetle plamene strasti in mržnje v prsah njihovih številnih žrtvah. V duhovnem svetu so se te ognjene iskre razplamtele do močnega ognja, ki bi jih lahko použil. Ta ogenj, ki jih sedaj žge, je posledica njihove lastne krutosti, katero so storili. Toda vseeno ni to nič v primerjavi s tem, kaj so morale pretrpeti njihove žrtve na zemlji. Če bodo ti duhovi prišli iz ognja, potem bodo bolečine, ki jih sedaj trpijo, prebudile v njih sočutje do tistih, katerim so v preteklosti storili krivico. Šele potem se jim bo ponudila pomoč in sredstva za napredovanje in to na način, da bodo prišli v iste razmere, v katerih so bili v preteklosti, ko so postopali neusmiljeno in okrutno. Takrat bodo imeli priložnosti, da storijo dela usmiljenja. Naj te ne bo strah in nad tem ne bodi preveč začuden, da je dopuščena takšna kazen. Srca teh duhov so tako trda in kruta, da jih lahko samo bolečina, ki jo pretrpijo pripravi do sočutja. Tudi, ko so končali svoje zemeljsko življenje je bil njihov namen le mučenje drugi nemočnih duhov, dokler jih sovraštvo, ki so ga povzročili ni doseglo vrhunca, kar jih je potem pahnilo v brezno. Vedi da ta ogenj ni materialen, četudi se tebi in njim tako zdi, kajti v duhovnem svetu je misel prav tako objektivna, zato se tudi hudobna sovraštva in pekoče strasti kažejo v obliki ognja. Ti boš sedaj sledil takemu duhu in se sam prepričaj, da se kruta pravica, ki se tu kaže,

ni nič drugega kot prikrito usmiljenj. Poglej te strasti že izgorevajo in duhovi bodo kmalu prešli v temo naslednje višje ravnine.

Ko je glas utihnil je tudi ogenj ugasnil. Ostala je samo še temnomodra fluorescentna svetloba, ki je napolnila prostor, drugače je bilo povsem temno. Pri tej svetlobi sem lahko spoznal telesa teh duhov, ki so se dvigovala iz pepela in počasi zapuščale votlino. Ko sem jim sledil, sem opazil, da se je en duh oddaljil od te skupine in se poleg mene napotil na cesto, ki je vodila v bližnje mesto, ki je imelo podobo starega španskega mesta v zahodni Indiji ali v južni Ameriki. Po ulicah tega mesta so se sprehajali Indijanci in španci, ter ljudje tudi drugih narodnosti.

Temu duhu sem sledil po ulicah tega mesta, dokler nisva prišla do velike stavbe, ki je bila podobna samostanu jezuitskega reda - reda, ki je pripomogel, da se ta dežela kolonizira in se nesrečnim staroselcem vsili rimokatoliška vera. To je bilo za časa verskega preganjanja, ko je marsikateri veroizpovedi to pomenilo kot dokaz verske vneme. Ustavil sem se, da bi videl, kaj bo ta duh sedaj naredil. Ko sem ga tako opazoval, se je vrtel njegov življenjepis pred mojimi očmi.

Najprej sem ga spoznal kot voditelja svojega reda, ki je deloval tudi kot sodnik. Veliko Indijancev in krivovercev je obsodil na trpljenje in smrt v ognju, ker niso hoteli sprejeti njegov nauk. Videl sem, da je zatiral vse, ki niso bili dovolj močni, da bi se mu uprli in izsiljeval zlato in dragulje kot plen v velikih količinah zase in za svoj red. Če se je kdo uprl njegovim zahtevam, ga je dal brez sojenja takoj zapreti in ga vreči v temnico, kjer so ga mučili in skurili. V njegovem srcu sem videl nenasitno strast za bogastvom in močjo ter posebno veselje nad trpljenjem svojih žrtev. Samo pogled na njegov duh je bil zadosti, da sem spoznal, da mu je vera bila samo udoben izgovor, s katero je lahko izterjeval zlato in zadovoljil svoje želje za vladanjem in gospodarjenjem.

Potem sem videl trg tega mesta, ki je bil osvetljen z stotimi kresovi, ki so delovali kot velika talilna peč v katero so metali trume zvezanih, nemočnih in preplašenih domorodcev. Ko so se njihovi kriki trpljenja in agonije dvigali do neba, je ta neusmiljen človek in njegovi sokrivci momljali molitve in dvigoval kvišku sveti križ, nad katerim je z svojimi okrvavljenimi rokami, krutostjo, hudobnimi dejanji in z svojim pohlepom za zlatom storil bogoskrunstvo. Videl sem, da so to storili v imenu Kristusove cerkve, v imenu tistega, ki je poučeval ljubezen in dobroto in prinesel blagovest, da je Bog popolna ljubezen. In tak človek se je imenoval božji služabnik, ki ni imel niti kančka milosti do svojih žrtev. V mislih je imel le ustrahovanje drugih indijanskih plemen, z namenom po prisvojitvi večjega bogastva in da bi zadovoljil svojemu pohlepu. Potem sem v svoji viziji videl vrnitev tega človeka v svojo domovino Španijo, kjer je kot močni cerkveni vladar razsipno užival v svojem s krvjo in grešno pridobljenem bogastvu. On je bil od siromašnega in nevednega ljudstva čaščen kot svetnik, ker je odšel na zahod prek morja kot apostol cerkve, da bi pridigal ljudstvom evangelij ljubezni in miru – čeprav je vsa njegova pot bila zaznamovana z krvjo in ognjem. S to vizijo sem izgubil vso sočutje do njega. Na koncu sem videl tega človeka na smrtni postelji, okrog katere menihi in duhovniki berejo mašo, da bi njegova duša prišla v nebesa. Namesto nebes, so ga verige, ki jih je skoval z svojim brezbožnim življenjem potegnile vse globlje in globlje v pekel, kjer so ga čakale številne njegove žrtve, ki so hrepenele po maščevanju, da mu povrnejo vse tisto, kar je on storil njim. Tega človeka sem videl v peklu, obkroženega s tistimi, ki jih je zlorabil, kot tudi astralne sence dobrih in čistih ljudi, ne da bi njim bilo potrebno biti na tem strašnem kraju in se maščevati svojemu morilcu. Vse je bilo ravno tako, kot s človekom v kletki v ledeni deželi. Tudi v peklu

je ta človek občutil samo jezo in bes, ker je njegovi moči na zemlji prišel konec. Imel je samo eno željo, da bi se lahko združil z drugimi peklenškimi duhovi, ki so bili tako okrutni kot on in bi lahko naprej mučil in zatiral ljudi. Najraje bi svoje žrtve še enkrat obsodil, saj v njegovem srcu ni bilo sočutja in kesanja, samo jeza, ker je ostal brez svoje moči.

Če bi se v njem pokazal le droben občutek ljubezni, bi se med njega in maščevalne duhove dvignil zid, ki bi mu lahko pomagal in njegove trpljenje se nebi nikoli stopnjevalo do te mere. Toda njegova okrutnost je postala njegova prava strast, ki je ustvarila duhovne plamene, ki so ga hranili in znova oživali vse do takrat, ko sem ga v votlini videl in so od svoje vneme bili že čisto izčrpani in so končno ugasnili. Demoni, ki sem jih videl pri njem, so bili njegove zadnje in najbolj mučene žrtve, pri katerih se želja po maščevanju še ni povsem ohladila. Duhovi pa, ki so čepeli v kotu in niso sodelovati pri mučenju, so pa vseeno opazovali maščevanje drugih duhov in čutili zadovoljstvo ob njihovem trpljenju.

Sedaj sem opazil, da se je v tem duhu prebudil občutek kesanja, saj se je vrnil v mesto, da bi druge jezuitske brate opozoril in jih skušal odvrniti od napačne poti, po kateri je sam hodil. Še vedno ni imel občutka, koliko časa je preteklo od njegove smrti in tudi opazil ni, da je to mesto le duhovna slika tistega mesta, v katerem je on živel na zemlji. Rečeno mi je bilo, da bo sčasoma vrnjen zopet na zemljo, kjer bo imel priložnost služiti in druge poučevati o usmiljenju, torej v krepostih, v katere se za časa svojega življenja ni vadal. Na tem mračnem mestu bo moral ostati še nekaj časa, da bo lahko rešil tiste temne duše, katere je v svojem hudodelstvu povlekel za sabo. Tako sem tega človeka zapustil pred vrati te stavbe, ki je bila duhovni dvojnik njegove hiše na zemlji in sam nadaljeval pot po mestu.

Tako kot rimsko mesto, je tudi to mesto bilo iznakaženo in njegove lepote so bile zatemnjene z zločini, katerim je bil tiha priča. Zrak je bil poln mračnih fantomov, ki so stokajoč vlačili za seboj težke verige. To mesto je bilo kot zavito v temno rdeče meglice krvi in solz in zgrajeno na živih grobovih. Celo mesto je bilo podobno temnici, katere zidovi so bili zgrajeni iz zločinov, nasilja, ugrabitvah in tiranije.

Med hojo po mestu sem kot v sanjah videl kakšno je bilo to mesto nekoč, še preden je beli človek stopil na njegova tla. Videl sem mirno in primitivno ljudstvo, katero se je prehranjevalo z sadeži in žitom. Živel so povsem preprosto in nedolžno kot otroci. Najvišjega so častili z svojimi imeni, toda v duhu in resnici. Njihova primitivna vera in potrpljenje sta izhajala iz prepričanja, da je veliki duh univerzalen in ne pripada neki posebni veroizpovedi ali cerkvi. Potem sem videl prihajati bele ljudi in njihov pohlep po zlatu in ostalih dobrinah. To preprosto ljudstvo jih je pozdravilo kot brate in jim v svoji nedolžnosti pokazalo svoje zlato, drago kamenje in druge stvari. Pot belega človeka je bila zaznamovana z izdajo, saj so domorodce najprej oropali, jih potem zaslužnjili in tudi ubijali, če jim niso povedali, kje so zakladi. Prisilili so jih na suženjsko delo v rudnikih, kjer jih je na tisoče umrlo. Beli človek ni držal svoje besede in obljub in v nekoč mirni in srečni deželi so tekle reke solz in krvi.

Potem sem kot v daljavi videl Španijo, kjer je nekaj dobrih in prijaznih ljudi mislilo, da imajo samo oni pravo vero, po kateri se lahko človek reši in večno živi. Ti so bili prepričani, da je Bog dal svetlobo samo temu malemu kraju na zemlji, vse ostalo pa je prepustil temi in vsi ostali številni ljudje so zato pahnjeni v pogubo. Ti dobri ljudje so bili toliko zaskrbljeni za dobro teh ljudi, kateri so se po njihovem mnenju znašli v napačni religiji, da so celo prepotovali ocean, da bi prišli v oddaljene in neznane dežele. Tu so revnemu in primitivnemu ljudstvu

posredovali svojo religijo, čeprav je narod v svoji veri bil dober, plemenit in duhovno usmerjen.

Videl sem te dobre, toda nevedne misijonarje, kako so pripotovali na obalo te tuje dežele. Delovali so povsod med domorodci in širili svojo vero. Z širjenjem nove religije je pa nastalo tudi zatiranje in preganjanje njihove primitivne vere, čeprav je bila spoštovanja vredna, tako kot njihova. Ti misijonarji so bili ljubeznivi in dobri ljudje, ki so želeli dvigniti ne samo duhovno stanje tega ljudstva, temveč tudi izboljšati zemeljske razmere teh revnih in zatiranih domorodcev. Tako so povsod nastajale cerkve, misijoni in šole.

Iz Španije sem videl prihajati tudi druge duhovnike in veliko drugih ljudi, ki pa niso prihajali zaradi vere in širjenja verskih resnic, ampak zaradi zlata in drugih dobrin v tej novi deželi. Med njimi so bili tudi ljudje, ki so v svojem življenjem v domovini zagrešili zločine in so bili prisiljeni bežati, da bi ubežali posledicam svojih dejanj. Ti ljudje so prihajali v pravih hordah in se postopno pomešali med tiste, katerih motivi so bili dobri, dokler njihovo število ni preseгло dobrih. Ti so potem nad temi domorodci v imenu Kristusove cerkve izvajali tiranijo. Zadnji člen ropanja in zločinov nas tem narodom pa je storila še inkvizicija, pod katero je to ljudstvo izgubilo svobodo, postalo povsem odvisno od njih, dokler ni povsem izginilo iz zemlje. Povsod sem lahko videl divjo strast in pohlep po zlatu, ki je kot peklenški ogenj znal podžgati vse tiste, ki so prihajali v to deželo. Največjega dela teh ljudi lepota te dežele sploh ni zanimala, saj so imeli večinoma v misli le zlato in bogatenje njim.

Zaradi norega hlepenja po zlatu je v tem času nastal v peklu duhovni odsev tega mesta. To duhovno mesto je bilo zgrajeno od atoma do atoma, iz kamna na kamnu, dokler se ni med tem mestom in mestom v peklu vzpostavila magnetna povezava, ki je počasi pritegnila vsakega njegovega brezbožnega prebivalca. Resnično je, da vsak človek za zemlji odreja in označuje svoje mesto v duhovnem svetu z svojim življenjem na zemlji. In tako so v peklu pristali vsi ti menihi in duhovniki, vse te lepe dame, vojaki in trgovci, pa tudi nesrečni prebivalci, zaradi svojega delovanja za časa svojega zemeljskega življenja. Strast in sovraštvo, pohlep po zlatu, ogorčenost storjenih krivic in želje po maščevanju je vse te ljudi pahnilo v pekel.

Zaustavil sem se pri vratih štirikotne zgradbe, ki je z svojimi ozkimi rešetkami na oknih delovala kot zapor, saj sem iz nje slišal prihajati krike mučenja. Po tihih besedah mojega nevidnega vodiča sem vstopil in sledil zvokom, ter kmalu prispel do ječe. Tu sem našel veliko duhov zbranih okoli človeka, ki je bil prikovan z železnim obročem na zid. Njegove divje oči, potrgani lasje in raztrgana obleka so mi dale vedeti, da je ta človek ujet tu že veliko let. Po upadlem in suhem obrazu in koži, ki je visela od njega je deloval, da bo umrl od lakote, toda iz svojih prejšnjih izkušenj sem že vedel, da v duhovnem svetu ni več smrti in tudi osvoboditve trpljenja. Pred tem človekom pa je stal moški s prekrižanimi rokami in upognjeno glavo. Njegov obraz je bil iznakažen in telo shirano vse do kosti in prepolno ran. Ta je bil bolj obžalovanja vreden, čeprav je bil svoboden in ni nosil nobenih okov.

Okoli teh dveh ljudi so plesali in kričali drugi duhovi. V tej divji in zanemarjeni družini so bili večinoma Indijanci, nekaj Špancev in en ali dva Angleža. Vsi so bili zaposleni s tem, da so proti priklenjenemu metali ostre nože, čeprav je delovalo, kot da ga nikoli ne zadenejo. Med preklinjanjem in zasmehovanjem so tolkli po njem, toda tudi dotakniti se ga niso mogli. Ves čas je človek bil priklenjen na zid in se ni mogel niti premakniti, kaj šele pobegniti. Drugi človek je stal pri njem in ga tiho opazoval.

Ko sem stal pri tej sceni sem dobil v zavest preteklost teh dveh. Tistega, ki je bil prikovan na zid sem videl v prelepi zgradbi, podobni palači. V njemu sem prepoznal sodnika, katerega so poslali iz Španije v ta kraj, da predseduje v tako imenovanih sodnih procesih, kateri so se pokazali kot nadaljnjo sredstvo, kako od domorodcev izsiliti denar in tudi zatirati vse tiste, ki bi se postavili po robu bogatašem. Drugi je bil trgovec, ki je z svojo lepo ženo in z otrokom stanoval v prelepi vili. Tega sodnika so zajela zle strasti za to žensko, ker je bila zelo lepa in ga je zelo privlačila.

Ker je ta žena vedno zavrnila sodnikovo nagovarjanje, je sodnik z nekim inkvizicijskim razlogom njenega moža zaprl v ječo. Ženo je potem odpeljal in z njo nečloveško ravnal, da je umrla, ubogi otrok pa je bil na ukaz krutega sodnika zadavljen.

Medtem je nesrečni mož ležal v ječi in ni vedel nič o usodi žene in otroka in tudi razloga zakaj so ga zaprli ni vedel. Zaradi slabe hrane in strahot ječe so njegove moči vedno bolj pešale in tudi negotovost, kaj se bo z njim zgodilo, ga je vedno bolj spravljala v obup. Končno je bil pripeljal pred svet inkvizicije, kjer so ga obtožili protiverske dejavnosti in zarote proti kroni. On je vse te obtožbe zavračal in ni priznal ničesar, zato so ga želeli z mučenjem prisiliti priznanja in izdaje imena domnevnih sodelavcev, ki so bili pod obtožbo, da so sodelovali v zaroti. Ubogi človek je do konca branil svojo nedolžnost, zato so vsega izmučenega vrgli nazaj v ječo, kjer je počasi tudi umrl. Okrutni sodnik si ni upal tega človeka izpustiti iz zapora, ker je dobro vedel, da bi po mestu razglasil vso te ne pravico, trpljenje in usodo njegove žene in otroka.

Ko je ta ubogi človek umrl, se po smrti ni mogel združiti z svojo ženo in otrokom, ker je duša žene in otroka takoj prešla v višje sfere. Ta žena je bil čista, dobra in plemenita, tudi svojemu morilcu sodniku je oprostila, čeprav sodnik ni imel namere da bi jo ubil. Med njenim možem in njo, katerega je ona nežno ljubila, se je dvignila pregrada, ker se je v njem dvignila želja po maščevanju zoper tistega, ki je njiju oba uničil.

Ko je izmučeni mož te žene umrl, njegova duša ni mogla zapustiti zemlje, ker ga je želja po maščevanju in jeza proti svojemu ne prijatelju vezala na njega. Krivico, katero je ta človek sam pretrpel bi mu še lahko oprostil, toda usoda njegove žene in otroka je za njega bila preveč grozna, da bi mu lahko oprostil. Mržnja in jeza do tega človeka je bil v njem večja kot ljubezen do svoje žene. Dan in noč se je njegov duh držal sodnika, ga vedno opazoval kot v zasedi, kdaj bo priložnost, da bi se mu lahko maščeval. Peklenski duhovi, ki so nekoč tudi mene skušali, so se nagrmadili okoli tega ubogega duha in ga naučili in mu pokazali, kako bi lahko s pomočjo kakšnega smrtnika zaril nož v srce tega sodnika. In, ko se bo njegova duša ločila od telesa po njegovi smrti, ga bo lahko povlekel s seboj v pekel. Čas, ki ga je preživel v samotni ječi in tudi v duhovnem svetu je njegovo željo po maščevanjem stopnjevalo do te mere, da se njegovi ubogi ženi ni bilo mogoče približati in mu z lepšimi mislimi pomiriti njegovo srce, čeprav je to večkrat poskušala. Zlo, ki je krožilo okoli njegove sicer plemenite duše, je ustvarilo okoli njega kot zid močno oviro. On sam ni imel nobenega upanja, da bi lahko svojo ženo in otroka še kdaj videl, saj je verjel, da sta odšla v nebesa in sta za njega za vedno izgubljena.

Kot pripadnik rimokatoliške cerkve je imel omejene poglede na življenje, kakršni so bili pred dvesto leti v cerkvi, ko je živel na zemlji. Verjel je izobčenje iz cerkve in pogubljenje, ker mu je ob njegovi smrti cerkev zavrnila še zadnjo pomoč. Po drugi strani pa je verjel, da sta njegova žena in otrok v nebesih.

Ali je potem takem čudež, da je ubog duh vse svoje misli združil v eno samo željo po maščevanju in razmišljanju, kako bi svojemu sovražniku zadal tiste bolečine, ki jih je sam pretrpel. Tako se je zgodilo, da je navdihnil in koristil umrljivega človeka na zemlji, da bi ubil sodnika. Njegova roka je natančno vodila umrljivega človeka s ciljem, da prebode sodnikovo lažno in kruto srce. Njegovo zemeljsko srce je umrlo, toda njegova neumrljiva duše je živela naprej. Ko se je zavedel sebe je bil že v peklju, priklenjen na zid ječe, kot se je to zgodilo njegovi žrtvi.

Tu so bile prisotne tudi druge njegove žrtve nad katerimi se je izživljal, ali pa jih je dal pogubiti samo, da bi obogatel na njihov račun. Ko se je prebudil je spoznal, da je v pravem peklju saj so bile vse njegove žrtve zbrane okoli njega. Toda njegova volja je bil dovolj močna, da ga noben udarec in izstrelek ni dosegel. Tako je ta dva smrtna sovražnika, sovraštvo in prezir že dolgo časa vezalo skupaj. Ostali duhovi so prihajali in zopet odhajali z namenom, da bi iznašli nove načine in sredstva, kako bi lahko tega pripetega človeka mučili, saj jih je njegova močna volja pri tem ovirala.

Tam daleč v čistejših sferah pa je žalovala njegova uboga žena v upanju, da bo prišel čas, ko bo njena molitev in ljubezen tudi v tem groznem kraju prispela do duše njegovega moža in ga omehčala in odvrnila od maščevanja. In samo njena molitev me je pripeljala do te ječe in tudi ona je bila tista, ki mi je povedala vso to žalostno in kruto zgodbo. Prosila me je, naj njenemu možu povem, da v mislih živi za njega in upa, da ga bo njena ljubezen dvignila v višje sfere, kjer bi se lahko z njo združil v miru in sreči.

Pod močnim vtisom te vizije sem se približal temu zlovoljnemu človeku, katerega je želja po maščevanju že utrudila in je že začel hrepeneti po svoji močno ljubljeni ženi.

Dotaknil sem se njegove rame in mu rekel: »Prijatelj, vem zakaj si tu in vem tudi za vse tvoje trpke bolečine. Ta, ki te ljubi, me je poslala, naj ti povem, da te čaka tam gori v prelepi deželi. Zelo je žalostna, da te ni pri njej, obenem pa je začudena, da ti tvoje maščevanje pomeni več, kot njena bližina in ljubezen. Prosila me je, naj ti povem, da si ti sam tisti, ki se zadržuješ na tem mestu.

Duh se na te moje besede zdrzne, se obrne proti meni in me prime za roko, ter me dolgo in resno gleda v oči, kot bi hotel v meni prebrati, če govorim resnico ali ne. Potem stopi korak nazaj in zavzdihne: »Kdo si ti in zakaj prihajaš sem? Nisi eden tistih, ki bi spadal v ta grozen kraj, toda tvoje besede so besede upanja. Ali je še upanje za duha v peklju?«

»Upanje obstaja tudi tu, kajti upanje je večno in Bog v svoji milosti ne zavrže nobenega, čeprav je storil marsikaj. Poslan sem, da prinesem upanje tebi in vsem, ki ste obteženi z skrbmi v preteklosti. Če želiš, lahko greš z menoj, saj ti bom pokazal, kako lahko prideš v lepši kraj.«

Videl sem, da okleva in da, se v njegovem srcu bije težka bitka. Vedel je, da je njegov sovražnik priklenjen samo zaradi njegove prisotnosti. Čim bo odšel, se bo on lahko svobodno gibal po tej temni zemlji, čeprav ga je že sedaj le stežka držal priklenjenega. Potem je zopet začel govoriti o svoji ženi in otroku in me tudi vprašal, ali bi bilo boljše, če bi odšel k njima. Ta človek poln strasti se je povsem zgrudil, ko se je spomnil na svoje ljubljene. Svoj obraz je pokril z rokami in bridko zajokal. Prijel sem ga pod roko in ga odpeljal iz ječe tega mesta. Tukaj sva srečala prijateljske duhove, ki so tega ubogega človeka pričakovali in sprejeli. Odpeljali so ga v lepšo deželo, kjer bo lahko od časa do časa videl svojo ženo, dokler se ne bo spolnil do te mere, da bo lahko vstopil v njeno sfero, kjer bosta lahko večno združena v popolni radosti in to veliko popolnejši, kot je to lahko na zemlji.

Nazaj v mesto se nisem vračal, saj sem čutil, da sem storil vse tisto, kar je v tem mestu bilo potrebno. Šel sem naprej, da bi še kje drugje kaj novega in koristnega storil. Sredi temne samotne ravnine sem naletel na osamljeno kolibo, kjer je ležal na umazani slami neki človek. Bil je nepremičen, meni se je zdelo, kot da umira.

Ta človek mi je potem pripovedoval, da je v času svojega zemeljskega življenja zapustil svojega bolnega tovariša in ga prepustil smrti ter mu vzel zlato, za katerega sta oba tvegala svoje življenje. Potem, ko je tudi sam umrl, se je nahajal v istem ne izhodnem položaju kot njegov tovariš. Vprašal sem ga, če želi vstati in iti naprej, da pomaga drugim in s tem dela pokoro zaradi uboja svojega prijatelja. Ponudil sem se mu, da mu lahko pomagam. Domišljal si je, da je njegova slaba konstrukcija kriva, da je zbolel in je slaboten, ne ve pa zakaj bi moral nekaj delati in se truditi za druge. Raje bi šel po denar, ki ga je zakopal, da bi ga razdelil. Pri tem so se mu zaiskrile njegove zvite oči, če ga ne bom morda začel kaj spraševati o njegovem denarju, ali pa ga tudi začel sam iskati.

Poskušal sem mu pojasniti, da bi bilo za njega boljše, da bi poiskal svojega umorjenega prijatelja in se z njim pomiril. Toda o tem ni želel slišati niti besede in je jezno rekel: »Ne skrbi me umor svojega prijatelja, temveč moje bivanje tukaj.« Mislil si je, da mu bom jaz pomagal oditi od tod. Moji poskusi, da bi tega človeka pregovoril, naj svoj zločin popravi in tako poboljša svoje stanje, je bil brez uspeha. Njegova edina misel je bila, kje in kako bi lahko koga oropal in ubil. Ni mi preostalo drugega, kot da zapustim in še takrat je z nemočno roko vrgel kamen za mano.

V duhu sem se vprašal: »Kaj bo s tem človekom?« Dobil pa sem takšen odgovor. »On je šele pred kratkim prišel iz zemlje, kjer je umrl nasilne smrti. Njegova duša je še slabotna, toda kmalu si bo opomogel in bo zapustil ta kraj in se našel z sebi podobnimi, ki se potikajo v skupinah po teh pokrajinah in bo tako še eno strašilo več v tej deželi. Po več letih, ali morda stoletjih, se bo v njem začela prebujati želja po poboljšanju in šele takrat bo začel napredovati in to zelo počasi. Kajti tako propadla in slabo razvita duša, kot je primer pri tem človeku, bo potrebovala velika časa da razvije svoje zaspane sposobnosti.

Ko sem nekaj časa hodil po tej pusti in puščobni pokrajini sem se počutil zelo utrujenega. Pri srcu mi je bilo težko, zaradi doživetij, ki sem jih doživel v tej grozni sferi. Videti toliko zla, bolečin in trpljenja in potem še ta grozna tema in temni oblaki so pritiskali na mojo dušo, ki si je vedno želela sonca in svetlobe. Kako sem bil utrujen in kako sem si želel novic od nje, ki sem jo pustil na zemlji. Nobenega glasu ni bilo od mojih prijateljev in od moje ljubljene nobenega sporočila. Nobenega občutka nisem imel za čas, saj tam, kjer ni dnevne svetloba in je neprestano noč, težko določiš čas. Zelo sem hrepenel za mojo ljubljeno, iskreno sem moli, da bi ji na zemlji bilo dobro. Kako vesele srečanje bo z njo, ko bo čas moje preizkušnje v tem kraju končan.

Ko sem tako molil sem opazil, kako se okoli mene preliva nežno bleda svetloba, ki je bila podobna bleščeči zvezdi. Ta svetloba je postajala vse močnejša, dokler se ni iz nje razvila čudovita slika. Okvir se je bleščal od svetlobe, na sredini slike pa sem zagledal svojo ljubljeno, ki se je smejala in me gledala ravno v oči in ustnice so se ji premikale, kot bi hotela izgovoriti moje ime. Potem je dvignila roko, se z vrhovi prstov dotaknila ustnice in mi poslala poljub. Vse to mi je delovalo tako nežno, da sem takoj skočil na noge, da jo od blizu vidim in ji vrnem poljub. Toda glej, vizija je izginila, jaz pa sem zopet ostal sam v tej temni ravnici. Toda vsaj

žalosten nisem več bil, saj me je ta slika razveselila in opogumila, da grem naprej in poneseš upanje in veselje tudi drugim.

Vstal sem in nadaljeval svoje potovanje, ko sem po krajšem času naletel na nekaj temnih duhov. Na sebi so imeli raztrgane temne plašče, obraze pa so imeli zakrite z maskami, kot nekakšni cestni razbojniki. Opazil sem, da so prebivalci te sfere po svojem intelektu in duhovnem razvoju premalo razviti, da bi lahko videli nekoga iz višjih sfer, razen če bi z njim prišli v neposreden stik. Ker me ti duhovi niso videli, sem postal radoveden kaj nameravajo, zato sem jim na kratki razdalji sledil. Kar naenkrat obstanejo, saj se jim je približevala skupina drugih temnih duhov, ki so s seboj vlekli vreče denarja. Ta skupina, ki sem jim sledil jih takoj napade, toda z nobenim orožjem, temveč z rokami in zobmi so se jih lotili, kot kakšne divje zveri. Njihovi prsti so bili kremplji, podobni divjim zverem ali orlu. Planili so eden na drugega, se grizli in grebli, trgali meso in davili dokler ni končno polovica njih nemočno obležala na zemlji, a ostali bi pobegnili z denarjem, ki je pravzaprav bilo kamenje.

Ko so se duhovi, ki so bili sposobni premikanja pobegnili, sem se približal tistim, ki so ležali na tleh in stekali, da pogledam, če lahko kateremu pomagam. Toda ti ranjenci so takoj planili na mene, da bi me raztrgali. Ti so bili bolj divje zveri kot ljudje in tudi telesa so bila nagnjena naprej kot pri živalih. Roke so imeli dolge kot opice, roke trde in nohti ostri kot kremplji. Včasih so hodili po dveh nogah, drugič so bili na vseh štirih in tudi obrazi komaj da so bili še človeški. Tisti, ki so ležali na tleh so bili bolj podobni živalim, saj so renčali in kresali z zobmi kot volkovi. Spomnil sem se nenavadnih zgodb o ljudeh, ki so se spreminjali v živali, pa sem takoj pomislil, da so bili ti duhovi verjetno takšne kreature. V njihovih iskrih očeh sem lahko opazil zvitost in nad moč, ki je bila resnično človeška lastnost, toda premiki njihovih rok so bili živalski. Njihov govor je bil tuljenje in stokanje od bolečin ter vsakovrstno preklinjanje, kar pa je živalim tuje.

»Ali imajo ti duhovi dušo?« se vprašam v sebi in dobim tak odgovor. »Seveda, čeprav zelo zanemarjeno in potlačeno, da ni od nje ostalo skoraj nobene sledi več, pa vendar je v njihovih dušah še duhovna kal. Ti ljudje so bili španski gusarji, krivolovci, roparji in trgovci z sužnji. So tako podivjani, da se je njihova človeška narava skoraj popolnoma spremenila v živalsko. Njihovi nagoni so podobni divjim zverem in tudi živijo in borijo se sedaj kot divje živali.«

»Obstaja tudi za te še upanje in ali lahko komu pomagam?«

»Tudi za njih obstaja še upanje, toda večini bo upanje koristilo šele čez več stoletij, toda našli se bodo ta pa tam posamezniki, katerim se bo lahko pomagalo že zdaj.«

Pogledal sem okoli sebe in opazil človeka, ki se z velikim naporom plazil proti meni in je bil z svojimi močmi čisto na koncu. Njegova zunanost je bila malo manj grozna od ostalih njegovih prijateljev, toda na njegovem iznakaženem obrazu sem lahko opazil sledi poboljšanja. Ko sem se nagnil nad njega sem iz njegovih ust slišal komaj slišno: »Vode! Vode! Daj mi vode! Žge me kot živ ogenj!«

Pri sebi nisem imel vode in tudi vedel nisem, kje bi jo lahko dobil, zato sem mu dal nekaj kapljic esence, katero sem s seboj prinesel iz zemlje somraka. Njeno delovanje me je prav presenetilo, saj so te kapljice delovale naj kot življenjski eliksir. Takoj se je postavil pokonci, me začudeno pogledal in mi rekel: Ti moraš biti čarovnik. Te kapljice so me okrepile in ogenj, ki me je ta leta žgal je ugasnil. Vsa ta leta, odkar sem prišel v ta pekel, me je mučila strašna in žgoča žeja.

Potegnil sem ga na stran in zažrel delati nad njim poteze magnetnega zdravljenja. Kar kmalu so njegove bolečine minile in tudi umiril se je. Ko sem tako stal pri njem in razmišljal o tem, ali naj z njim govorim, ali pa ga prepustim samemu sebi, mi je naenkrat zgrabil roko, jo strastno poljubil in rekel: »Prijatelj, kako se ti lahko zahvalim? Kako naj kličem tebe, ki si mi po tolikih letih trpljenja prinesel olajšanje?«

»Če si ti sedaj hvaležen meni, ali bi želel, da bi tudi tebi izkazovali hvaležnost drugi, s tem, ko jim boš pomagal. Želiš, da ti pokažem, kako lahko to storiš.«

»Ja, o ja! Zelo rad, če me le hočeš vzeti s seboj, dobri prijatelj.«

»Potem pa le naprej,« mu odgovorim, »naj ti pomagam, če želiš, da čimprej zapustiva ta kraj in vidiva, kaj nama bo storiti.« Tako sva skupaj odšla naprej.

Moj spremljevalec mi je povedal, da je bil gusar in trgovec s sužnji. Ko je bil za krmilom neke ladje, je bil v neki bitki ubit. Ko se je prebudil, se je znašel skupaj z svojimi tovariši na tem mračnem mestu. Kako dolgo je bil tukaj ne more oceniti, njemu se je zdelo cela večnost. On in še drugi duhovi so v skupinah hodili naokrog in se topli, če so na koga naleteli, če ne, so se topli med seboj. Pretep jim je bil še edino razvedrilo na tem groznem kraju, kjer ni bilo mogoče pogasiti žgoče žeje, ki jih je mučila. Tisto, kar so našli kdaj za pit, je njihovo žejo še povečalo, saj jih je grlo potem peklo kot živ ogenj. Potem sem mu dejal: »Ti več ne moreš umreti, tvoje trpljenje, ki si ga doživljal je le posledica tvojih grehov, ki si jih storil, preden si vstopil v svet duhov. Poskusi narediti samomor, ali pa te naj ubije kdor drug, vse je brez smisla. Na tak način ne moreš nikoli ubežati trpljenju in bolečinam.

»Bili smo kot krdelo sestradanih volkov,« mi pove, »ker, če ni bilo nikogar, ki bi ga napadli, smo se topli sami med seboj do iznemoglosti. Potem smo ležali vsi utrujeni od bolečin in trpljenja, dokler si nismo opomogli, se zopet postavili po konci in spet začeli pretep. Zelo sem hrepenel po rešitvi iz tega stanja, zato sem začel tudi pogosto moliti. V sebi sem občutil, da lahko storim kaj dobrega, samo če mi lahko Bog odpusti in mi da novo priložnost. Ko sem te videl stati poleg mene, sem verjel, da si angel, ki mi je poslan. Toda ti nimaš kril, kot jih imajo angeli na slikah, kajti slike verjetno ne ponujajo pravo podobo iz tega kraja in se lahko v tej točki motijo.«

Tudi na tem groznem kraju sem se moral nasmejati, kajti moje srce se je napolnilo z veliko radostjo in veseljem, da sem lahko na tem kraju nekemu pomagal. Nato sem mu povedal kdo sem in kaj me je sem prineslo. Povedal mi je, da je tu veliko priložnosti, če želim nekemu pomagati, saj so v bližini grozljiva močvirja polna nesrečnih duhov. Če želim, me lahko odpelje tja, saj bi tudi on rad komu pomagal. Verjetno ga je tudi skrbelo, da bi me lahko izgubil in bi ostal sam. Toda ta človek je pokazal veliko hvaležnosti, da je tudi mene vleklo k njemu in sem bil dobre volje v njegovi družbi, kajti počutil sem se osamljenega in potrtega, kajti prebivalci tega žalostnega in odročnega kraja so bili sami izobčenci.

Ob temi in gosti megli se je bilo težko orientirati in še preden sva opazila sva že bila pri močvirju. Občutek hladnega, vlažnega in nezdravega zraka nama je dal vedeti, da sva res v bližini močvirja. Pred nama se je raztezalo veliko jezero, čigar stoječa voda je bila pomešana s črnim in smrdljivim blatom, površina pa je bila pokrita z debelim slojem sluzastega črnega olja. V tem jezeru so se valjali veliki plazilci z napihljenimi telesi in izbuljenimi očmi, nad njim pa so letali veliki netopirji s človeškimi obrazi, podobni vampirjem. S površine tega zaudarjajočega jezera so se dvigovali črno sivi stebri dima, ki so dobivali grozljive in fantomske oblike, ki so se nenehno spreminjale.

Na obali tega velikega in sluzastega jezera so se nahajala številna plazeča bitja z ogabnimi in velikimi telesi, ki so se valjala in plazila ter skakala v to sluzasto in blatno jezero. Zgrozil sem se ob tem pogledu in se vprašal, če v tem smrdljivem blatu zares obstajajo izgubljene duše, ko kar naenkrat iz teme zaslišim neutolažljivo tarnanje in klicanje na pomoč. Moje oči so se že privadile toliko na temo, da sem lahko tu in tam v blatu prepoznal ljudske oblike, ki so se mučile, pogreznjene v blatu vse do ramen. Začel sem jih klicati, naj poskušajo priti do mene, ker sem na obali, toda na vse te klice se sploh niso ozirali. Prijatelj je menil, da so slepi in gluhi razen za svojo neposredno bližino, saj je tudi sam bil nekaj časa v tem sluzastem močvirju, toda uspelo se mu je nekako rešiti. Bil je mišljenja, da se večina ni sposobna rešiti sama, kajti že več let plazijo po tem močvirju. Zopet sva zaslišala klice na pomoč, ki so nama vzbujali sočutje. En tak klic je blizu naju, zato sem hotel sam skočit v to blato, da poskušam rešiti tega nesrečnika. Toda jezero je bilo tako ogabno in nagnusno, da sem otrpnil ob pomisli, da skočim v njega. Toda zopet so bili slišati obupani klic na pomoč zato sem v sebi čutil, da moram tvegati. Torej sem vstopil, poskušal svoj odpor premagati in sledeč pozivom kmalu prišel do človeka. Ko sem prišel do človeka, so se nad njegovo glavo nahajali veliki megleni fantomi, ki pa so kmalu izginili. Ta človek je bil vse do vratu v blatu in zdelo se mi je, da bo potonil še globlje, zato sem poklical svojega prijatelja gusarja, naj mi pomaga. Toda njega ni bilo nikjer. Mislil sem si, da me je zapeljal v past ter me zapustil, zato sem se hotel sam nekako rešiti iz tega blata. Toda ta nesrečnik me je zopet rottil, naj ga ne pustim na cedilu, zato sem napel vse svoje sile da ga rešim. Uspelo mi ga je potegniti nekaj metrov, kjer sem njegove noge rešil plevela v katerega je imel ujete noge in ga ponovno počasi vlekel in nosil, dokler nisva prišla do obale, kjer je nesrečnik takoj padel v nezavest. Tudi sam sem bil utrujen, zato sem sedel poleg njega, da bi si odpočil. Medtem sem opazil svojega prijatelja gusarja, kako se v jezeru trudi, da bi nekoga izvlekel. Kljub grozljivi okolici, ki nas je obdajala, mi je šlo na smeh, ko sem ga zagledal. Čeprav je bil že močan, se je moral truditi z vsemi močmi da reši človeka, toda pri tem je bil tako glasen, da bi lahko vsakega plašljivega zastrašil. Tudi nisem bil presenečen, ko ga je nesrečni duh prosil, naj gre nekoliko počasneje, da mu bo lahko sledil. Ko sta bila blizu obale, sem šel k njima in pomagal rešenemu na kopno in ga položil poleg drugega.

Duh gusarja je bil zelo vesel in ponosen, da je lahko rešil človeka. Bil je pripravljen nadaljevati svoje delo reševanja, zato sem ga poslal po še enega, ki sem ga slišal kako stoka in prosi za pomoč. Jaz pa sem medtem negoval dvojico rešenih. Zopet sem nedaleč od sebe zaslišal glasove klicanja, toda videl nisem nikogar. Potem se je v temi nad tem ogabnim močvirjem zaiskrila lučka, da sem lahko ob slabi svetlobi videl nekoga, ki se premika in kliče na pomoč. Tedaj sem še enkrat nerado vstopil v to močvirje in pri moškem opazil še ženo, ki jo je hrabil. Z veliko težavo sem tudi ta dva rešil iz močvirja in jih namestil na obali, kamor je tudi duh gusar prišel s svojim rešencem.

Verjetno smo bili tedaj na obali tega močvirja res nenavadna družba.

Šele kasneje sem izvedel, da je bilo tisto jezero duhovna stvaritev ljudi, ki so za časa svojega zemeljskega življenja gojili hudobne misli in imeli nagnusna poželenja. Po smrti so te ljudi njihove lastne misli in želje pripeljale v to gnusno močvirje. Duhovi, ki so bili tu, so za časa svojega življenja uživali v vseh gnusnih razvadah in še po smrti so obsedali smrtne ljudi in jih napeljevali v pohotne radosti v katerih so tudi sami uživali. Zaradi njihove velike hudobije in sprevrženosti je tudi zemeljska ravnina postala predobra za njih. Po delovanju privlačnih sil

so se v tej sprevrženosti pogreznili v to močvirje, kjer bodo morali ostati vse do takrat, dokler se jim vse to ne zagnusi, saj se lahko le tako pozdravijo.

Človek, ki sem ga rešil je bil na dvoru Karla II. znameniti igralec in zabavljaj. Po smrti se je potikal po zemeljski ravnini, kjer je padal vse globlje in globlje, dokler ni končno prispel v to močvirje. Tu je plevel njegovega ponosa in aroganca postal veriga, v katere je imel zapletene noge, da se ni mogel niti premakniti, dokler ga nisem rešil. Drugi človek je bil znameniti dramatik za časa vladavine kralja Georga I, medtem, ko sta moški in žena pripadala dvoru kralja Ljudevitega XV in sta skupaj prispela v ta kraj. Tiste, kje rešil gusar, so imeli podobno usodo.

Sprva sem bil malo zaskrbljen, kako bom z sebe spral mulj iz tega groznega jezera, toda kar naenkrat se je pri nas pojavil svetel izvir sveže vode, kjer smo se lahko popolnoma očistili.

Te rešence sem poučil, da lahko sami pomagajo drugim v tej zemlji teme, kot proti usluga za prejeta pomoč. Ko sem jim po svojih zmožnostih dal pomoč in nasvete, sem ponovno začel svoje potovanje. Toda gusar se ni hotel ločiti od mene, zato sva še skupaj potovala naprej.

Ne bom poskušal opisati vsega kako in komu sva na najinih potovanjih pomagala, izpostavil bi rad le tisto, kar se mi zdi potrebno, da ne bi po nepotrebnem utrujal bralce.

Po večtedenskem potovanju, seveda mišljeno po zemeljskem času, sva prišla do velike gorske verige, katere zaledenel vrh se je dvigoval do neba. Oba sva bila nekoliko razočarana nad rezultati najinih naporov, ki sva jih vložila v tej temni sferi, da bi pomagala njenim prebivalcem. Tu in tam sva našla koga, ki naju je bil pripravljen poslušati, toda za najin trud in vnemo sva največkrat doživela samo posmeh in norčevanje. Zgodilo se je tudi, da so naju napadli ali izzivali, da bi se spustila z njimi v pretep. Pogosto sva morala vložiti veliko napora, da nisva sama utrpela škode.

Najin zadnji poskus je bil pri vratih neke revne hiše, kjer sta se moški in žena, grdega videza prepirala. Moški je tako zelo tepel ženo, da sem moral vskočit med njiju, da sem ga ustavil. Toda tedaj sta oba skočila ne mene in žena mi je hotela izpraskati oči. V tem času mi je na moje veselje pritekel gusar na pomoč. Pri vzajemnem napadu bi se verjetno razvnel in se branil. S tem bi se v trenutku spustil na njuno stopnjo razvoja in izgubil s tem zaščito, ki mi je bila potrebna pri mojem višjem duhovnem razvoju.

Moški in žena, ki sta me napadla sta zagrešila krut umor starejšega moškega (moža žene), zaradi njegovega denarja. Zaradi tega zločina sta bila oba obešena. Njuna obojestransko krivda je med njiju ustvarila tako močno vez, da sta skupaj padla v ta kraj, kjer se nista mogla ločiti, četudi sta se sovražila. En drugega sta obsojala in krivila zaradi bivanja na takšnem mestu, le vsak sebe ne. Dejstvo, da sta eden drugega krivila za zločin je pripeljalo stvar tako daleč, da sta bila oba obešena. Sedaj sta živela samo še za obsojanje in pretepanje drug drugega. Sam si nebi mogel predstavljati bolj grozne kazni, kot življenja z nekom, ki se sovražita.

Pri njunem takratnem duhovnem razvoju mi je bilo nemogoče njima pomagati.

Takoj, ko sva zapustila ta zanimivi par, sva se nahajala v podnožju velikega in temnega hriba, ki je bil na nekaterih predelih osvetljen z fluorescentno svetlobo, zato sva lahko razločila nekatere višine. Na hrib ni vodila nobena steza ali pešpot, saj je bil hrib zelo strm. Po svojih najboljših močeh sva se vzpenjala in pri tem tudi spoznal, da sem z sprejetjem življenjskih razmer te nižje sfere izgubil sposobnost premikanja in letenja z svojo voljo, kar pa je bil privilegij že tistih, ki so dosegli deželo somraka. S težavo sva se povzpela na manjši hrib in se

napotila po grebenu, ki je bil slabo osvetljen z nenavadno fluorescentno svetlobo. Na strani grebena sva opazila globoka brezna in prepade ter grozne in črne jame. Iz nekaterih jam je bilo slišati grozno objokovanje in stokanje, v drugih pa tudi molitve za pomoč. Bil sem zelo pretresen ob spoznanju, da se lahko v takih globinah zadržujejo ubogi duhovi in obenem tudi žalosten, da jim ne morem pomagati. Toda moj prijatelj, ki mi je pri vseh poskusih reševanja nesrečnih duhov veliko pomagal, mi je tudi ob tej priložnosti predlagal, da spleteva vrv iz plevela in trave, s katero bi ga spustil v jame, ker je on bolj navajen plezanja kot jaz. S tem bi lahko katerega rešila iz tega groznega položaja.

To je bila dobra zamisel, zato sva se takoj lotila dela in kar kmalu imela spleteno dovolj močno vrv, ki bo prenesla težo mojega prijatelja. Teže v duhovnem svetu ni mogoče določiti, saj je to težko primerljiv pojem, ker je gostota in trdnost duhov v nižjih sfer večja kot v bolj razviti duhovni sferi. Čeprav z čutili svojega fizičnega telesa ne bi mogli videti in oceniti težo mojega prijatelja gusarja, bi ga lahko tudi vi videli in občutili, če bi le malo bolj razvili svoje duhovne sposobnosti, toda duhov višjih sfer pa ni mogoče videti. Zato tudi nisem v zmoti, če govorim o teži mojega prijatelja, ker je vrv iz plevela in trave bila prav tako obremenjena kot vrv iz fizičnega materiala zemeljskega človeka.

Ko sem konec vrvi zavezal za skalo se je gusar, ki je bil navajen takega dela, začel spuščati v jamo. Na dnu je našel ležečega in nemočnega nesrečnika, ki je vzdihoval. Okoli njegovega telesa je privezal vrv in jaz sem ga potegnil iz jame. Ko je bil na varnem sem vrgel vrv še gusarju in tudi njega potegnil iz jame. Ko sva nesrečnega duha tudi oskrbela, da je prišel k sebi, sva šla naprej in na isti način pomagala še drugim.

Ko sva izvlekla vse, katere sva zmogla, se je zgodilo nekaj zelo nenavadnega. Fluorescentna svetloba, ki je osvetljevala ta hrib je nenadoma ugasnila, midva pa sva v popolni temi zaslišala skrivnostni glas, ki je govoril: »Pojdita naprej, vajino delo je tukaj končano. Tiste, ki sta jih potegnili iz jam, so bili ujetniki svojih lastnih pasti, saj so sami padli v jamo katero so kopali drugim. V njih so bili tako dolgo, dokler niso v sebi začutili željo po obžalovanju. Šele tedaj je prišla do njih rešitev in pomoč, ki jim je pomagala iz njihovih zaporov, ki so si jih sami zgradili. Na teh hribih je zaprto še veliko duhov, katerim še ne bo pomagano, kajti, če bi jih rešili, bi postali nevarni drugim. Zlo in hudobija, ki so jo sejali je tudi vzrok in nujnost njihovega ujetništva. Te zapore so si ustvarili sami in veliko in bedno hribovje je proizvod njihovega bivanja na zemlji. Brezna in prepadi pa so le duhovna prispodoba tistih prepadov v katera so pahnili obupane in nesrečne žrtve v svojem zemeljskem življenju. Njihovi zapori se za njih ne bodo odprli prej, dokler se njihova srca ne bodo omehčala in bi v sebi začutili potrebo po svobodi, da bi delali dobo namesto zla. Šele tedaj se bodo zbudili in tudi rešeni svoje žive smrti, v katero so mnoge pahnili z svojimi grozodejstvi.

Glas je utihnil in midva sva se začela v temi spuščati iz tega hriba, dokler nisva dospela do ravnine. Te grozne in skrivnostne doline večne teme, bregovi sebičnosti in zatiranja drugih so težko padli na moje srce in zelo vesel sem bil, ko sem spoznal, da ni potrebe, da bi še naprej ostala tukaj.

V najinem nadaljnjem potovanju sva prišla do neizmerne gozda, čigar grozljiva in čudna drevesa so bila podobna tvorbam, katere človek pogosto vidi in doživlja v morah. Veje brez listja so bile podobne živim iztegnjenim rokam, ki so pripravljene, da ujamejo in zadržijo

nesrečne popotnike. Zavite in prepletene korenine so se razširjale po zemlji in potnikom grozile da padejo. Debla dreves so bila črna in gola, kot bi bila ožgana z ognjem iz jih pa je tekla črna in lepljiva sluz, na katero se je vsak zalepil, če se jo je dotaknil. Na skorji je valovil, kot dolgim lasem podoben temni mah, ki je veje pokrival kot nekakšen plašč. Služil je zato, da zavede in objame vsakogar, ki bi se poskušal prebiti skozi ta grozljiv gozd. Iz tega gozda so prihajali grozljivi in pridušeni klici na pomoč, podobni glasovom popolnoma izčrpanih in napol zadavljenih ljudi. Tu in tam sva opazila ujete duhove v objemu teh nenavadnih dreves, ki so se trudili rešiti iz njihovega objema. Toda ves njihov trud je bil zaman, saj se niso mogli premakniti niti za sam korak.

Kako bomo pa tem pomagali, sem se začudeno spraševal. Nekaterim so korenine ovile noge in jih tako držale ujete, drugi so imeli roke zalepljene za deblo, spet nekateri so se zapletli v črno mahovino. Tudi iztegnjene veje so nekatere držale za glavo in ramena. Na te nesrečne duše so prežale še divje zveri in nad njihovimi glavami so z krili udarjali še veliki orli, toda zdelo se mi je, da jih ne morejo raniti, čeprav so bili zelo blizu.

»Kdo so ti moški in ženske?« sem vprašal.

»To so tisti,« se je glasil odgovor, »ki so z užitkom gledali trpljenje drugih. Tu so tisti, ki so svoje bližnje metali divjim zverem, da jih raztrgajo, sami pa so uživali v njihovem trpljenju. To so ljudje, ki so dolga leta iz čistega zadovoljstva na grozovit način mučili in ubijali vse tiste, ki so bili nemočni in slabotnejši kot oni. Za te duhove bo prišel dan rešitve šele tedaj, ko jih bo prevzela milost in usmiljenje in, ko bodo želeli druge obvarovati pred bolečinami in trpljenjem, pa čeprav na račun svojih bolečin. Šele tedaj se bodo sprostile vezi in pasti, ki jih sedaj držijo močno ujete. Šele tedaj bodo lahko šli naprej, da bodo z svojimi dobrimi deli delali pokoro. Do takrat jim nihče ne more pomagati in tudi nihče jih ne more rešiti. Oni se morajo rešiti sami in to z plemenitimi željami in hotenji. Če se spomniš zgodovine vaše dežele in kako so ljudje v vseh časih in na vseh koncih zemlje svoje bližnje zatirali, mučili in zaslužnjevali, potem ne boš začuden, zakaj je ta obsežni gozd tako naseljen. Dobro je zate, da so te usmerili na to grozno mesto, da spoznaš tudi to. Ker v nikomur, ki jih tukaj vidiš in jih obžaluješ ni prišlo do spremembe njihove notranjosti do te mere, da bi jim ti lahko pomagal, boš sedaj veden v drugi kraj, kjer boš dobil več priložnosti, da ljudem pomagaš.«

Takoj sva zapustila ta brezupni gozd in na moje veselje sem nedaleč v stran opazil svojega prijatelja Hasseina. Spomnil sem se opozoril Ahrinzimana, zato sem naredil dogovorjeni znak in tudi od Hasseina sem dobil dogovorjen znak nazaj. Prinašal mi je novice od mojega očeta in moje ljubljene, ki mi pošiljata prisrčne pozdrave, ljubezen in vzpodbude. Hassein mi je sporočil, da me bodo sedaj poslali k številnim duhovom, ki so svoja hudobna nagnjenja razvili samo z svojo inteligenco in iznajdljivostjo, ko so počenjali svoja hudobna dejanja.

»To so tisti, ko so bili nekoč voditelji ljudstva in duhovni vodniki na vseh področjih, toda svoje nadarjenosti in moči so zlorabili, zato so od ljudstva dobili prekletstvo, namesto blagoslov.

Pri večini od njih se moraš zelo paziti, da te z svojimi preizkušnjami ne zapeljejo v skušnjava in te potem izdajo. Toda med temi so tudi duhovi, kateri potrebujejo tvojo pomoč. Tvoj izraziti občutek in nekatere okoliščine ti bodo pokazale, katerim bo tvoja beseda in pomoč prav prišla. Jaz ti verjetno ne bom več prinesel novic, lahko pa bo to kdo drug, zato moraš vsakega srečat

z nezaupanjem, kjer koli se ti bo kdo približal in ti ne bo mogel dati dogovorjenega znaka ali simbola.

Sedaj boš stopil na sovražno področje, kjer boš hitro spoznal, da je njihovim prebivalcem tvoja naloga poznana in te bodo zaradi tega poskušali kaznovati. Pazi se vseh njihovih obljub in, ko bodo prijazni kot največji prijatelji, jim najmanj verjemi.

Obljubil sem mu, da se bom držal njegovega opomina. Hassein mi je še sporočil, da se bom moral posloviti od svojega zvestega prijatelja gusarja, ker bi bila njegova varnost ogrožena v krajih, v katere bom stopil. Obljubil mi je, da bo njega predal v skrb nekemu drugemu, ki mu bo pomagal, da čim prej zapusti to temno sfero.

Ko sem Hasseinu predal prisrčne in ljubeče pozdrave ter novice polne upanja za svojo ljubljeno in svojega očeta, mi je preden sva se razšla obljubil, da jih bo prenesel. Vesel in radosten, ker sem lahko poslal dobre novice in prisrčne pozdrave, sem umirjen nadaljeval svojo pot v začrtano smer.

22. Zabava v velikem mestu pekla – Svarilne besede

Po krajšem potovanju sem zagledal svojega zvestega prijatelja, ki je sedel ob poti in me čakal. Snidenje z njim je bilo res prisrčno in zelo sem bil vesel, da me bo on spremljal del poti. Na poti mi je pripovedoval o svojih zanimivih doživetjih, ki pa jih jaz ne bom opisoval, ker ne spadajo v moje potovanje.

Zvesti prijatelj me je pripeljal do velikega stolpa iz katerega sva lahko videla celo mesto, ki sva nameravala obiskati. Bil je mnenja, da bo pogled z vrha stolpa zame zanimiv in koristen. Ob naju je bilo še vedno temno in atmosfera je bila tako težka in temna kot dim, toda vseeno je bilo ozračje nekoliko bolj svetlo kot do sedaj. Tu in tam sva lahko že kaj videla, tudi tista fluorescentna svetloba se je večkrat pojavila, na nekaterih mestih pa so bili razpoznavni blede plameni, ki so jih povzročili duhovni prebivalci tega mesta z svojimi ognjenimi strastmi.

Ko sva se povzpela na vrh stolpa, ki je bil zgrajen iz črnega kamna, sva lahko opazila, da se pred nama razprostira velika in temna dežela, katere obzorje je bilo prekrito z temnimi oblaki. V tej pokrajini je pod nama ležalo veliko mesto, v katerem je bilo videti veličastje in propad, kar je značilno za vsa mesta v tej deželi. Nekakšna puščobnost je obkrožala to mesto in temna megla obarvana z krvjo je visela z vso težo nad tem mestom skrbi in zločina. V mestu je bilo mogoče videti mogočne gradove, ponosne palače in lepe zgradbe, ki pa so imele na sebi pečat propadanja. Vse te zgradbe so potemnele zaradi grešnega in razvratnega načina življenja, ki so ga gojili njeni prebivalci. Vse te zgradbe so v stanju propadanja, skupaj jih drži le še magnetizem njihovih duhovnih prebivalcev. Ko bodo obžalovali svoje grehe, se bodo razrešile tudi te vezi in vse te zgradbe se bodo spremenile v prah, oni sami pa bodo svobodni. Te zgradbe bodo razpadle, toda drugi duhovi jih bodo z svojim grešnim življenjem zopet ustvarili v neki novi obliki. Tu sta bila palača in poleg nje hlev prav taka, kot je bilo življenje in hrepenenje duhov, ki so v njih stanovali. Življenje teh ljudi na zemlji je bilo prepleteno in prav tako so tu vzporedno prepletena nastala njihova stanovanja.

Ali ste kdaj pomislili vi prebivalci zemlji, da ste lahko z svojimi bližnjimi povezani še naprej v duhovnem svetu. Vedite, da se magnetne povezave in poznanstva, ki so bila ustvarjena na zemlji nadaljujejo tudi v duhovnem svetu in jih je zelo težko prekiniti in razrešiti.

Tako sem v stavbah palače opazoval ponosnega patricija, ki je zgradil to palačo in jo tudi omadeževal z svojimi zločini. Še naprej je bil povezan z sužnji, paraziti in zvodniki, ki so živeli v nižjih bivališčih; prav tako kot včasih na zemlji. Ta nižja bivališča so nastala na podoben način, saj so nastala iz želja teh prebivalcev. Med temi stavbami in palačo patricija je bila prav tako magnetna povezanost, kot na zemlji med patricijem in tistimi, ki so bili njegovo orodje za doseganje zločinskih ambicij. In tako se patricij ne more rešiti njihove nasilnosti, kot se tudi oni ne morejo znebiti njegove tiranije, vse do takrat, dokler se v komu od njih ne bo prebudila kakšna višja želja ali vzpodbuda in jih dvignila na višjo stopnjo. Tako se dogaja, da ti zemeljsko življenje znova in znova podoživljajo, kot v težkih sanjah, v katerih jim spomini na preteklost znova in znova prihajajo pred oči, kot živa panorama, kjer so vsa njihova dela in tudi tisti, ki so v njih sodelovali. In tako se v tej temni pokrajini pri njihovem divjem nasilju ne morejo znebiti vesti, ki jih bo razjedala in grizla vse do takrat, dokler ne bo iz njihovih duš izginila zadnja iskra grešnosti in brezbožnosti.

Kot sem že omenil, je temo nad tem velikim duhovnim mestom, katero je nastalo že na zemlji, ponekod razsvetljevala svetloba temno sive barve. Povedali so mi, da ta svetloba izvira iz potlačene duhovne moči tistih prebivalcev, katerih duše so bile pokvarjene, toda ne nerazvite in katerih visoka inteligenca je bila uporabljena za nizkotne stvari. Zato so izgubili pravo duhovno svetlobo, ostal pa jim je samo neobičajni odsev njihove intelektualne sposobnosti. V drugih delih mesta je bila cela atmosfera iz ognja, v kateri so plameni preskakovali iz enega kraja na drugega, kot bi se jim gorivo spreminjalo v pepel.

Ko so zračne mase prenašale drhteče plamene sem ter tja, sem lahko opazil skupino temnih duhov, ki je hodila po cesti gor in dol. Zdelo se mi je, da se ti duhovi sploh ne ozirajo na te pojave in tudi ne vedo, da so z svojimi silovitimi poželenji sami ustvarili te duhovne plamene, ki so se potem dvignili v nebo.

Ko sem tako opazoval to mesto mrtvih in izgubljenih duš, se je v mene prikradel nenavaden občutek, saj sem v teh razpadlih in nenaseljenih zgradbah odkril podobnost med mestom na zemlji, ki mi je bilo pri srcu, saj sem bil njen sin. Ves začuden zakličem svojemu zvestemu prijatelju, kašna vizija je to in kaj pomeni. Se to nanaša na preteklost, na prihodnost ali na sedanost mojega ljubega dedkovega mesta.

Moj spremljevalec mi je odgovoril: To videnje pomeni vse troje. To kar vidiš sedaj pred seboj so zgradbe in duhovi preteklosti. Seveda odvisni od stopnje njihove hudobiji. Med temi stavbami so napol zgrajeni objekti, ki jih njihovi sedanji prebivalci gradijo za sebe. Takšne kot so zgradbe iz preteklosti, takšni bodo tudi ti napol sezidani objekti v prihodnosti, ko jih bo tisti, ki jih sedaj gradi, zgradil v svojem življenjskem delovanju v grehu in zatiranju. Dobro si jih oglej in si jih zapomni, da boš lahko kot potujoči glasnik, ko se boš vrnil na zemljo, oznanil svojim zemeljskim prijateljem, kakšna usoda čaka mnoge od njih. Če bo tvoj glas našel posluš samo v enem srcu in bo tako zaustavil gradnjo samo ene od teh nedokončanih hiš, boš s tem storil dobro delo in tvoj sedanji obisk bo vreden tega, kar si moral ob tem prestati. Toda ti ni edini namen zaradi česar si danes prišel sem. Moj prijatelj, v tem mestu je veliko dela tako zate, kot tudi zame. Tukaj so duhovi, ki jih lahko rešiva iz njihovega temnega življenja in ti bodo potem kot glasovi pozavne razodeli ljudem, kaj jih čaka, če bodo nadaljevali z svojim grešnim življenjem.

Pomisli koliko časa je preteklo od stvarjenja sveta in koliko ljudi je oplemenitilo svoje mišljenje in življenje. Ali si ne moremo priznati, da lahko ta razvoj povsem naravno pripišemo vplivu tistih, ki so se vrnili na zemljo, da rešijo svoje zemeljske brate pred prepadom, v katerega so sami padli z svojim ponosom, nadutostjo, poželenji in drugimi grehi. A ni v tem primeru ustrezen izrek, ki govori: »Bog svoje grešne in neposlušne otroke, ki se pokesajo svojih grehov, pošilja nazaj na zemljo kot duhove, da mu služijo s tem, ko krepijo in pomagajo drugim, ki se še borijo z svojo neprečiščeno in grešno naravo.«

Je težko verjeti kaj takega? Res nima človeštvo večjega ideala, kot vera, ki preklinja in obsoja ljudi na večno prekletstvo in brezupno trpljenje. Tudi midva sva bila grešnika, toda vseeno sva našla milost pri Bogu, celo v zadnjem trenutku. Ne pomeni to upanje tudi za njih? Če bi oni padli še globlje kot sva midva, lahko zato z svojo kratko pametjo določiva mejo, kateri duhovi bi se v prihodnosti lahko še rešili. Ne! Ni si mogoče zamisliti, da bi te grozote, ki sva jih videla v peklju trajale večno. Bog je dober in njegova milost presega vse človeške predstave! Spustila sva se s stolpa in se napotila v mesto. V veliki četrti, ki mi je bila tudi poznana, sva naletela na veliko skupino mračnih duhov, ki so poslušali neko objavljanje. Te objave so verjetno tej množici duhov povzročile jezo in razburjenje, saj je z vseh strani prihajal vik in krik. Ko sva prišla bližje sem opazil, da gre za objavo, na kateri je bilo govora o napredku in osvoboditvi ljudstva. To je pri potrjih in zatiranih ljudeh v mestu sprožilo zahtevo, da se takšna prizadevanja preprečijo. Duhovi okoli mene so si zaprsegli, da bodo postavljali ovire, če bi hoteli te dobre namere uresničiti.

Če so ljudje na zemlji zatirani in se pogosto borijo proti nasilju, so toliko močnejša ta bitja tukaj spodaj in se zato lažje mešajo v njihove stvari in jih priganjajo k bitkam in preprirom. Če pa so ljudje svobodni, razsvetljeni in plemeniti, potem je toliko manj možnosti, da taki mračni duhovi z vžiganjem sorodnih strasti prispejo na zemljo, kjer lahko najdejo priložnost, da izkoristijo ljudi za svoje lastne cilje. Ti mračni duhovi uživajo v vojnah, bedi in prelivanju krvi, zato si pogosto želijo priti nazaj na zemljo, da bi znova podžgali v človeštvu te grozne strasti. Ko sem tako stal in opazoval to skupino, mi je moj zvesti prijatelj usmeril pozornost na drugo skupino duhov, ki so kazali na naju in verjetno hoteli z nama govoriti.

»Jaz bom odšel za nekaj časa,« mi je rekel moj zvesti prijatelj, »tebe pa bom pustil, da sam z njimi govoriš. Boljše bo, da si sam, ker sem jaz tu že bil in bi me lahko prepoznali. Želim si tudi, da si sam ustvariš mnenje o njih. Kot sem že rekel, ne bom daleč stran od tebe, tako da sem lahko hitro pri tebi, če bi rabil mojo pomoč. Nekaj mi govori, da te moram sedaj za nekaj časa zapustiti.«

Komaj me je zvesti prijatelj zapustil, že so začeli prihajati z prijateljskim nasmehom mračni duhovi. Mislil sem si, da je dobro, da jih tudi jaz vljudno pozdravim, čeprav sem v srcu začutil velik odpor do njih, saj so bili v svoji brezbožnosti prav grozni na pogled.

Eden od njih se je dotaknil mojega ramena in, ko sem se obrnil proti njemu, sem imel čuden občutek, da sem tega človeka že nekje videl. On se na glas nasmeje in zakliče: »Pozdravljen moj prijatelj, ti se verjetno mene ne spomniš tako dobro, kot se jaz tebe. Spoznala sva se že na zemeljski ravnini. Jaz in še nekateri smo hoteli imeti službo pri tebi, toda ti si nas zavrnil in nas nisi sprejel, celo si z nami slabo ravnal. Kljub vsemu, kar si nam storil, smo ti oprostili, kajti sedaj smo krotki kot jagnjeti.«

Približal se mi je še nekdo drug iz te skupine, se prav peklenško zarežal in mi rekel: »Tako, tako prijatelj, ti si tudi, kot se lahko vidi, prišel k nam, v to lepo deželo. Kaj si le storil, da si si zaslužil tako odlikovanje. Povej mi, koga si ubil, ali dal ubiti, saj tu ni nikogar, ki nebi imel na vesti vsaj en umor. Mnogi od nas se lahko pohvalijo z celo serijo umorov in naši ugledni meščani jih imajo na vesti več sto. Ti si potem takem tistega človeka na zemlji ubil? Ha, ha, ha in plane v divji krohot. Že sem se hotel obrniti in jim pobegniti, toda v moji duši se je zopet pojavil tisti čas, ko sem skoraj tudi sam postal morilec. V teh groznih bitjih sem prepoznal tiste duhove, ki so se takrat zbrali okoli mene in mi prikazovali, kako lahko izpolnim svojo željo in se maščujem, čeprav nisem imel več svojega zemeljskega telesa. Od njih sem za korak odstopil, toda ti niso bili mišljenja, da me pustijo oditi. Verjeli so, da bom pri njih za vedno, da se bodo lahko nad menoj izživljali in se mi maščevali zaradi takratnega ponižanja.

Takšne namere sem lahko prebral v njihovih dušah, čeprav so se pred menoj pretvarjali in mi kazali prijaznost in prijateljstvo. Za trenutek sem se znašel v dilemi, kaj storiti, toda takoj sem se odločil in šel z njimi, da bi videl kaj nameravajo, toda vseeno sem si mislil, da jim moram ob prvi priložnosti pobegniti. Tako sem prenašal, da sta me dva držala pod roko in smo šli proti veliki hiši, ki se je nahajala na velikem trgu. Po njihovi pripovedi je bila hiša njihova in v kateri bo zabava na katero sem povabljen in na kateri me bodo seznanili še z njihovimi prijatelji. V tem trenutku se je prav blizu mene pojavil zvesti prijatelj, me resno pogledal ter me opozoril: »Pojdi z njimi, toda varuj se jih in ne sodeluj v njihovih zabavah in se na noben način ne spusti na njihovo ravan.

Vstopili smo v hišo in se povzpeli po stopnicah iz sivega kamna na katerih so bili sramotni madeži nagnusnih zločinov. Široke stopnice so bile razpokane in nepopolne, v njih so bile ponekod tudi dovolj velike odprtine, da bi lahko skozi nje padel tudi človek. Ko smo se tako vzpenjali po stopnicah, sem opazil, da me je eden od mojih spremljevalcev skušal potisniti, ravno v trenutku, ko smo prestopali te luknje v stopnicah. Če ne bi bil pripravljen na tak udarec, bi verjetno padel skozi to odprtino. Jaz sem se v tem trenutku stisnil k zidu in moj spremljevalec je skoraj sam padel skozi to odprtino. Vsi ostali so planili v smeh, on sam nas je pa mračno pogledal. V njem sem spoznal moškega, čigar roko je ožgal srebrni ognjeni obroč, ki je obkrožal mojo ljubljeno. To je bilo takrat, ko me je moja ljubljena povlekla k sebi in me rešila pred zasledovanjem mračnih sovražnikov. Ta duh je skušal svojo roko skriti pod svoj plašč, toda jaz sem lahko skozi njega videl njegovo zgrbančeno roko vse do ramena. Sedaj sem spoznal, da se moram njega še posebej paziti.

Iz stopnic smo vstopili v veliko in sijajno dvorano, ki je bila razsvetljena z nekakšno ognjeno svetlobo, na stenah so bile temne tapiserije, ki so bile ponekod raztrgane in poškopljene z svežo krvjo. Vse mi je delovalo tako, kot bi se tu pred kratkim zgodil ne eden, temveč več umorov. V tem prostoru je bilo tudi starinsko pohištvo, se pravi duhovni izraz tega pohištva. Čeprav je bilo to pohištvo izrabljeno, umazano in pokvarjeno, je vseeno delovalo kot razkošno. Ta soba je bila polna moških in ženskih duhov, toda kakšni so bili moški in kakšne so bile ženske? Ženske so izgubile vse čare, na njih ni bilo več nič človeškega. Še slabše so bile videti, kot zloglasni primerki tiste primitivne vrste, ki je v preteklosti živela v votlinah. Samo v peklju se lahko ženska izrodi v takšno pošast. Tudi moški so bili grozni, mogoče še bolj kot ženske. Njihovih podob tukaj ne bom opisoval, ker se mi ne zdi primerno.

Vsi ti so pili, jedli, peli, plesali, igrali karte in se med seboj prepirali. Skratka, vse so delali na tako nagnusen način, da bi še tista najbolj nagnusna in najbolj sprevržena zemeljska zabava podala le slabo podobo o tem.

Pri vsakem od njih sem lahko videl slab odsev njegovega zemeljskega življenja in pri vseh brez izjeme, sem lahko ugotovil, da so živeli grešno življenje. In ne samo to, krivi so bili tudi umorov iz različnih razlogov. Na moji levi je bi neka ženska, ki je živela v 16. stoletju in je bila vojvodinja. Zaradi ljubosumja in sovraštva je zastrupila vsaj šest ljudi. Poleg nje je stal človek, ki je živel v istem času in je dal ubiti veliko ljudi, katere je zaničeval. Poleg tega je v prepiru z lastnimi rokami ubil človeka na povsem izdajalski način.

Neka druga ženska je ubila svojega izven zakonskega otroka, ker ji je bil v napoto pri njenih težnjah po pridobitvi položaja in premoženja. Ona ni bila dolgo časa v tem kraju in je občutila veliko obžalovanje in tudi vest jo je veliko bolj grizla kot ostale. Zato sem sklenil, da se ji približam in, če bo mogoče tudi govorim z njo.

Moj prihod je velika družba pozdravila z velikim smehom in z divjim vzklikanjem. Podajali so mi roke in me posedli na stol. Okoli mene so se slišali vzkliki: »Dajte da pijemo na prekletstvo tega našega novega prijatelja. Krstimo ga z tem finim in hladnim vinom!«

Še preden sem opazil kaj nameravajo, so že vsi dvignili svoje kozarce in ob groznem smehu in hrupu je eden od njih hotel polni kozarec tega ognjenega napitka v vreči po meni. Vseeno sem bil toliko priseben, da sem odskočil in je vsa tekočina padla na tla, toda nekaj kapljic je le padlo na moja oblačila, katera so se takoj vžgala in zgorela, kot bi me polili z žvepleno kislino. To polito vino se je spremenilo v modrikasti plamen, podobno gorečemu špiritu, ki je na koncu gorenja še eksplodiral kot smodnik. Potem so pred mene postavili pladenj poln jedi, ki so bile videti na prvi pogled kot zemeljske dobrote, toda, ko sem te jedi dobro pogledal sem opazil, da je v njih polno grdih črvov, mušic in ogabnih glist. Te jedi so se mi gabile, zato sem se obrnil proč, toda ženska, na pogled prava čarovnica, me je objela okoli vratu in me zadržala. Z svojimi otečenimi očmi in hudobnim pogledom je v meni budila jezo. Delovala je veliko starejša in zoprnejša od še tako propadle ženske na zemlji. Oj ti zemeljska minljivost! Ona je bila nekoč na zemlji prava lepotica in me je skušala z svojimi grimasami pripraviti do tega, da se ji pridružim pri igranju kart z njenimi prijatelji.

»Vložek, ki je v igri,« mi pove, »je svoboda udeleženca. Kdo izgubi igro, izgubi svobodo. Pri tej igri nam čas hitreje mine in v njej se spominjamo tudi preteklosti in zabav, ki smo jih takrat imeli. Tukaj ni denarja, za katerega bi lahko igrali in četudi bi bil, nima za nas nobenega pomena, saj se v naših rokah takoj spremeni v blato. Zato smo sprejeli taka pravila igre. Kdo nas z svojo spretnostjo v igri premaga, tistemu smo sužnji tako dolgo, dokler mu dolg ne odplačamo, ali dokler mi ne zmagamo v igri in je poten on naš suženj. Ta igra je zelo razburljiva, kar se boš lahko sam prepričal, ko se boš pridružil naši družbi.

»Vsi ostali tukaj«, je dejala z aroganco in zaničevanjem, »so samo izmečki in sodrga iz ulice in bi bilo zate dobro, da bi se izogibal njih in njihovih užitkov. Jaz sem kraljeva vojvodinja in tudi vsi moji prijatelji tukaj so plemiškega porekla. Mi, kot elita, bi tebe zelo radi sprejeli med sebe, saj tudi ti izviraš iz plemstva.«

Sedaj mi je z obnašanjem prave kraljice ponudila prostor ob sebi. Če bi bila vsaj malo manj grda, bi verjetno bil v skušnjavi, da se usedem poleg nje, pa čeprav samo iz radovednosti, kako bo potekala igra.

Toda moj odpor je bil prevelik, zato sem ji rekel, da me igranje kart ne privlači in sem se jo s tem rešil. Moje prizadevanje je bilo sedaj bolj usmerjeno k tisti ženski, ki je trpela zaradi uboja svojega otroka. Kmalu se mi je tudi ponudila priložnost.

Ko sem prišel do nje, sem jo po tihem vprašal, če ji je žal zaradi umora svojega otroka in, ali bi rada zapustila ta kraj. Povedal sem ji, da jo lahko popeljem od tod, pa čeprav bi lahko bila ta pot žalostna, dolga in polna bolečin. Ko sem ji tako govoril, se je njen obraz začel vedriti in nato je živo zaklicala: »Kaj misliš s tem?«

»Bodi prepričana«, sem rekel, »jaz ti želim samo dobro. Če hočeš, mi lahko slediš in verjemi mi, da bom našel način in sredstva, da bova lahko oba zapustila ta grozni kraj«. S stiskom roke je potrdila najin dogovor, saj si na glas ni upala govoriti, da nebi drugi duhovi kaj posumili in bi naju napadli, čeprav so delovali prijateljsko.

Ko je vojvodinja in njena skupina strastno igrala karte in se začela med seboj prepirati in obdolževati goljufije eden drugega, sem si misli, da se bo iz tega razvil pretep. Morda bi ta pretep lahko vsaj nekoliko oživil njihova enolična življenja. Po drugi strani pa sem opazil, da se drugi duhovi zbirajo v skupine pri vratih, verjetno v nameri, da mi preprečijo odhod, če bi zaželel oditi. Tudi tistega mojega ne prijatelja z zgrbančeno roko sem videl, kako se pogovarja še z nekaterimi duhovi, ki so mu verjetno bili v njegovem prejšnjem življenju sužnji. Potem se je skupina kakih deset ljudi obeh spolov približal meni in me silila naj z njimi zaplešem. Ta ples je na nek način bil podoben plesu čarovnic, kot jih lahko poznamo v zgodbah iz preteklosti, ki pripovedujejo o praznoverju in čarovništvu. Od tega plesa sem se oddaljil in si sam pri sebi mislil, da bi lahko v teh zgodbah iz preteklosti bilo kaj resnice. Mogoče so se ta nesrečna bitja, katere so obtožili čarovništva, res prepustili zlim duhovom in je bila njihova duša povlečena v te sfere, kjer so resnično sodelovali v orgijah. Jaz tega ne vem zagotovo, toda neka povezanost zagotovo obstaja med tem kar sem tukaj videl in med tistim, kar so pripovedovale tako imenovane čaravnice. Mislim da bi lahko te napol razumne ljudi prej pomilovali kot pa preklinjali ali obsojali.

Ko so ta bitja s tem svojim plesom prihajali vse bližje meni sem opazil, da skušajo okoli naju skleniti obroč in naju s tem obkoliti. Nek občutek mi pove, naj tega ne dopustim in se naj umaknem. Primaknil sem se vse do zida in pri tem tisto žensko prijel za roko in ji prišepnil, naj se ne oddalji od mene. Sedaj so se začeli duhovi prerivati proti koncu sobe, kjer sva se midva nahajala. Njihovi obrazi so izražali divjo norost, oči so se jim svetile z groznim in divjim žarom in vse njihovo delovanje je izražalo zahrbtnost in veselje. Vedno bolj so se nama približevali, cela množica utelešene hudobije je priplesala do naju.

V trenutku so opustili svoje prepire in ljubosumja in se združili v želji da me vržejo na zemljo in me pohodijo, pretepejo in še me raztrgajo na konce. Kot niz grmenja ob bližajočem neurju, tako je bilo slišati grmeče besede sovraštva in groženj teh demonov, ki so še vedno plesali v divjih položajih. Kar naenkrat nastane veliko vreščanje in množica jezno zatuli: »Vohun in izdajalec, med nami je sovražnik! Prišel je eden od tiste preklete bratovščine od zgoraj, da vohuni za nami in nam odpelje žrtve. Na tla z njim! Pohodite ga do smrti! Raztrgajte ga na koščke! Vrzite ga dol v obokano klet! Proč z njim!«

Kot bi se plaz spustil po hribu navzdol, tako so se ti pobesneli in hudobni sovražniki spustili na naju. Brez ideje, kaj storiti sem že obžaloval, da sem sploh vstopil na ta tla. Ko sem že mislil, da sem izgubljen in so najbližji duhovi že grabili po naju, se je nenadoma za nama odprl zid

in moj zvesti prijatelj in še eden drugi duh so naju potegnili skozi. Zid za nama se je takoj zaprl, tako da tuleča množica sploh ni vedela, kako sva izginila.

Ko smo tako srečno ušli in prispeli na prosto, smo pogledali nazaj in videli skozi zid, kako se ta hudičeva združba tepe in prepira med seboj in eden drugega krivijo našega pobega.

»Poglej sedaj«, mi reče moj zvesti prijatelj, »če bi se ti samo za kratki čas spustil z njimi v pretep, tebi mi ne bi mogli pomagati. Ti bi bil za določen čas odet z njihovim magnetizmom in ti zidovi bi te držali v ujetništvu. Odet bi bil z preveč grobo materijo in skozi to zidovje se nebi mogel rešiti, saj so tudi ti narejeni z to materijo. Do sedaj ti duhovi niso mogli ničesar storiti, toda vseeno se moraš paziti, če jih boš ponovno srečal. Samo trenutek na zemeljski ravnini, v katerem si izrazil pripravljenost, da sprejmeš njihove nasvete, je bilo dovolj, da vzpostavijo med seboj in teboj določeno povezavo, katere se boš težko rešil, vse dokler ne dosežeš določeno stopnjo višjega razvoja. Šele tedaj bo nastal prepad med teboj in njimi.

Povedali so mi, da svojih strasti še ne obvladuješ dovolj, da v tebi še ni zamrla želja po maščevanju za tistimi, ki so ti povzročili zlo. Dokler bo tako, se ti ne bo uspelo povsem rešiti teh bitij in to še posebej takrat, ko prebivaš v njihovi sferi v kateri so oni vsekakor močnejši. Tudi jaz sem imel takšne bitke, zato tudi vem, kako je težko oprostiti nekomu, ki nam je povzročil bolečino in trpljenje. Vem pa tudi to, da se boš ti nekega dneva sam svobodno odločil in jim iz svojega notranjega hotenja tudi oprostil. Potem ti temni duhovi ne bodo imeli več moči, da bi prekrižali tvoja pota.

Moja naloga je sedaj, da te odpeljem do palače duha, nad katerim boš zelo presenečen, ko ga boš videl. To je duh, čigar ime ti je poznano, čeprav je živel veliko let pred teboj. Ti si presenečen nad dejstvom, da so tukaj živeči duhovi komaj sposobni razlikovati tvoje pravo duhovno stanje od svojega. Vedi, da se za tvojo sposobnost jasnejšega in čistejšega gledanja lahko zahvališ samo njej, katere čista ljubezen priteka k tebi neprekinjeno kot kristalno čista voda. Zaradi tega lahko ti razločiš več stvari in spregledaš naravo nižjih duhov in vso njihovo pokvarjenost.

Med tabo in tvojo ljubljeno obstaja zelo močna vez, zato imaš ti nezavestno delež njenih višjih darov, podobno pa ona sprejema od tebe moč. Pri tvojem sedanjem duhovnem razvoju, bi lahko ta temna bitja tukaj z svojo zvitostjo povsem lahko zakrila marsikatero gnusnost tega kraja. Zaradi tvoje sposobnosti jasnejšega gledanja, ki ti je dano po tvoji ljubljene, lahko vidiš stvari, kakšne so v resnici, podobno kot čisti duhovi. Zato se ta bitja zaman trudijo, da bi te zaslepili in prevarali. Velika je ta ljubezen, s katero te ona varuje. Meni so povedali, da je ta ljubezen kot ščit, ki te varuje pred vsemi preizkušnjami.

Še preden pa zapustiva to sfero, ti moram pred oči prikazati še eno drugo sliko, katera ti bo verjetno zmedla dušo, toda v vsakem primeru bo zelo poučna za tebe. To se nanaša na človeka, ki je sedaj tak, kot bi bil ti, če nebi imel te svoje ljubljene. Bil bi osamljen, prepuščen sam sebi v svojem boju z brezupnim bremenom svojih grehov in strasti. Nesposoben bi bil videti naprej in tudi sedaj nebi videl naprej, če nebi bilo tiste pomoči tvoje ljubljene, ki neprestano priteka z njene strani. Takoj, ko boš opravil delo v tem kraju, me boš spremljal tja, kjer bo lahko videl to drugo sliko. Verjamem, da boš potem, ko boš vse to videl, postal bolj ljubezniv in potrpežljiv

do tistih nesrečnih ljudi, katerim lahko ti veliko bolj pomagaš kot kateri koli drug, saj veš, da bi brez rešilne ljubezni tistega angela, ti prav tako padel. In takrat se boš z polnim občutkom zahvale trudil povrniti drugim tisto, kar je bilo storjeno za tebe.«

Ko je zaključil svoj govor, sva molče zapustila to mesto. Moje srce je bilo prepolno, da bi lahko sploh kaj odgovoril. Tisto ubogo žensko sva predala v oskrbo nekemu sijočemu angelu iz višjih sfer in prepričana sva bila, da ji bo nudena potrebna pomoč pri njenem nadaljnjem napredovanju.

23. V palači mojega prednika - zmeda lažnih bratov

Na obrobju mesta sva prišla do čudovite palače, ki mi je bila že nekako poznana. Že tedaj, ko sva hodila po mestu, me je vse spominjalo na tisto izvorno mesto na zemlji, ki sem ga poznal in je odgovarjalo temu mestu tu. V svoji duši sem se počutil, kot bi imel grozne sanje, v katerih gledam povsem iznakažena in razbita mesta in znane kraje. V svoji mladosti sem pogosto gledal to prekrasno zgradbo in ponosen sem bil, da izviram iz tega rodu, kateremu so pripadale včasih vse te zgradbe in posestva daleč naokoli. Zelo me je razžalostilo in z tesnobo v srcu sem sedaj gledal to zgradbo, saj lepote in nekdanjega blišča ni bilo več. Marmor na palači je bil umazan in omadeževan, terasa in kipi so bili poškodovani ali razbiti in pročelje zgradbe je bilo ovito z temno pajčevino. Vse to je bil znak preteklih zločinov in krivic, ki so bili storjeni za zidovi te palače. Tudi nekdam prelepi vrtovi so bili opustošeni, kot bi v njih divjala črna kuga. S težkim srcem sem sledil svojemu prijatelju v zgradbo.

Povzpela sva se po velikih in širokih stopnicah in prišla do lepih dvokrilnih vrat, ki so se odprla sama od sebe. Ko sva vstopila sva srečala veliko mračnih duhov, ki so prihajali in odhajali in vsi so naju pozdravljali kot gosta, na katerega so čakali. Moj zvesti prijatelj me je sedaj zopet zapustil in mi hkrati obljubil, da bo k meni zopet prišel na nekem drugem kraju. Takoj, ko sem odprl zadnja vrata, me je zaslepila rdeča svetloba, kot bi nekdo odprl vrata na peči v livarni. Tukaj je bilo zelo zadušljivo in vroče, zato sem sprva mislil, da je celo mesto v plamenu, toda kasneje se je ta svetloba zmanjšala in od nje je ostalo samo rdečo žarenje. V dvorani se je širila megla in name je vel ledeni veter, ki je v mojem srcu povsem zmrazil kri. Zdelo se mi je, da me bo ta ledeni mraz povsem zajel in mi prodril vse do kosti. Ta nenavadna menjava vročine in mraza je imela svoj vzrok v dvojni naravi človeka, ki je bil tu gospodar. Njegova vroča in ognjena strast se je mešala z hladnim mrazom njegove sebičnosti. Nenasitna poželenja in vroče strasti so se v tem človeku združile v največje samoljubje in izreden razum. Tako kot so ga že v zemeljskem življenju obvladovale včasih ognjene strasti, drugič hladna preračunljivost, tako so izhajale sedaj iz njegove duše vse te lastnosti, zato je bilo v vsem njegovem domu včasih grozno vroče ali pa neizmerno hladno. Podobno, kot je na zemlji zaslužnil vse tiste, ki so prišli pod njegovo oblast, tako je tudi tu vladal in gospodaril z vsemi tistimi, ki so spadali pod njegovo oblast. Z njimi je ravnal prav tako samoljubno kot nekoč na zemlji s svojimi zemeljskimi služabniki.

Šele sedaj sem ga zagledal. Sedel je na svojem prestolu na koncu velike dvorane, ob njem pa so bili znaki kraljevske moči. Na zidovih so bili izobešene stare tapiserije, ki pa so bile raztrgane in zbledele, kot bi v njih bile izražene pokvarjene misli in magnetizem tega moškega. Namesto slik s prizori iz lova, kopajočih se nimf ali pa okronanih bogov, so se nenehno menjavale slike iz življenja tega človeka in to v vsej goloti in odvratnosti.

Veliki okni so bili zastrti z duhovnim odsevom nekoč prekrasnih zemeljskih žametnih zaves, ki pa bile sedaj bolj podobne mrtvaškimi prtom. V njih so se skrivale nekakšne grozljive prikazni, ki so dajale vtis grožnje in maščevanja. To so bile podobe tistih, katere je ta človek žrtvoval v svojih poželenjih in častihlepu. Na mizah so bili veliki vinski vrči iz srebra, ki so bili vroči, če bi jih kdo prijel, na sredini miz pa so bile postavljene dragocene vaze. To mesto je bil kraj, kjer so se prirejale pojedine in povsod je bilo mogoče zaznati privid zemeljskih radosti in čutnih zadovoljstev.

Ko sem vstopil je vladar tega groznega kraja vstal, da bi me z ljubeznivimi besedami pozdravil. V njemu sem z grozo prepoznal duha tistega našega prednika, na katerega smo mi, njegovi potomci bili tako ponosni in kateremu sem jaz, kakor so mi povedali, bil zelo podoben.

To je bil brez dvoma tisti možki, z svojim lepim in ponosnim obrazom. Toda kakšna grozna sprememba se je z njim zgodila. Znaki sramote in nepoštenja so se poznali na vsaki njegovi obrazni črti in s tem odkrivali njegovo pokvarjenost in z masko svojega kraljevskega dostojanstva je skušal prikriti svojo propalost.

Tukaj v peklu se vsi ljudje pokažejo takšni kot so v resnici in ni moči, ki bi lahko skrila samo en atom njihove podlosti. In ta možki je bil res podel. V času velike razvratnosti je padel v oči z svojimi nizkimi strastmi in v dobi, ko so ljudje komaj pomislili na krutosti, se je on pokazal kot človek brez vsake milosti in usmiljenja.

Vse to sem lahko sedaj v slikah videl v njegovi okolici kot v ogledalu in občutil sem jezo ob pomisli, da bi si lahko najina karakterja v neki točki bila podobna. Oholi ponos tistih, ki so si šteli v čast, da so v sorodstvu s tem človekom, čeprav je imel v svojem času skoraj kraljevsko oblast, me je navdajal z grozo. Ker sem pripadal njegovi rodbini, se je ta človek zanimal zame in je hotel govoriti z menoj. Zaželel mi je dobrodošlico in mi ponudil, da bi pri njem stanoval. Skrivna povezava, ki je obstajala med nama zaradi sorodstvenih vezi, mu je omogočila, da se mi je na Zemlji približal in na name nekaj časa tudi vplival. Kolikokrat se je v meni pojavila ohola želja, da bi bil podoben svojim velikim prednikom je bil on k meni pritegnjen in je podpihoval mojo ponosno in ošabno dušo, saj je bila v nekem smislu njemu podobna. On je bil tudi tisti, kot mi je povedal, ki me je v mojem življenju gnal, da sem storil takšna dejanja, katera se lahko samo sramujem – dejanja, za katera bi sedaj dal življenje, da jih nebi storil. On je bil nadalje tudi tisti, ki me je želel v svetu spraviti na visoke položaje, saj je upal, da bo lahko po meni, zopet dobil oblast nad ljudmi in bi mu to bilo kot nekakšna odškodnina za njegovo izgnanstvo, ki ga je doletelo v tem mestu teme in gnilobe.

»Fuj!«, zakliče, »ta hiša je polna gnilih kosti in mrtvih okostij. Sedaj, ko si ti prišel, da se povežeš z menoj, bova skupaj nekaj ukrenila, da bodo prebivalci Zemlje imeli strahospoštovanje pred nama in jih bova tako prisilila, da nama bodo pokorni. S teboj, moj sin našega plemenitega rodu, sem doživel veliko razočaranj, zato sem se bal, da mi boš na koncu koncev pobegnil. Že več let se trudim, da bi te pripeljal sem, toda vedno mi je neka skrivna sila to mojo namero preprečila. Vedno, ko sem že mislil, da te držim v rokah, si se mi izmuznil in se izmaknil mojemu nadzoru, tako da sem že ves utrujen od te bitke. Toda jaz nikogar ne spustim tako zlahka, zato sem, ker sam nisem mogel biti poleg tebe, poslal nekoga izmed mojega spremstva k tebi in sedaj si na koncu koncev le tu pri meni in ne boš se mi več izmuznil. Pogledaj, kolikšno veselje sem zate pripravil.«

Takoj me prime za roko, ki je bila vroča kot pri vročičnem človeku in me posedi na stol poleg sebe. Na začetku sem omahoval, ali bi sedel, toda pozneje sem se le usedel in počakal, kaj se

bo zgodilo in hkrati z vsem srcem prosil, da bi bil obvarovan skušnjave. Opazil sem, da mi ni nudil hrane in pijače, verjetno je vedel, da bi jaz vse to zavrnil. Nasprotno, naredil je, da je zaigrala mila glasba. Že kako dolgo nisem bil deležen te tolažbe, te nebeške umetnosti, ki je tako močno delovala na moje občutke. Potem je zazvenela neka divja glasba, ki je lahko omamila v človeku vse čute, kot tista, ki so je pele sirene v grški mitologiji, ko so hotele svoje žrtve zvabiti v svojo past. Ta glasba bi enkrat zvenela v vsej svoji moči, se postopno umirila in potem znova zadonela v vsej svoji moči. Na zemlji ni glasbe, ki bila tako čudovita, obenem pa tudi tako grozna, da bi istočasno omamila človeku srce in glavo, ga poživiljala, obenem pa dušo napolnila z silnim strahom in odporom.

Zatem se je pred nama pojavilo veliko črno ogledalo, v katerem sem lahko videl podobe iz Zemlje in življenje na njej, kakor tudi svojo lastno podobo. V ogledalu sem videl sebe, kako me glasba navdušuje in me prevzema, takoj ko se ji predam. Potem sem videl, kako ta ista glasba vpliva na čustva in misli tisočih in v njih kot umetnost vzburja tiste najnižje kot tudi tiste najmočnejše strasti. In vse to gre tako daleč, dokler tisti, ki poslušajo to glasbo, pod njenim čarobnim vplivom ne izgubijo sebe in svojo dušo.

Takoj zatem so se v tem ogledalu pojavili narodi in vojske, na katere je vplival moj ded s svojimi častihlepniimi zamislimi. On je z njimi vladal kot despot, z vsemi sredstvi, ki so mu bila kot vladarju na razpolago. In v tem pogledu mi je dejal, da moram z njim deliti njegovo oblast. V ogledalu sem lahko znova opazoval, kako bi lahko jaz z svojo sugestivno močjo vplival na veje znanosti in književnosti, ki bi pod mojim vplivom pisali takšne knjige, ki bi povzdigovalе intelekt, razum in čutna poželenja. To bi delal vse dotlej, dokler ljudi z svojim lažnim vplivom nebi zavel do te mere, da bi ljudje te škandalozne in gnusne ideje in učenja tudi sprejeli.

V ogledalu mi je pokazal sliko za sliko, ki so prikazovale kako lahko tisti duhovi, ki imajo dovolj močno voljo in zadostne izkušnje, vplivajo na ljudi na zemlji in kako se lahko z njimi poslužijo kot orodjem, ki lahko zadovolji njihove želje po vladanju ali pa si prek njih potešijo užitke vseh vrst. Veliko tega mi je bilo že prej znanega, toda za razsežnost zlorab, ki mi jih je v vsej svoji veličini predstavil moj prednik, res nisem vedel. Sicer njegovo hudobno delovanje preprečujejo višje sile, katerih volja je prav tako močna kot njegova. To spozna takšen duh kot nevidno moč, ki mu pri vsakem koraku prepreči njegovo delovanje. Lahko pa se zgodi, da takšen hudobni duh v človeku najde primerne medija, s katerim deluje kot bi oba bila eno bitje. Pri takšni navezi nastajajo potem po svetu velike žalosti in gorja, saj zgodovina pozna takšne pošasti, ki so v vseh časih triumfirale v svoji hudobiji. Takšna bitja so sedaj, hvala Bogu vse redkejša, saj se človeštvo in duhovni svet pod vplivom angelov iz nebeških sfer vse bolj prečiščuje z njihovim učenjem.

Končno mi je pokazal žensko, tako lepe in zapeljive postave, da sem se v trenutku dvignil, da bi se prepričal, če je resnična. Toda v trenutku se je pojavila med menoj in med črnim magičnim ogledalom tanka megla, v katerem sem lahko videl angela z obrazom moje ljubljene. Slika tiste ženske poleg moje ljubljene mi je postala tako odvratna, da mi je v trenutku izginila zaslepljenost mojih čutil, saj sem v tisti ženski spoznal kar je v resnici bila; sirena, ena izmed mnogih, ki zaslepijo moške duše, jih uničijo in povlečejo v pekel, saj so takšna bitja brez duš. Ta sprememba v mojih občutkih je povzročila, da se je odbilo in prekinilo to valovanje magnetnega etra, teh valov, ki so proizvajali glasbo in slike. Zopet sem bil sam s svojim zvodnikom, katerega glas mi je odmeval v ušesih, kako bi lahko jaz užival v vsem tem veselju,

samo če bi hotel ostati pri njem in postati njegov učenec. Toda njegove besede so padle na gluha ušesa in njegove obljube niso mogle več spremeniti mojih občutkov. V mojem srcu je bila samo groza do vseh teh stvari in živo sem si želel, da bi se lahko rešil prisotnosti tega duha.

Vstal sem, se obrnil od njega in hotel oditi, vendar sem ugotovil, da ne morem narediti niti koraka. Nevidna veriga me je močno držala in ta grozni človek se mi je smejal in zmagoslavno v svoji zlobi zaklical: »Pojdi, če zavračaš mojo milost in obljube, pojdi poglej kaj te v tem primeru čaka!«

Nisem se mogel premakniti, moji udi so otrpnili in v sebi sem imel nenavaden občutek nemira, kot bi se okoli mene ovila nekakšna megla in me vsega ovila v svoj hladni objem. K meni so se sedaj začeli bližati fantomi grozljivih oblik in velikosti velikanov, ki pa so bili vseeno proizvod mojih lastnih zločinov, mojih lastnih zlih misli in želja, katere mi je človek, ki je bil poleg mene skrivno šepetal. Te so se vse bolj priraščale v mojem srcu in ta moj prednik je s tem hotel ustvariti povezavo, ki bi naju vezala.

Sedaj sem stal tu tako nemočen in okoli mene se je slišal divji in glasni smeh. S prstom mi je kazal te grozljive pošasti in mi rekel, naj dobro pogledam, kakšno sem jaz bitje, ki tako naduto zavračam njegovo društvo. V dvorani je bilo vse bolj temno, pošasti so postajale vse bolj temne in grozljive in me začele obkrožati z vseh stran. Takrat se je pod mojimi nogami odprla velika jama, podobna odprtemu grobu, v katerem sem videl, ali se mi je zdelo, maso človeških oblik, ki so se prerivala. Moj grozni prednik je kazal najbolj divje izbruhe jeze in se pri tem grozno smejal. Istočasno je fantomom, ki so me obkrožali ukazal, naj me vržejo v temno jamo. Nenadoma je nad menoj zasvetila svetloba v obliki zvezde in iz nje je padel name kot vrv pramen svetlobe, za katerega sem se z obema rokama prijel in naenkrat sem bil rešen iz tega temnega mesta in iz te grozne palače.

Ko sem si opomogel od presenečenja, da sem bil na tak način rešen, sem spoznal, da se skupaj z svojim zvestim prijateljem in vodnikom iz vzhoda nahajamo na nekem odprtem prostoru. Od te bitke, ki sem jo imel z mojim prednikom sem bil povsem izčrpan, zato je moj vodnik iz vzhoda nad menoj izvajal poteze zdravljenja z magnetizmom. Obenem mi je nežno in mило govoril, da je on dopustil to preizkušnjo zame, da bi lahko izvedel in spoznal pravo naravo tega človeka, tega mojega prednika, ki sem ga ravnokar zapustil. Ta izkušnja mi bo pomagala, da se bom lažje varoval njegovih pasti in napadov na mojo svobodo.

»Tako dolgo«, mi je dejal moj vodnik, »dokler boš na svojega prednika gledal s ponosom in spoštovanjem in dokler si boš mislil, da si v kakršnikoli povezavi z njim, tako dolgo bo lahko on vplival nate z svojo močjo. Od sedaj naprej bo občutek groze in gnusa v tebi ta moč, s katero se boš lahko upiral njegovim pastem in vplivu, saj je tvoja volja prav tako močna kot njegova. Ko boš to dognal, ne boš pred njim rabil nobene zaščite več.

»Sedaj, ko si se zadnjikrat sestal z njim, si dopustil, da so te premamila čustva. To temno bitje je oslabilo tvojo voljo, še preden si ti to sploh opazil. Če te nebi rešil, bi te lahko za kratek čas podredil svoji volji in ti v takšnem stanju resno škodoval. Zato se varuj, dokler boš v tej sferi, da ne izgubiš oblasti nad sabo. Oblast nad sabo je najvišje dobro in nihče ti je ne more vzeti, razen če z svojo omahljivo voljo sam pristaneš na to. Moj sin, zopet te zapuščam, toda v duhu ti bom sledil na tvojem romanju, ki se bo k malu tudi končalo. Bodi pogumen in nagrado boš dobil od nje, ki jo ljubiš in katera ti tudi pošilja ljubezniva sporočila.«

Tako kot se je naenkrat pojavil, tako je tudi odšel in jaz in moj zvesti prijatelj sva ostala sama. Usedla sva se na zemljo in čakala, kaj se nama bo novega zgodilo. Ko sva tako razmišljala, kakšne dogodivščine bi naju lahko sedaj čakale, sva opazila, da se nama približujeta dva duha. Ko sta prišla do naju, sta naju povsem resno vprašala, če sva člana društva upanja in če sva, bi nama predala sporočilo od dobrega prijatelja z zemlje, saj, da sta takšna navodila dobila od enega našega vodiča tam. V trenutku sem se razveselil, toda takoj sem se spomnil svoje ljubljene in se vprašal, če sta ta dva res poslana od nje, ker sta z svojo temno zunanjostjo bila podobna vsem ostalim duhovom tukaj. Njuna oblačila so bila iz posebne modro sive svetlobe, ki je bila videti kot oblak okoli njiju, zato njunega obraza nisem takoj prepoznal. Ko mi je uspelo videti ju izza te tančice, sem ves presenečen stopil nazaj, kajti v meni se je pojavil občutek nezaupanja do njiju. Kajti koprena, ki ju je obdajala, je postajala vse prozornejša in takoj sem spoznal, da se pod njo skrivata dva hudobna duhova. Prijatelj me je prijel za ramo, da bi me opozoril, zato sem ju tudi previdno vprašal, kakšna je njuna novica.

»V imenu vodnika«, je začel eden govoriti, »ti morava sporočiti, da je tvoja ljubljena zelo, zelo bolna. Prosi te, da bi se brez odlašanja vrnil na zemljo, da jo obiščeš, kajti njena duša bi lahko še pred tvojim prihodom prestopila v sfero, v katero ji ti nebi mogel slediti. Midva ti bova pokazala najkrajšo pot do nje.«

V začetku so mi te besede povzročile strah v duši, toda vseeno sem ju vprašal, koliko časa je preteklo, odkar sta jo zapustila?

Odgovor se je glasil: »Še dva dneva nista minila. Takoj te morava odpeljati k njej, kajti tvoj vodnik iz vzhoda je pri njej in on naju je tudi poslal!«

Sedaj sem bil prepričan, da lažeta, ker me je moj prijatelj z vzhoda ravnokar zapustil in mi ni rekel ničesar o tem, da bi bila moja ljubljena bolna. To sem sicer zadržal za sebe in ju zopet vprašal: »Pokažita mi skrivni znak našega bratstva, kajti brez njega ne morem iti z vama.«

Koprena, ki ju je obdajala je že povsem izginila, zato sem ju lahko sedaj povsem prepoznal, česar ona sploh nista opazila. Ko mi nista takoj odgovorila, temveč sta se tiho med seboj pogovarjala, sem zopet nadaljeval: Če vaju je poslal vodja našega bratstva, potem mi boš zagotovo lahko povedal znak našega reda?«

Ja, seveda, zagotovo. Tukaj je: »Upanje je večno« in se zasmeji z poštenim izrazom obraza.

»Dobro«, rečem, »in naprej, še zaključek?«

»Zaključek? Zakaj ti je potreben zaključek?« Tako sedaj tu stoji ves začuden, zato ga drugi dregne in mu nekaj zašepče, nakar prvi vzklikne:

»Upanje je večno, resnica pa je hm, hm; kakšna je že resnica, prijatelj?«

»Neizogibna,« zakliče tisti drugi.

Pogledal se ju in se jima prijazno nasmejal.

»Oba sta zelo pametna, moja prijatelja, zato mi bosta zagotovo pokazala tudi simbol!«

»Simbol, k vragu? Midva ne pozna nobenega simbola, katerega bi ti morala dati!«

»Ne poznata? Potem sem jaz tisti, ki vama ga bo dal!«

Oba sta stegnila roke, da bi me prijela in pri tem sem opazil, da ima eden zgrbančeno roko. Sedaj sem tudi vedel, komu se lahko zahvalim za ta mali napad. Ko sta planila name, sem odskočil za korak in naredil sveti znak resnice, ki je v vseh časih in na vseh svetovih vedno eden in isti. Ko sta videla znak, sta povsem nezavestna padla na zemljo, kot bi ju kdo udaril po glavi. V takem stanju sva ju tudi prepustila njunima usodama.

Ko sva odhajala s tega kraja sem svojega zvestega prijatelja vprašal, kaj bi lahko ta dva potem storila.

»V kratkem si bosta opomogla in za nekaj časa bosta zopet prišla za nama s kakšno novo vragolijo, ki si jo bosta izmislila. Če bi se ti njima prepustil, bi te odvedla v tisto močvirje, kjer bi te napol zadušenega prepustila bloditi po tistem kraju. Lahko bi pa ti še huje škodovala, zato se moraš vedno paziti, kajti takšna bitja imajo v svoji sferi veliko moč nad teboj, če se jim zaupaš ali se jim na kakšen drugi način podrediš.«

24. Zgodba o Benedettu – Spletkarji so zopet zbegani

Zvesti prijatelj mi je predlagal, da bi morala obiskati še eno mesto v tej čudni deželi, da bi morda našla človeka, ki ga je doletela usoda, katere bi bil tudi jaz deležen, če me nebi vztrajnost in ljubezen držala pokonci.

Najino življenje je bilo v nekaterih pogledih različno, vendar sva si bila v nekaterih točkah podobna, kar se je tikalo najinih stališč. V takšnih okoliščinah sem bil mnenja, da bi bilo zame koristno, če obiščem tega človeka in nekaj zvem o njegovem življenju, z druge strani pa bi mogoče tudi njemu kasneje prav prišla moja pomoč.

»Že več kot deset let je preteklo«, mi je povedal moj zvesti prijatelj, »odkar je ta človek zapustil zemljo, toda šele sedaj se je v njem prebudila želja, da bi napredoval. Na mojem nekdanjem obisku sem ga našel v tem mestu in omogočeno mi je bilo, da sem mu pomagal in ga pripeljal k našemu bratstvu. Sedaj so me obvestili, da bo on kmalu zapustil to sfero in bo premeščen v višjo.

Z predlaganim potovanjem sem se strinjal in po kratkem in zelo hitrem preletu, sva se znašla nad neko laguno, ki se nama je razprostirala malo naprej. Na njenih temnih temeljih je bilo zgrajeno mesto in iz vode so se dvigali stolpi in palače, ki so odsevali svojo sliko v vodi, kot na nekem temnem marmorju. V tem marmorju so se odražale temno rdeče črte, kot bi po njem tekla kri.

Podobno kot nad mestom, ki sva ga prej obiskala, je tudi nad tem visel oblak, kot zavesa, ki bi ga na nekaterih mestih osvetljevala ognjeno siva megla. Po vsem kar sem videl, sem verjel da bova prišla v Benetke in to tudi povedal svojemu prijatelju.

»Da, res je tako, tukaj boš našel veliko slavnih ljudi, katerim imena so v zgodovini tega mesta zapisana z ognjenimi in krvavimi črkami.

Vstopila sva v samo mesto in se sprehodila po glavnih kanalih in trgih.

Povsod so bile iznakažene prikazni, kot delo tistih slavnih umetnikov, ki so v hramu zgodovine tu postavili svoj oltar. V kanalih je šumelo, kot bi v njih tekla temno rdeča kri iz velikih klavnic in ti potoki so se izlivali in napajali marmorje stopnic na palačah in na njih puščali umazane madeže. Delovalo je kot bi kri kapljala in pronicala v samo kamenje teh zgradb in pločnikov. Zrak je bil gost in napolnjen z krvavo rdečimi izparinami in pod vodo sem lahko videl okostja nešteto tisočih, ki so bili zahrbtno umorjeni in tistih, ki si bili umorjeni po zakonu in so v teh temnih valovih našli svoj grob. Povsod po mestu sem lahko videl temnice, ki so bile natrane z duhovi, podobne divjim zverem v kletkah. V njihovih očeh se je videla krvoločnost tigrov in želja po maščevanju teh človeških tiranov se je videla ne samo v njihovih očeh, temveč tudi v njihovih kretnjah.

V ujetništvu so bili duhovi, za katere je bila ječa potrebna, kajti bili so bolj divji kot krvoločne živali. Skozi mesto so se vile dolge kolone mestnih sodnikov in njihovih spremljevalcev, ponosni plemiči s svojo vojaško povorko, mornarji z sužnji, trgovci in duhovniki, navadni meščani, ribiči in moški in žene iz različnih časovnih obdobjih. Vsi ti, ki so hodili mimo naju so bili videti propadli in iznakaženi. Ko so bili za nama, se mi je zdelo, da se trudijo koščene in grozljive roke duhov iz zidov in pločnikov tamkajšnjih ječ, povleči koga k sebi, da bi delil njihovo bedo. Pri mnogih sem opazil tesnobni pogled na obrazu in težke skrbi so jim stalno slonele na vratu.

Daleč v vodah lagune so plavale na vodi kot prikazni galeje polne sužnjev. Ti so bili z verigami privezani za klopi poleg vesel, toda med njimi ni bilo mogoče najti nobene nemočne žrtve političnih spletk ali žrtve kakšnega osebnega maščevanja. To so bili duhovi trdih src, razni nadzorniki in spretni spletkarji, ki so mnoge ljudi izročili takšni živi smrti. Še dlje na morju sem lahko videl velike ladje, a v bližin tega uničenega pristanišča so se nahajale duhovni dvojniki tistih ladij, katere so koristili gusarji na Jadranskem morju. Posadka teh ladij so bili duhovi piratov, ki so včasih ropali, kradli in se bojevali iz osebnega zadovoljstva. Svoj čas so preživljali za medsebojne bitke in napade na druge. Po plovnih poteh mesta so plavale grozne gondole, na katerih so bili duhovi, ki so bili zaposleni z posli in zabavami, ki so jih vodili v prejšnjem življenju. V teh Benetkah, kakor tudi v drugih mestih na tej sferi je potekalo življenje podobno kot na Zemlji, samo s to razliko, da v tem mestu ni bilo ničesar dobrega, čistega in pravičnega in pravih domoljubov in nesebičnih meščanov ni bilo nikjer. Ostali so samo hudobni, ki so si med seboj kradli, prežali eden na drugega in si s tem bili pravi prijatelji v kriminalu.

Človeka, ki sva ga iskala, sva našla na nekem mostu, kjer je sedel na ograji. Na sebi je imel obleko Bratstva upanja, temno sive barve, tako kot sem sam nosil na začetku svojega potovanja. Roke je imel prekrižane na prsih in klobuk je imel potegnjen na obraz, da ga nisem mogel prepoznati. Vedel pa sem, da je to tisti človek, zaradi katerega sva prišla sem. V njem sem sedaj prepoznal znanega beneškega slikarja, s katerim sem se v svoji mladosti družil, čeprav ne preveč intimno. Kasneje se nisva več videla, zato nisem vedel, da je zapustil Zemljo, dokler ga nisem zagledal sedeti na ograji mosta tega peklenskega mesta. Priznam, da me je to srečanje šokiralo, saj sem se ob tem spomnil najine mladosti, ki sva kot študenta umetnosti imela vse najlepše možnosti za prihodnost. Vprašal sem se, kaj vse mu je življenje prineslo, da je postal to kar je. Ker naju ni opazil, mi je moj zvesti prijatelj predlagal, da stopiva na stran, da mi prej opiše njegovo zgodbo in šele potem bova stopila do njega da se z njim pogovorimo. Ta človek, ki ga bom jaz imenoval Benedetto, (saj je njegovo zemeljsko ime bolje pozabiti), je po najinem poznanstvu hitro postal slaven, saj je bil dokaj uspešen pri prodaji svojih slik. Italija je bila v tistem času revna dežela, zato so bili njegovi najboljši kupci bogati Angleži in Američani, ki so obiskovali Benetke. V hiši enega od teh, je Benedetto spoznal žensko, ki je imela uničujoč vpliv na vso njegovo nadaljnjo življenje. Benedetto je bil mlad, lep, nadarjen, lepo vzgojen in izviral je iz stare, toda revne družine. Vse te njegove lastnosti so mu omogočile vstop v najboljšo beneško družbo. Ženska v katero se je Benedetto zaljubil je pripadala višjemu sloju v beneški družbi. V svojem mladostniškem in romantičnem sanjarjenju je verjel, da bo ona zadovoljna s tem, da postane žena marljivega umetnika, ki ni imel drugega kot nadarjenost in naraščajoč ugled. Ona je bila stara komaj dvajset let, ko sta se prvič spoznala. Bila je zelo lepa na pogled, telo popolno in obdarjena je bila z vsemi čari, ki so očarali srce

mladega Benedetta, da je verjel, da je njena ljubezen do njega prav tako iskrena. Toda kljub njeni želji po občudovanju in ljubezni je njena narava ostala hladna, preračunljiva, častihlepna, površna. Njej ni bilo mogoče, da bi razumela ljubezen in jo vračala tako temperamentnemu človeku, kot je bil Benedetto, kateri je poznal samo brezmejno ljubezen in brezmejno sovraštvo. Ona je bila počaščena, da se je pred njo klanjal in jo oboževal in hkrati ponosna, da je osvojila tako lepega in nadarjenega človeka. Da bi pa kaj storila zanj, ji je bila vsaka misel odveč. Tudi takrat, ko si je mislil, da je ljubezniva in zadovoljna, so bile vse njene misli in želje v njenem srcu, da postane žena nekega beneškega plemiča srednjih let, katerega premoženje in položaj si je tako želela, kljub temu, da ga je prezirala.

Benedettovo sanje so se kmalu končale, ko je pred noge oboževane položil svoje srce in prihodnost. Priznal ji je svojo ljubezen in vdanost.

In ona?

Ona je sprejela vse zelo hladno in mu razložila, da je njej nemogoče živeti brez denarja in položaja. In na koncu ga je povsem ravnodušno zapustila, kar je Benedetta pripeljalo skoraj do norosti. On je takrat zapustil Benetke in se podal v Paris, kjer je z zabavami vseh vrst poskušal pozabiti svojo nesrečno ljubezen. Tako se ta dva več let nista videla. Toda usoda je pripeljala Benedetta še enkrat v Benetke. Kot si je misli, je bil sedaj ozdravljen, saj je preziral svoje mladostne norosti. Med tem časom je postal slavni slikar in je lahko že sam določal ceno svojih slik. Tista ženska se je med tem časom poročila s tistim plemičem in je bila sedaj kot lepota v društvu in tudi kot kraljica mode. Bila je obkrožena z veliko oboževalci, katere ni vedno predstavila svojemu možu, če ni bilo potrebno. Benedetto se je odločil, da jo bo, če bi se kje srečala pričakal hladno in ravnodušno. Toda njegova namera ni bila v skladu z njegovo voljo. Kdor je bil enkrat njen suženj, bo to ostal za vedno, kajti ni bilo ljubimca, ki bi si upal prekiniti razmerje z njo vse dokler se to ni zdelo njej primerno. To je bil njen moto. Tako je ta ženska še enkrat hotela pridobiti Benedettovo ljubezen. Njegovo srce je bilo na žalost pripravljeno takoj oprostiti, ko mu je ona povedala, da ji je žal, kar je takrat storila.

Tako je postal Benedetto njen skrivni ljubimec in je živel nekaj časa v navidezni sreči. Toda to je bilo samo kratek čas, kajti ona se je hitro naveličala vsakega ljubimca. Ta dama je rabila nova osvajanja in spremembe, nove sužnje, ki jo bodo oboževali. Benedeto je začel postajati ljubosumen in ji z svojo zvesto vdanostjo postajal dolgočasen. Poleg tega je bil prisoten že drug občudovalec, ki je bil mlad, lep in bogat in kateremu je naša grofica dala prednost. Ona mu tega niti ni tajila in ga je tako že drugič zavrnila. Vse Benedettove grožnje, prošnje in zaklinjanja pri naši dami ni obrodilo sadov. Ona je ostala hladna in še bolj ravnodušna do njega, kar je Benedetta še bolj razjezilo. Grozil ji je, da se bo ubil, če mu bo ostala nezvesta. In končno, ko se je enkrat tako razvnel pred njo, sta se razšla, nakar je Benedetto odšel domov.

Naslednjega dne je Benedetto zopet želel obiskati grofico, toda njen sluga mu je dejal, da ga ona ne želi več videti.

Grofičina brezobraznost in sramota, da se je že drugič z njim tako poigrala in ga na koncu še zapustila kot zarjavelo železo; vse to je bilo preveč za njegovo ognjeno naravo. Odšel je v svoj atelje in si z pištolo prestrelil glavo.

Ko je njegova duša prišla do zavesti, je doživel vso grozo, ki jo lahko doživi tisti, ki se zave, da je živ pokopan v svojem lastnem grobu. On je svoje materialno telo sicer uničil, toda z svojo dušo se ni mogel ločiti od telesa vse dotlej, dokler ni njegovo telo popolnoma razpadlo in

strohnelo. Šele takrat je postal svoboden. Toda nagnusni delci razpadajočega telesa so se držali še naprej njegove duše, kajti vezi med dušo in telesom niso bile povsem pretrgane.

Grozna usoda! Ali je mogoče, da se človek ne razjezi, ko samo pomisli nato?

V kakšno stanje lahko preide duša, samo zaradi enega nepremišljenega dejanja?

Če bi ljudje na zemlji res želeli samomorilcem storiti dobro delo, nebi smeli njegovo telo pokopati v zemljo, temveč kremirati, saj bi se lahko takšna duša hitreje rešila svoje ječe. Duša samomorilca ni pripravljena na to, da zapusti svoje telo, saj tudi nezrelo sadje ne pade rado z drevesa, ki ga hrani. Dušo človeka iztrga iz telesa velik šok, toda ona ostaja z njim povezana vse dotlej, dokler povezava z njim povsem ne izgine.

Na trenutke je Benedetto sicer izgubil zavest in občutek v kakšnem groznem stanju se nahaja, toda po prebuditvi, je lahko samo opazoval, kako njegovo zemeljsko telo postopoma odreka podporo duši in se razkraja v prah. Toda dokler je to trajalo, je v vseh svojih živcih občutil bolečino počasnega razkroja. Hitri razkroj zemeljskega telesa z ognjem povzroči duši seveda močno bolečino, toda vseeno manjšo, kot pa jo občuti duša ob dolgotrajnem mučnem razkroju. Ko je postajala vez med njegovim materialnim telesom in dušo vse tanjša, se je njegova duša lahko dvignila iz groba v katerem je bila ujeta.

V začetku je bila njegova sposobnost zaznavanja slabo razvita, toda kasneje so se njegova čutila že bolj izpopolnila, tako, da da se je lahko zavedal svoje okolice. Z močmi so se vračale tudi njegove želje in strasti njegovega zemeljskega življenja in takoj je spoznal kako bi jih lahko zadovoljil. Zopet je iskal, kot za časa svojega zemeljskega življenja, da bi svojo žalost in zagrenjenost pozabil v čutnih zadovoljstvih. Toda vse je bilo zaman, kajti spomini na njegovo mučno preteklost so bili še vedno živi. V njegovi duši je vedno bolj gorela divja želja po maščevanju in moči, da bi storil, da tudi ona trpi, kot je on trpel zaradi nje. Končno ga je silna moč njegovih misli pripeljala tja, kjer jo je našel. Našel je je kot nekdanj, obdano z nekaj njenimi oboževalci. Postala je sicer že starejša, toda enako hladna in brez srca. Tudi njegova usoda jo ni prizadela in tudi kakšnega obžalovanja zaradi njega ni imela. Spomini na grozno trpljenje, ki ga je preživel zaradi ljubezni do te ženske, so ga spravljali ob pamet. Končno je bilo njegovo edino razmišljanje in prizadevanje, da bi našel sredstva in poti, da bi jo oropal stvari, ki jih je cenila bolj kot ljubezen in čast, ali celo življenja njenih žrtev.

In to mu je tudi uspelo. Kajti duhovi imajo veliko večjo moč, kot si to lahko smrtniki sploh predstavljajo. Korak za korakom je začela padati z svoje ponosne višine. Najprej je izgubila svoje bogastvo in potem še čast. Sedaj se je brez vsake preobleke pokazala, kakšna je pravzaprav bila; kot prostaška zapeljivka, ki se je igrala z moškimi dušami. Koliko src je zlomila in koliko življenj je uničila. Ni ji bilo mar za čast svojega moža, niti za njegov dober glas. Svoje spletke je skrivala pred očmi sveta in dokler je mogla je stopala po truplih vedno novih žrtvah, saj si je po njih ustvarjala vedno večje bogastvo in moč.

Četudi je Benedetto občutil svojo bedo in ga je obkrožala tema, se je vseeno veselil in tolažil, da je to bila njegova roka, ki jo je pahnila navzdol in razkrinkala njeno skrito sebičnost, katera je bila prekrita z njeno lepoto. Vsa začudena se je začela spraševati, kako so lahko vedno novi dogodki naperjeni proti njej, da bi jo uničili. Kako je mogoče, da so se ji prekrizali vsi njeni skrbno varovani načrti in da so njene ljubosumno varovane skrivnosti prišle na dan. Zadnje dni je živela v nenehnem strahu, kaj ji bo prinesel naslednji dan. Začela je že verjeti, da deluje proti njej neka nevidna sila, kateri oblasti ne more uiti. Tedaj je pomislila na Benedetta in njegove zadnje grožnje, da bo, če ga bo ona privedla do obupa, poslal sebe v pekel in njo

zraven. Takrat si je mislila, da jo želi umoriti, toda, ko je slišala, da se je ustrelil in je mrtev si je oddahnila. Kmalu ga je pozabila in to vse do trenutka, ko ji je neka okoliščina vrnila spomin na njega. Od takrat je imela njega vedno v mislih in nikakor se tega ni mogla rešiti. Strah, da bi on lahko vstal iz groba in jo začel preganjati, jo je napolnjevalo z grozo.

V tem času je Benedettova duša stala poleg nje in ji šepetala v uho, da je vse to njegovo maščevanje, katero jo bo končno tudi doletelo. Govoril ji je o svoji preteklosti in svoji ljubezni, ki je bila tako sladka, toda sedaj se je spremenila v grenki plamen sovraštva, ki ga žge kot peklenški ogenj. Ta ogenj njegovega sovraštva bo zajel tudi njeno dušo, kar jo bo privedlo do obupa, kot se je to zgodilo njemu.

Njena duša je občutila njegovo prisotnost, čeprav ga njene telesne oči niso mogle opaziti. Zaman je obiskovala družbo in zaman je hodila med ljudi, povsod je imela njega v mislih. Njegove prisotnosti se ni mogla rešiti, iz dneva v dan je postajal vedno bolj prepoznan in resničen. Jasno ji je bilo, da mu ne more uiti. Nekega večera ga je v mraku naposled le zagledala kako stoji poleg nje. V očeh se mu je videla grožnja in na vsaki obrazni črti se je videlo gorečo sovraštvo. Ta šok je bil premočan za njene že tako razdražene živce. Ona se je v trenutku zgrudila mrtva na tla. Sedaj je Benedetto vedel, da je svoj cilj dosegel in da ima sedaj na čelo vžgano Kajnovo znamenje umora.

Sedaj se je tudi sam zgrozil nad seboj, kajti umor, ki ga je povzročil, ga je navdajal z gnusom. Najprej je nameraval, da bi jo, ko bi njena duša zapustila telo, povlekel s seboj, kjer bi jo večno mučil, da njena duša tudi onstran groba nebi našla miru. Toda sedaj je bilo njegovo edino hotenje, da bi ubežal pred seboj in svojim dejanjem, ki ga je storil. Toda dobro, ki ga je nosil v sebi, še ni povsem zamrlo, kajti udarec, ki je ubil grofico, je v njem prebudil vest in spoznal je pravo naravo svojega maščevanja. Nato je pobegnil na Zemljo, kjer je padal vse globlje, dokler ni prispel do tega peklenškega mesta, ki je pravi kraj za takšne zločince, kot je bil on.

»Na tem kraju sem ga našel«, mi je rekel moj zvesti prijatelj. »Tukaj sem tudi temu spokorniku nudil pomoč in mu tudi pokazal, kako bi lahko svoje nepravilno dejanje popravil. Sedaj pričakuje, da bo prišla tista ženska, ki jo je tako ljubil in hkrati sovražil, da bi jo prosil odpuščanja in tudi sam bi ji rad odpustil. Tudi ona je padla v to sfero, saj je v svojem življenju storila veliko krivic. V tem mestu, ki je samo kopija pravega mesta, se je odvijala njuna življenjska zgodba. Tukaj se bosta zopet našla in na tem mostu jo čaka, ker je to bil tisti kraj, kjer sta se v preteklosti pogosto srečevala.«

»Bo kmalu prišla?«

»Ja, prišla bo kmalu in takrat se bo tudi končalo njegovo bivanje v tej sferi. On bo prešel v višjo sfero, kjer si bo lahko njegov nemirni duh končno malo oddahnil. Šele potem bo lahko s počasnimi in bolečimi koraki stopil na kamnito pot, ki vodo do svetlobe.«

»Bo tudi ona skupaj z njim zapustila to sfero?«

»Ne, o ne! Tudi njej se bo ponudila pomoč pri njenem napredovanju, toda njune poti se bodo daleč razšle. Med njima ni bilo neke resne sorodnosti, ampak samo strast, ponos in samoljubje. Tukaj se bosta razšla, da se nikdar več ne srečata.

Sedaj sva se približala Benedettu in, ko sem ga potrepljal po rami se je zdrznil in se obrnil proti meni. Ni me takoj prepoznal, zato sem mu priklical v spomin neke stvari iz otroštva. Povedal sem mu tudi, da sem vesel, da lahko obnoviva staro prijateljstvo, ki ga bova nadaljevala na višji sferi, kjer se bova v kratkem zopet srečala. Sam sem mu na kratko opisal svojo grešno zgodbo in kako sem potem trpel, da pa sedaj grem po svoji poti naprej. Videlo se je, da je bil

vesel najinega srečanja, saj mi je močno stisnil roko. Ko sva ga potem z mojim prijateljem zapustila, je še naprej ostal na mostu čakajoč na zadnje srečanje z njo, ki mu je nekoč bila tako draga, a od katere je sedaj ostal samo boleč spomin.

Ko sva bila sedaj na poti iz Benetk proti tisti ravnici, katero sem prepoznal kot duhovni odraz Lombardije, mi nenadoma pritegne pozornost žalostni glas, ki je klical na pomoč. Stopil sem v smeri glasu in kmalu zagledal dva duha, ki sta nemočna ležala na tleh. Ker sem mislil, da rabita pomoč, sem stopil bližje, ker mi je eden s kretnjami dajal znake naj pridem bližje. Svojega spremljevalca sem zapustil in šel pogledat kaj je. Eden je iztegnil svojo roko in mrmral naj mu pomagam. Ko sem se sklonil, da bi mu pomagal, se je na moje veliko presenečenje skušal prijeti mojih nog in me ugrizniti v roko. Tudi drugi se je naenkrat dvignil in skočil name kot volk ter me želel zgrabiti za vrat.

Čeprav sem bil presenečen sem ju z nekaj težavami in pravo mero jeze uspel spraviti z sebe in stopiti nazaj. Pri tem sem se spotaknil in, ko sem pogledal nazaj, se je za mano pojavila velika jama v katero bi padel, če bi stopil samo še korak nazaj.

Sedaj sem se spomnil navodil, ki sem jih dobil, da se nikakor ne prepustim svojim nižjim strastem in bitjem, ki so na tisti stopnji. Obžaloval sem svoj izbruh jeze in sklenil, da bom od sedaj naprej miren in hladen. Zopet sem se obrnil proti obema duhovoma in opazil, da prvi leži poškodovan na zemlji in renči proti meni, drugi pa kot divja žival čaka, da bi skočil name. Tokrat sem ju malo boljše pogledal in takoj na enem opazil, da ima zgrbančeno roko in drugi njegov prijatelj je tisti, ki me je hotel pred kratkim prevarat z lažno novico. Mirno sem ju motril in jima z vso svojo močno voljo v sebi prepovedal, da se mi približata. Ko sem to storil sta padla skupaj in se začela valjati po tleh in renčati kot volka. V tem stanju se nista bila sposobna meni približati niti za korak. V takem stanju sem ju zapustil in šel nazaj k zvestemu prijatelju, da mu povem to svojo dogodivščino.

On se je najprej zasmeljal in mi šele nato rekel: »Lahko bi ti povedal, kdo sta, toda mislil sem si, da ti ne bo škodovalo, če si prepuščen sam sebi. Tako ti bo prišlo v zavest, kako ti lahko tvoja močna volja, tvoja močna osebnost in odločnost v takšnih okoliščinah postanejo dobra zaščita. Ti imaš že po naravi močno voljo, ki jo ne zlorabljaš, da bi omejil pravice drugih, zato ti bo ta sposobnost še koristna. Pri svojem delu v duhovnem svetu se boš prepričal, da je tvoja volja močno orodje, s katerim lahko deluješ ne samo na svoji okolico, temveč tudi na materijo, ki nima duše. Prav gotovo se ti lahko zgodi, da ti bosta ta dva duhova še prekrizala pot, ko boš deloval na zemeljski ravnini, toda mislim, da jima boš, kot si to storil sedaj, pokazal kdo je gospodar. Dokler se boš zadrževal tu, bosta vedno pripravljena, ko se jima bo pokazala priložnost, da ti preprečita uresničitev tvojih načrtov.

25. Odkrita bitka v peklu

Pred najinimi očmi se je razprostirala velika in rahlo valovita ravnina, po kateri so se premikale velika trume duhov. Na predlog zvestega prijatelja sva se povzpela na majhen grič, da bi lahko opazovala njihovo početje.

»Midva bova sedaj kmalu priči veliki bitki«, »mi pove moj zvesti prijatelj, »kjer se bodo med seboj vojskovali neprijateljsko nastrojeni temni duhovi. Ti so imeli veselje v vojskovanju, ropanju in prelivanju krvi. V tej temi, ki je posledica njihove krutosti in hlepenja po časti, nadaljujejo svojo vojno dejavnostjo za oblast in prevlado v tem predelu pekla. Poglej kako

zbirajo in razvrščajo eden proti drugemu svoje sile za napad in opazuj tehnike njihovih poveljnikov. Ti močni moški duhovi so bili na čelu njihove vojske že na Zemlji, zato tudi tu vodijo in upravljajo ta nesrečna bitja, ki niso dovolj močna, da bi se uprla njihovi čudežni moči. Tako silijo te manj močne duhove, da se borijo pod njihovo zastavo, prav tako kot so to počeli včasih na Zemlji, pa hoteli to ali ne. Videl boš te močne vojskovodje in bitke, ki potekajo med njimi. Kaj tako groznega si na Zemlji ne moreš niti predstavljati, saj tukaj ni smrti, ki bi končala bitko, zato to bojevanje začenjajo vedno znova in znova in tako se včasih zdi, kot bi te bitke trajale večno. Včasih pa se zgodi, da se eden ali drugi poveljnik končno naveliča vojskovanja in si zaželi doseči kakšno plemenitejšo obliko zmagoslavja, kot je zatiranje in mučenje ubogih bitij, ki jih je v bitki premagal. Prirojene nadarjenosti in nagoni, ki so se v teh ljudeh izrodili v častihlepje in v željo po krutosti in prevlado, lahko te iste nadarjenosti in nagoni tem duhovom, ko bodo očiščeni, omogočijo, da postanejo močni pomočniki tam kjer sedaj uničujejo. Taista moč njihove volje bo pospešila njihovo napredovanje, kot jih sedaj zavira. Kdaj bo do tega prišlo, je odvisno od vsakega posameznika in njihove prebuditve mirujoče ljubezni do dobrega, pravice in resnice. Čeprav so te kali kot zemeljsko seme skrite pod veličina zla, ki jih bremeni, bo enkrat le prišel čas, ko se bo višja narava zbudila in pognala kali dobrote. Posledica tega je kesanje in resno strmenje za dobrimi deli.

Opazovala sva prostrano ravnino in kmalu videla, kako sta se obe močni vojski duhov postrojili in stojita obe pripravljene za napad. Tu in tam sva lahko videla tiste močne duhove, ki so vodili vsak po svojo četo, podobno kot so to delali na Zemlji. Na krilih sovražnikovih sil sta se nahajali dve veličastni bitji, kateri bi lahko služili kot podobi za Wiltonovega Luciferja. Ti dve bitji z svojo močjo in intelektom sta name naredila močan vtis. Vsak od njiju je bil postaven in lepega videza, na njima se je kazalo kraljevsko veličastvo, četudi se jima je zgodilo ponižanje v peklu. Toda njuna lepota je bila lepota divjega leva ali tigra, ki čaka svojega sovražnika v zasedi, da ga raztrga na koščke in ga kot svoj plen odvede v pekel. Njun obraz je bil mračen in odbijajoč, oči so se jima divje in žareče svetile in njun lažni nasmeh je kazal ostre zobe podobne krvoločnih živali. V njunima pogledoma se je videla zvitost kače, v nasmehu pa pohlep jastreba. Oba sta se vozila v svojih vozovih, ki so jih vlekli duhovi zanemarjenih ljudi, te pa sta z bičem tepla in priganjala kot živali. Ti duhovi so bili v masi duhov tretirani na tleh kot živina.

Na obeh straneh zbrane vojske so se zaslišali kot orkan zavijajoči kriki in tuljenje od bolečin prekletih duhov. Kar naenkrat so se premaknili in se spopadli med seboj. Kot čreda divjih živali so se napadli po zraku in po tleh, se podirali in gazili eden druge. Vsa ta atmosfera nad to bitko je bil napolnjena z kletvicami, kričanjem in groznim vreščanjem, kar je pekel delalo še groznejšega kot je bil. Ta duhovna vojska smrti se je napadala med seboj kot za časa na zemlji. Toda niso se borili kot ljudje, temveč kot demoni, kajti ti niso imeli orožja kot ljudje na zemlji, temveč samo svoje kremplje in zobe kot divje živali. Že bitke na Zemlji so grozne, toda še velikokrat bolj grozne so tu, kjer se borita volk in tiger, katerim poveljujeta dva močna vojskovodja, ki jih silita v boj, če kateri od strani kaže slabo.

Oba kraljevska duhova sta prevladovala vse ostale in ker nista bila zadovoljna z izhodom bitke, sta se dvignila nad vojsko in se v zraku gledala z smrtnim sovraštvom. Tako v zraku sta se tudi ta dva borila med seboj in njuna temna oblačila so vihrala v zraku kot krila dveh orlov, ki se stepeta. Vojska pod njima pa je bila podobna mrhovinarjem in vranam, ki se prerivajo med seboj, ko iščejo črve v zemlji. Pogled sem zopet usmeril na ta dva orla in opazil, da je

njuna bitka podobna borbi divjih živali v gozdu, saj nista uporabljala nobenega drugega orožja kot svoje roke in svojo močno voljo. Tudi glasu ni bilo slišati od njiju, ko sta se v zraku borila je bil enkrat eden zgoraj, drugič drugi. Njuni razjarjeni pogledi so se kresali kot ognjene strele in z svojim vročim dahom sta si žgala obraz eden drugemu. Z prsti rok sta se držala za vrat in poskušala z zobmi premagati eden drugega. To je bila pa res bitka za življenje in smrt. Ko je eden od njiju postal slabotnejši, je drugi skočil na njega, ga zgrabil in povlekel na zemljo. Tu ga je hotel stlačiti v brezno v skalovju, ki se je nahajalo za tem bojnim poljem. To je bilo globoko, temno in grozno brezno, kamor ga je nameraval pahnuti in ga tam držati ujetega. Dolga in težka je bila ta borba, kajti spodnji se ni hotel predati in je na tleh hotel povleči v brezno še svojega nasprotnika. Toda zaman, kajti njegove moči so ga zapustile. Ko sta dosegla rob brezna sem videl kako je zgornji z vso močjo odrinil od sebe spodnjega in ga vrgel v tisto grozno in temno globino.

Z drhtenjem sem se obrnil in videl, da tudi bitka na tleh še naprej traja in da ni nič manj grozna. Obe vojski duhov sta še naprej nadaljevali strašno bitko, dokler ni vojska zmagoslavnega generala končno premagala in razgnala svoje nasprotnike. Premagani so svoje ranjence pustili na bojnem polju, kakor se to dogaja na zemlji, zmagovalci pa so svoje ujetnike odpeljali s seboj. Kakšna usoda čaka te ujetnike sem si lahko mislil.

Ogorčen nad surovostjo vsega videnega sem želel zapustiti ta kraj, toda moj zvesti prijatelj me je potrepljal po rami in mi rekel: »Sedaj je prišel čas za najino delo. Pridi, greva pogledat, če lahko komu pomagava. Med poraženci in padlimi bova zagotovo našla koga, ki so mu grozote vojne prav tako neprijetne kot tebi. Zagotovo bo kdo vesel najine pomoči. Greva sedaj dol.

Ta ravnina je bila pravo bojno polje, na katerem so ostali samo ranjenci in mrtvi. Vsi ostali duhovi so odšli kot jata zloveščih ptic, ki išče svežo mrhovino. Znašel sem se v množici bitij, ki so stokala in se zvijala in nisem vedel komu naj najprej pomagam. Tu je bilo huje, tisočkrat huje kot na zemlji. Na zemlji sem takrat, na ulicah mojega rodnega mesta videl veliko mrtvih in tistih, ki so umirali. Ko so ležali kot padlo listje, mi je srce krvavelo zaradi jeze in sramote, da se lahko dogajajo takšne stvari. Toda tam je bil vsaj mir in smrtni sen, ki je blažil te bolečine in ranjeni so še imeli upanje, da bodo dobili pomoč. Toda tukaj, v tem groznem peklu se je zdelo, da ni več smrti in upanja, da bi bolečine teh trpečih prenehale. Pa četudi bi si opomogli, ali se nebi njihovo grozno življenje znova začelo. Zopet bi jih obkrožala ta temna noč in te grozne in divje živali v ljudski podobi.

Sklonil sem se, da bi dvignil glavo nekega nesrečnika, ki je ležal pri mojih nogah in stokal. Zdelo se mi je, da je njegovo duhovno telo popolnoma zmaličeno, ko zaslišim tisti skrivnostni glas, ki mi je govoril:

»Tudi v peklu je še upanje in zakaj bi ti drugače bil tukaj? Najtemnejši trenutek je vedno pred zoro. Za te poražene in padle je prišel sedaj trenutek spremembe. Vzrok, ki jih je vrgel v te bolečine in trpljenje, jih bo sedaj ponovno dvignil. Želja po boljših razmerah, kot tudi groza nad hudobijo, ki jih je storila njihova okolica je oslabilo te prebivalce pekla. To je povzročilo njihovo oklevanje za bitko proti neusmiljenim, divjim in močnim bitjem brez srca. Zato so bili tukaj premagani in njihova nemoč jim bo sedaj odprla vrata k upanju za boljše razmere. Ne žali jih, temveč se trudi, da jim ublažiš bolečine. Tako bi lahko v tej sferi padli v sen in se potem na višji sferi prebudili v novo življenje.«

»Toda kaj bo s tistim močnim duhom, ki je bil vržen v tisto temno brezno?« sem vprašal.

»Tudi njemu se bo ob pravem času ponudila pomoč, toda sedaj še ni zrel za to. In do tedaj je vsaka pomoč nekoristna.« Glas je umolknil.

Moj zvesti prijatelj je bil takoj poleg, da mi je pokazal, kako lahko te trpeče duhove postavim v sanje. Pokazal mi je tudi svetlobne zvezde na tem bojnem polju v katerih so bili bratje našega reda. Prignala jih je ljubezen in sočutje do tukaj trpečih. Kratek čas po tem, ko so ti duhovi padli v nezavest, sem opazil nekaj redkega in zelo lepega. Nad vsakim tako umirjenim telesom se je dvigovala nekakšna para v obliki meglice, ki je potem lebdela nad njim. To isto sem opazil že pri nekem drugem duhu, ki sva ga rešil in sem to že opisal. Ta meglica je sčasoma postajala vedno bolj gosta, dokler ni dosegla oblike rešenega duha. Drugi eterični duhovi, ki so se v velikem številu zbrali okoli naju, so sedaj vse do zadnjega sprejeli in odpeljali s seboj. Tako je bilo njihovo delo končano.

26. Slovo od temne dežele

Sedaj sem lahko bolje spoznal, da so tisti Bratje upanja, ki so tako kot jaz pomagali trpečim, pripadali isti skupini kot jaz. Male zvezdne lučke, ki smo jih nosili, so svetile kot simboli upanja v tej temi. Moj zvesti prijatelj in jaz sva se priključila ostalim, kjer smo si izmenjali pozdrave in dobre želje. Bili smo kot vojaki, ki se po uspešnem vojnem pohodu vračajo domov. Preden smo zopet prešli ognjeni obroč, ki je obkrožal to regijo, nas je vodič odpeljal na hrib, od koder smo imeli razgled na vse gradove, ravnice in gorovja te »dežele teme«, v kateri je vsak od nas imel svoje romanje. S tega hriba smo lahko opazovali mogočno panoramo pekla, ki se je na široko in na dolgo prikazovala pod našimi nogami. Pri tem je naš vodja izrekel resne in svečane besede:

»Ta kraj, ki je sedaj pred nami je samo mali del, zares čisto majhen delček te velike sfere, ki ga ljudje običajno imenujejo pekel. Nad nami so tudi temnejše sfere, kjer lahko duše padejo v še bolj grozne zločine in trpljenja. Ta veliki pas iz temne materije, je najnižji od vseh zemeljskih sfer in se razteza na milijone zemeljskih milj okoli nas. V takšna področja pridejo vse tiste grešne duše, ki so svoje življenje na zemlji preživeli samo za materialna zadovoljstva. Ta sfera obstaja že od tistih davnih časov, ko so na planetu Zemlja začela dozorevati prva samostojna človeška bitja. Njihov namen je bil, da se skozi greh in trpljenje odrešijo in se s tem očistijo vseh zemeljskih nečistoč svoje nižje narave. Število teh duhov je enako številu zvezd na nebu ali peska v morju. Ti duhovi bodo še dolgo tu, kajti vsak si svoje stanovanje ustvari sam, pa naj bo to na višji ali nižji sferi. Zato so tudi v tej sferi različni gradovi in stanovanja.

Vse to daleč presega zmožnost dojemanja vsakega smrtnika, da bi razumel obstoj toliko milijard različnih krajev za bivanje v teh sferah. Vsak tak kraj je osebno obeležen s tistim duhom, ki si je z svojo dejavnostjo v življenju ustvaril takšno mesto. In tako kot se med nešteti ljudmi na zemlji ne najmeta dva, ki sta si popolnoma podobna, tako se tudi tu ne najmeta dva duhova z enakim bivališčem. Vsak kraj in vsaka sfera je posebna stvaritev različnih vrst duhov. Zato so v duhovnem svetu po naravi podobni duhovi skupaj in vsak kraj je posebnost, ki ustreza značaju tistega prebivalca.

Če vi opisujete to ali drugo sfero, lahko pripovedujete samo tisto, kar ste videli in prikažete samo tisti kraj, ki vas je pritegnil. Neki drugi duh, ki je videl drugi kraj te iste sfere bo po možnosti opisoval to povsem drugače. Potem takem bodo ljudje to razumeli povsem drugače, kajti ljudje so omejeni in lahko trdijo, da nimate prav, ko vi isto sfero prikazujete vsak po svoje.

Oni pozabljajo da mesto Rim ni Milano, da Genova niso Benetke, toda vsa ta mesta ležijo v Italiji. Lyon ni Paris, pa sta obe mesti v Franciji. Obe mesti imata nekatere svoje značilnosti, kot tudi nacionalne oznake. Da povem še bolj konkreten primer; New York in Carigrad sta dve mesti na planetu Zemlja, pa je vseeno velika razlika med njima in njenimi prebivalci, zato tu ne moremo misliti na nekatere skupne narodnostne značilnosti. V obeh mestih res stanujejo ljudje, toda ti se razlikujejo po zunanosti, navadah, kot tudi po svojih običajih.

Na svojih potovanjih ste videli veliko žalostnih in nesrečnih prizorov bitij, kako se plazijo po močvirjih svojih lastnih grehov. Opazili ste lahko, da se kal človeške duše ne more uničiti ali razbiti. Bili ste priče, da lahko preizkušnje človeške duše trajajo zelo dolgo in se ure njihovih odrešenj po spremembi njihovih moči zavlečejo, toda vsem je prirojena pravica do upanja. Toda vseeno bo za vsako dušo prišel čas, ko se bodo prebudili. Tudi tisti, ki so strmoglavili v največje globine se bodo dvignili in prispeli do višine, kjer so enkrat že bili.

Grenka in grozna je kazen, ki jo mora plačati grešna duša za svojo divjo razuzdanost, toda, ko jo enkrat odplača, jo odplača za vedno. Ne obstaja neizprosni vernik, ki bi rekel skesanemu grešniku: »Pojdi, tvoja usoda je zapečaten in ura tvoje odrešitve je mimo.« Oh, bratje upanja! Lahko človek v svoji majhnosti izmeri Božjo dobroto in vsemogočnost. Ali lahko človek postavlja meje Božji ljubezni in milosti in verjame, da lahko on odreče skrušenemu grešniku milost, pa čeprav je bil še tako velik njegov greh. Njegov glas, ki ga slišimo v vsaki travi in ga vidimo v vsakem žarku svetlobe nam govori: »Kako velika je dobrota in usmiljenje našega Boga!« Po angelih in služeh duhovih donijo njegove besede vsem, ki so se skesali in prosijo za odpuščanje. Te besede razodevajo, da je usmiljenje in odpuščanje popolno in odobreno vsem, ki iskreno iščejo in resno delajo na tem, da si ga zaslužijo.

Tudi onstran groba obstaja usmiljenje in odpuščanje, pa tudi za tiste peklu; za vse obstaja upanje in ljubezen. Niti atom nesmrtni duševne specifike, ki je vdahnjena v človeka in se razvije do zavestne žive osebnosti, se ne more izgubiti, uničiti ali pustiti večnem trpljenju. Tisti, ki učijo drugače, so v zmoti in s tem grešijo! S tem ljudem zaprejo vrata do upanja in marsikatera zablodela duša vedno bolj dvomi, dokler ne obupa. Takšen človek potem misli in verjame, da je smrt zadnji pečat prekletstva njegove usode. Želim si, da bi vsi, ko se boste vrnili na zemljo, povsod izpovedali resnico, katero ste spoznali na svojih potovanjih. Vedno se trudite, da nihče ne izgubi upanja in kako pomembno je za vse ljudi, da hodijo po pravi poti, dokler je še čas. Ljudem je veliko lažje na zemlji popraviti krivice, ki so jih naredili, kot pa čakati, da smrt postavi oviro med njih in one, s katerim bi se morali spraviti.

Vse, kar ste v teh peklenskih sferah videli je sad hudobnih in nemoralnih človeških življenj; so sadovi in posledice njihovega dela v preteklosti na zemlji ali zemeljski sferi. Vsaka stvaritev je plod vsake duše, pa čeprav je videti še tako grozna. Čeprav ste bili pretreseni, ko ste videli vse te nesrečne duhove, pa morate vseeno vedeti, da so sami sebe naredili takšne kot so. Bog ni niti za gram obremenil nobenega človeka. Vsak ima nalogo, da popravi tisto, kar je zlomil in počisti tisto, kar je zdrobil v prah. Šele takrat bodo izginila ta propadla stanovanja in iznakažena telesa z svojo grozljivo okolico in zamenjali jih bodo svetlejši in srečnejši prizori, saj bodo telesa čistejša in domovi prijaznejši. Ko bo končno enkrat v prihodnosti na Zemlji dobro premagalo zlo, bodo te žalostne pokrajine in mesta izginila, kot morska pena na morskih valovih.

Nad temi mesti se bo takrat razlivala čista voda življenja in jih očiščevala vse dotlej, dokler ne bodo v ognju kesanja izginili vsi temni in trdi hribi in gosta in težka atmosfera.

Ničesar ni za vedno izgubljeno in ničesar ne more bi za vedno uničeno. Vsak atom, ki danes sestavlja vaše telo, bo lahko že jutri odvržen in bo lahko gradil druge oblike. Iz njega valovi človekova duhovna narava in gradi sedaj razne oblike na zemeljski ravni. Ko pozneje ne bo več magnetizma, ki bi bil dovolj močan, da bi skupaj držal vse te delce, iz katerih je sestavljena nižja sfera, se bodo atomi odcepili od vsega tistega, kar sedaj sestavlja materialno in duhovno zemljo in ne bodo več z njo lebdeli v etru, ampak jih bo pritegnil kakšen drug planet, katerega sfera in njegovi prebivalci so podobni njihovi sestavi. Tako so bili tudi ti hribi in mesta tukaj zgrajeni v preteklosti na nižji sferi drugega planeta, ki so se sedaj visoko razvili in jih zato več ne privlačijo. Ko bo ta naša zemlja nehala držati skupaj vse te atome, jih bo odvrгла, da bodo kje drugje zopet ustvarili sfero na kakšnem drugem planetu.

Tako so tudi naše višje sfere sestavljene in več eteričnih materialov, ki pa so še vedno materija, ki izvira iz sfere naprednejših planetov. Enkrat bodo tudi ti atomi zapustili to zemljo in jih bodo neki naši nasledniki ponovno prevzeli. Ničesar se ne izgubi, ničesar ne propade in ničesar ni pravzaprav novo. Stvari, ki bi naj bile nove, so samo kombinacije tistega, kar je enkrat že obstajalo in je v svoji bitnosti večno. Kako daleč se bomo v svojem razvoju povzpeli in katera višina bi lahko bila tista zadnja, ne vem. To od nas nihče ne ve, kajti v svojih spoznanjih in napredovanju nimamo meja. Na naše zemeljsko življenje in težke neprekinjene preizkušnje v teh temnih sferah moramo gledati kot stopnice, po katerih se vzpenjamo, da bi lahko enkrat dospeli do nebes.

Kar lahko mi sedaj vidimo in razumemo je velika in povsod navzoča resnica, da je upanje večno in napredovanje je mogoče tudi za tiste najnižje in propadle duše. To veliko resnico oznanjajte vsem ljudem in duhovom, ko se boste vrnili na delo v zemeljske sfere. Kakor je bilo vam pomagano, tako je vaša dolžnost, da tudi vi iz hvaležnosti in ljubezni pomagate drugim. Poslovimo se sedaj od te temne dežele, toda ne v žalosti zaradi brezupnosti in grehov njenih prebivalcev, temveč bodite polni upanja in molite za vse tiste, ki se še nahajajo v okovih greha in trpljenja.«

Ko je naš veliki vodja zaključil govor, smo še zadnjič pogledali to temno deželo, se spustili iz hriba in kmalu dosegli ognjeni obroč. Kot pri prehodu smo tudi sedaj s močjo svoje volje razširili ta ognjeni obroč in ga kmalu tudi srečno prestopili.

S tem sem svoje potovanje v peklu zaključil.

4. Del

Moj prehod skozi zlata vrata

27. Dobrodošlica ob naši vrnitvi

Ob naši vrnitvi v zemljo zore so nam naši bratje pripravili kraljevski sprejem in nam v čast pripravili svečanost. Ko smo vstopili v svoje majhne sobe, je vsak našel novo obleko. Ta obleka je bila svetlo sive barve, skoraj bela, robovi in pas pa so bili znaki našega reda. Zvezda na levem rokavu pa je bila temno zlato rumena.

Sam sem zelo cenil to svoje novo obleko, kajti obleka v onostranstvu označuje stopnjo razvoja posameznega duha, njegove dosežke in napredovanja. Še bolj kot nove obleke sem bil vesel venca iz duhovnih popolnoma belih vrtnic, ki so zrasle in obkrožale magično sliko moje ljubljene. Ta okvir iz vrtnic ni nikdar ovenel ali zbledel in njegov vonj se je širil po vsej sobi, ko sem počival na svoji snežno beli postelji.

To moje sanjarjenja je prekinil prijatelj, ki me je povabil na svečanost. Ko sem stopil v veliko dvorano sem tam našel svojega očeta in nekatere prijatelje, ki sem jih spoznal na svojih potovanjih. Snidenje je bilo prisrčno. Ko smo pojedli, smo se vstali od mize in se zbrali v spodnjem delu dvorane, pred sivo zlato zaveso, ki je povsem zakrivala steno.

Ko smo tako čakali v pričakovanju, kaj bomo videli, smo zaslišimo prijetno melodijo, ki je postajala vse bolj polna in močna. Po veličastnosti in taktu smo lahko razbrali da je to koračnica. To ni bila neka triumfalna ali zmagoslavna koračnica, ampak je ta melodija zvenela kot igranje velikanov, ki žalujejo za mrtvim prijateljem. Ta glasba je bila tako vzvišena in polna patosa.

Potem so se zavese razmaknile in zagledali smo ogromno ogledalo iz črnega brušenega marmorja. Glasba je sedaj spremenila takt, toda še vedno je zvenela vzvišeno, čeprav je bilo v njej nekaj neskladja. Zvok te glasbe je postajal neenakomeren, kot bi nekdo hodil z negotovim korakom, se spotikal in okleval.

V prostoru okoli nas je postalo mračno, da smo komaj videli eden drugega. Svetloba je postopno izginjala, dokler nismo videli samo črno spolirano ogledalo. V njem sem zagledal postavi dveh članov naše odprave, ki sta hodila in se pogovarjala. Ta slika je bila vse bolj jasna in je prikazovala tisti kraj v peklu, ki smo pred časom bili. Čudna glasba je prevzela mojo dušo in med opazovanjem te drame, ki se je odvijala pred mojimi očmi, sem popolnoma pozabil kje se nahajam. Občutek sem imel, kot bi še enkrat hodil po teh mračnih globelih pekla.

Slika za sliko so prikazovale različne izkušnje, ki jih je doživel vsak član naše odprave; od najmanjšega do samega vodje. Zadnja slika je prikazovala našo celo skupino na hribu in znova sem lahko slišal poslovilne besede našega vodje. Ves ta čas je bilo slišati glasbo podobno zboru grške tragedije. Ta glasba je izražala naše občutke, ki smo jih doživljali pri našem delu, saj je

bila enkrat žalostna in zaskrbljujoča, včasih mirna, drugič spet zmagoslavna, zopet glasna, jokajoča in zavijajoča, pa tudi tiha kot uspavanka, kot bi ponazarjala rešeno dušo, ki je našla svoj mir. Takoj za tem se je ta glasba dvignila do divjih akordov tuljenja in bojnih krikov, grdega zmerjanja in preklinjanja. Enkrat je zadonela kot pobesneli valovi in se takoj spet umirila v zlomljenih neurejenih tonih. Ko se je predvajala zadnja scena je glasba zadonela kot arija najvišje ljubkosti, toda umirjeno, dokler ni postajala vedno bolj tiha. Ko je glasba povsem prenehala je izginila tudi tema. Zavese so zopet zagrnile temno ogledalo in mi smo si z olajšanjem oddahnili in si medsebojno čestitali, da smo uspešno prestali svoje potovanje v tej temni deželi.

Svojega očeta sem vprašal kako se prikazujejo te slike in ali so iluzije ali kaj drugega.

»Moj sin«, mi odgovori, »kar si videl, je praktična uporaba znanstvenih spoznanj in nič drugega. To ogledalo ima lastnost da sprejme in oddaja slike, ki se na niz tankih železnih ploščic prenesejo iz duhovnega dela teh železnih ploščic. Te železne ploščice so zelo občutljive, saj lahko sliko sprejmejo in jo v sebi zadržijo. To se dogaja približno tako kot pri gramofonu, ki ti je znan iz tvojega zemeljskega življenja. Ta tudi sprejema valovanje zvoka, jih zadrži in tudi predvaja. Za časa svojega potovanja si bil v magnetni povezavi s tem aparatom in so se vsi dogodki vsakega od vas prenesli na te občutljive ploščice. Čustva vsakega udeleženca te odprave pa ustrezajo zvokom, ki vibrirajo v sferah glasbe.

Ti pripadaš sferi umetnosti, glasbe in književnosti in si zato sposoben videti, slišati in razumeti vibriranje na tej sferi. V duhovnem svetu so v vidni obliki znova prikazana vsa vaša čustva, izgovorjene besede, dogodki in dejanja. Za tiste, ki so s temi oblikami in vibracijami povezani lahko vidijo slike, slišijo melodije in pripovedi. Duhovni svet je sestavljen iz misli in dejanj vsake duše, zato se vsako dejanje in mišljenje odražajo kot duhovno materialno nasprotje.

Ti boš na tej sferi videl veliko tega, kar ljudem na Zemlji še ni poznano. Spoznal boš veliko pomembnih iznajdb, ki bodo s časom predani zemlji in bodo odete v materialno obliko. Pogledj tja! Sedaj boš dobil palmovo vejico, ki jo vsak od vas dobi kot znak zmage.

V tem trenutku so se odprla široka vrata in v dvorano je vstopil naš veliki mojster. Za njim je stopala povorka ljubkih mladeničev, katere sem že videl, samo da tokrat niso nosili lovorove vejice ampak palmove. Ko je veliki mojster zavzel svoje mesto pod baldahinom, je bil vsak od nas povabljen, da od njega sprejme palmovo vejico. Ko je bilo to opravljeno in se je vsak vrnil na svoje mesto, smo vsi zapeli veselo himno zmage in pri tem mahali v taktu glasbe z svojimi vejicami. Naši vzkliki veselja so v zraku ustvarili zmagoslavno vzdušje.

—

Po tem praznovanju sem nekaj časa miroval. Bil sem v nekakšnem pol budnem in pol zasanjanem stanju, v katerem je duh preveč utrujen, da bi nekaj mislil, toda vseeno v popolni zavesti o tem, kar se okoli njega dogaja. To stanje je trajalo nekaj tednov in v tem času sem si popolnoma opomogel od mojih potovanj po temni sferi.

Takoj po oddihu sem želel obiskati svojo ljubljeno, da bi videl, če me bo zaznala in prepoznala moj nov videz. Veselja in radosti ob najinem ponovnem srečanju ne bom opisoval, povem lahko samo to, da ni nujno, da se z smrtjo konča naša naklonjenosti do tistih, ki smo jih zapustili, ali našega sodelovanja v njihovem veselju ali skrbeh.

Ugotovil sem, da lahko sedaj veliko lažje navežem stik z njenimi medijskimi močmi in to brez pomoči tretje osebe. Povsem jasno sem tudi spoznal, da me je njena ljubezen vodila, saj je bila

prepričana, da obstajam in živim še naprej. Ta njena vera mi je bila pri mojem delu vedno v veselje in oporo.

Moje delovno področje je zopet postala Zemlja. Deloval sem v tistih mestih, ki sem jih kot njihov odraz videl v peklju. Moja naloga je bila, da z svojimi občutki, ki sem jih doživel v peklju, vplivam na misli in občutke ljudi in duhov, ki prebivajo na zemlji. Vedel sem, da bo težko v njih, zaradi njihovega grešnega življenja, prebuditi občutek strahu pred kaznijo, ki jih čaka zaradi strjenih zločinov. Ampak tudi to je bilo nekaj, saj se je tu pa tam kak človek ustrašil in opustil zadovoljevanje svojih čutnih radosti. Prav tako sem našel med duhovi teh mest veliko tistih, ki so bili še vezani na zemljo in sem jim lahko pomagal z svojim znanjem in izkušnjami, ki sem si jih pridobil na svojih potovanjih.

Vedno je veliko dela za tiste, ki delajo na zemeljski ravnini. Pa čeprav je veliko delavcev, pa jih vseeno ni zadosti, ker ljudje vsake ure in minute umirajo in prehajajo v duhovni svet, kjer je prav vsakemu potrebna pomoč.

Tako so minili približno trije meseci in zopet sem v sebi začutil hrepenenje po nadaljnjem napredovanju. Želel sem doseči več kot doslej, želel sem dospeti do tiste sfere, v katero bo prešla moja ljubljena po svoji smrti. Verjel sem, da se bova lahko v duhovnem svetu srečala samo tedaj, če sam dospem do tiste sfere, v kateri bo ona. V tem času me je tudi mučil strah, da bi lahko moja ljubljena zapustila zemljo prej, preden jaz dosežem njeno duhovno raven in bi zato moral bit spet ločen od nje.

Ta strah je bil tisti, ki me je gnal naprej k vedno novim zmagam nad samim sabo in tudi, da še vedno nisem bil zadovoljen z svojim uspehom. Vedel sem, da sem trdo delal, se boril za izboljšanje svojega stanja in tudi zelo hitro napredoval, toda vseeno me je mučilo ljubosumje in ogorčenje, kot posledice mojih zemeljskih nagnjenj in izkušenj.

Bili so trenutki, ko sem začel dvomiti tudi v stanovitnost moje ljubljene. Kljub vsem dokazom moje ljubljene sem se bal, da mi bo kakšen moški za časa moje odsotnosti odvzel mojo ljubljeno, mojo ljubezen. Zaradi te moje sramotne želje, da bi jo stalno opazoval, sem bil v nevarnosti, da bi zopet postal navezan na Zemljo. In vi, ki ste še na Zemlji, ne verjemite, da duša spremeni svoje misli in svoje želje, ko se loči od telesa. Kako malo poznate pogoje življenja na oni strani groba. Zelo, zelo počasi se spreminjajo naše navade in poželenja, ki smo jih gojili v zemeljskem življenju, saj so z nami kot take še dolgo v našem duhovnem stanju.

V tem času sem bil po svojem značaju še povsem isti kot na Zemlji, mogoče le malo boljši. Šele sedaj sem začel resno premišljevat, v čem je moje mišljenje napačno in polno predsodkov. In to je naloga, katere rešitev se razteza v višje sfere, sfere, ki jih jaz še nisem dosegel.

Tudi tedaj, ko sta me prevzela strah in dvom, sem občutil kesanje in sramoto zaradi tega. Vedel sem sicer, kako neutemeljen je moj strah in dvom, toda vseeno se nisem mogel popolnoma otresti teh občutkov. Izkušnje so me v mojem zemeljskem življenju naučile, da sem bil sumničav in nezaupljiv, zato se nisem zlahka osvobodil tega, kar sem v življenju prejel, teh duhovnik prikazni, ki so se me še držale.

Ko sem s takimi mislimi trpinčil samega sebe je prišel Ahrinziman in mi povedal, kako bi se lahko osvobodil teh strašljivih senc preteklosti.

Rekel je: »Ne daleč od tod je »Dežela kesanja«; če jo želiš obiskati, ti lahko to potovanje zelo koristi. Če boš prehodil vse tiste hribe in doline in premagal vse težave, se ti bo pred očmi

prikazala tvoja prava narava in spoznal boš napake, ki si jih storil v zemeljskem življenju. To bi bilo za tvojo dušo veliko orodje, s katerim bi lahko dosegel napredovanje. Toda ta pot ti bo prinesla tudi veliko grenkobe in žalosti, kajti razodela se ti bodo dejanja iz tvoje preteklosti v vsej njeni goloti. To so dejanja, za katera si že delal pokoro, toda presodil še jih nisi kot višje duhovne inteligence.

Le malo tistih, ki so prišli iz zemeljskega življenja, pozna prave vzroke, ki so jih gnali v njihovih dejanjih. Pri nekaterih traja leta, pri drugih pa celo stoletja, da znajo pred svojo vestjo opravičiti in utemeljiti svoja hudodelstva. In ta dežela, o kateri ti sedaj govorim, je zelo koristna za tvoje razsvetljenje.

Za to potovanje se moraš odločiti sam, zato ti bo lahko pot napredovanja skrajšana za več let. V tej deželi so življenjske usode ljudi predstavljene v slikah, ki se izražajo v čudovitem duhovnem ozračju in razlagajo prave vzroke njihovih napak. One kažejo subtilnejše vzroke, ki delujejo v naših srcih in sestavljajo življenje vsakega posameznika.

To bo zate naporno in smelo izpraševanje vesti, skozi katero moraš iti in to bo zate grenka preizkušnja tvoje lastne narave. Četudi bo to zdravilo za tvojo dušo grenko, bo pa zelo zdravilno, kajti osvobodil se boš boleznih zemeljskega življenja, ki se te vedno še držijo.«

»Pokaži mi«, mu odgovorim, »kje je ta dežela in šel bom tja.

Ahrinziman me je peljal na vrh mračnega in oddaljenega hriba, katerega sem lahko tudi sam videl iz svoje male sobice. Stopila vsa na kraj, od koder sva lahko videla prostrano ravnico, ki jo je ločevala gorska veriga in Ahrinziman mi je rekel:

»Na oni strani tega oddaljenega hribovja se nahaja ta nenavadna dežela, o kateri sem ti govoril. To je dežela, ki jo prehodi veliko duhov, ki jim je zemeljsko življenje dalo povod za skrbi in kesanje. Tisti, katerih napake so bile neznatne in so nastale zaradi vsakdanjih slabosti, ki so skupne vsem ljudem, ne pridejo tja. Za njih obstajajo druga sredstva, s katerimi se jim obrazloži, kaj je vzrok njihovih zablod. Ta dežela je posebno koristna za ljudi, ki imajo veliko sposobnosti in močno voljo, hitro razumejo in z dobro voljo priznajo, kaj so storili narobe. Takšni duhovi lahko gredo naprej. Na slabotne in izgubljene duhovi, pa bi lahko oddelek te sfere deloval kot premočno zdravilo. Če bi hitro in živo spoznali vse svoje grehe, bi kmalu postali preobremenjeni in obupani. Takšni duhovi morajo napredovati počasi, korak za korakom, da bodo vedno le malenkost povlečeni naprej. Toda ti, ki imaš močno srce in veliko poguma, se boš lahko hitreje vzpenjal, v kolikor boš hitro videl in spoznal naravo tistih vezi, ki držijo vklenjeno tvojo dušo.«

»Bo to potovanje trajalo dalj časa?«

»Ne, to bo trajalo le kratek čas, dva do tri tedne po zemeljskem računanju časa. Kajti, kot lahko vidim senco, ko stopaš na potovanje in se vračaš, te senca spremlja pred podobo tvojega vračajočega duha. To pomeni, da ta dogodka nista ločena z dolgim časovnim intervalom. V duhovnem svetu, kjer se čas ne računa z dnevi in tedni in ni ur, ki bi nam povedale, koliko časa je potrebno da se nekaj naredi, ocenimo mi čas po večji ali manjši razdalji, ki je prikazana pred našimi duhovnimi očmi. Glede na to, če se je takšna senca, ki vnaprej označuje bodoči dogodek že dotaknila zemlje, ali je še oddaljena od nje, poskušamo na podlagi tega ugotoviti, koliko časa bo potrebno po zemeljskem merjenju. Tudi najmodrejši med nami, ne morejo tega izmeriti povsem točno. Tudi tisti, ki so v stiku s prijatelji na zemlji ne morejo ugotoviti točnega datuma dogodkov v prihodnosti, ker je veliko okoliščin, ki lahko vplivajo na potek dogodkov. Nek dogodek, se bo na primer, prikazoval zelo blizu, toda namesto, da bi se ta dogodek

približeval z isto hitrostjo, se lahko nekemu smrtniku po neki višji sili od te, ki ga je spravila v premikanje, povsem ustavi ali spremeni.

Ko sem se svojemu vodji zahvalil za nasvet, sva se tudi razšla, ker mi je bilo veliko do napredovanja. V kratkem sem tudi začel svoje novo potovanje.

Moj napredek tokrat ni bil tako hiter kot v mojih prejšnjih potovanjih po duhovnem svetu. Sedaj sem vzel nase vso breme svojih preteklih grehov, ki so me tiščali k tlom, zato je bilo moje premikanje počasno in težavno. Kot krščanski romarji, sem tudi jaz nosil grobo in sivo obleko, bil sem bos in imel sem nepokrito glavo. Kajti v duhovnem svetu sta obleka in njegova okolica odraz duševnega stanja duha. Takrat sem se počutil kot bi nosil na sebi vrečo in si glavo posul s pepelom in prahom.

Ko sem končno prečkal tiste oddaljene in temne hribe, se je pred menoj pojavila široka in velika puščava, na kateri je ležal brezplodni pesek mojega zemeljskega življenja. V njej ni bilo dreves, grmovja in zelenja, na katerem bi se lahko zaustavil moj pogled. Tudi vode ni bilo nikjer, ki bi z svojo svežino prebudila v meni novo upanje za srečo. Nikjer ni bilo nobene sence, kjer bi si lahko utrujeni popotnik oddahnil. Življenje tistih, ki so v iskanju miru prečkali to puščavo, je bilo čisto, nesebično in prežeto z samo odpovedovanjem. Le to lahko puščavo spremeni v polje polno rož in, da popotniku na njegovi poti izvir bistre in sveže vode.

Spustil sem se na turobno puščavo in krenil po neki ozki stezi, ki je vodila, kakor se mi je zdelo, do hribov na drugi strani. Breme je postalo skoraj pretežko, zato sem ga želel odložiti – toda zaman – bremena se nisem mogel znebiti niti za trenutek. Pri hoji na vročem pesku sem si tudi ranil noge, zato je vsak korak naprej bil zame prava muka. Ko sem tako počasi nadaljeval pot, so se mi prikazovali prijatelji in dogodki iz preteklih dni, kot fatamorgana, ki jo včasih vidijo potniki v puščavah.

Tako kot se pri hitri vožnji pokrajine hitro menjavajo ena za drugo, so se tudi pri meni menjavale scene za sceno. Med slikami so se pojavljali prijatelji in tujci, ki sem jih poznal in srečeval. Pred menoj so se pojavljale tudi davno pozabljene misli in besede, ki sem jih govoril z njimi in so me obtoževale, ko so se premikale mimo mene.

Videl sem solze, ki so jih točili zaradi mene, slišal in videl svoje grde in surove besede, ki jih človek težje prenese kot marsikateri težki udarec in besede, s katerimi sem ranil čustva ljudi okoli mene. Na tisoče surovih in neprimernih misli in sebičnih dejanj iz moje preteklosti, ki sem jih že davno pozabil, se je znova pojavilo pred menoj. Slika za sliko so se menjavale in, ko sem videl številčnost teh, sem se sklonil obtežen z svojo krivdo in svoj ponos poslal k hudiču. Pokleknil sem v prah in grenko zajokal zaradi moje sramote in žalosti. Ko so moje solze padale na vroči in suhi pesek so zrasli okoli mene majhni beli cvetovi, kot bele zvezde in vsi so v sebi zadrževali kapljico rose. In tako je to mesto, kjer sem skrušen klečal, postala majhna in lepa oaza v sredini te žalostne puščave.

Nekaj teh cvetov sem si utrgal in si jih kot spomin vtaknil za obleko, potem sem vstal in šel naprej. Na moje veliko presenečenje, sedaj nisem ve opazil tistih slik, temveč sem pred seboj opazil neko žensko, ki je nosila malega otroka. Zdelo se je, kot bi ji bil otrok pretežak, zato je stokala zaradi utrujenosti in strahu. Pohitel sem do nje in se ji ponudil, da ji pomagam nositi otroka, saj me je zelo prizadel otrokov prestrašen obraz in njegovo utrujeno telo. Ženska me je za trenutek pogledala, nato pa spustila otroka v moje naročje. Ko sem to ubogo bitje pokril z delom svoje obleke, je takoj zaspalo.

Ženska mi je povedala, da za časa zemeljskega življenja njen otrok ni bil deležen ljubezni od nje, kajti njej sploh ni bilo mar za otroke, toda, ker je pač prišel, ji je bil v breme, zato ga je zapostavljala. Ko je otrok postal starejši, sem ga imela za porednega in tečnega, zato sem ga pretepala in zapirala v temne sobe. Nasploh sem z njim postopala grdo in neusmiljeno. In tako je v takšnih razmerah otrok po petih letih umrl, ne dolgo zatem pa sem po neki bolezni umrla tudi jaz. Ko sem vstopila v duhovni svet, me ta otrok vedno spremlja. Končno so mi svetovali, naj opravim to potovanje.

»Ali tudi sedaj ne občutiš nobene ljubezni do tega ubogega otroka?«

»Ne, ne morem reči da sem ga kdaj ljubila, mogoče sem ena od tistih žensk, ki nebi smele nikoli postati matere. V vsakem slučaju meni manjka čut za materinstvo. Tega otroka ne ljubim, toda vseeno mi je žal, da nisem z njim lepše ravnala. Prav tako se zavedam, da sem tako ravnala z otrokom zaradi nejevolje in skrbi, ki mi jo je povzročil in zaradi občutka dolžnosti, da moram skrbeti za njega. Jasno mi je, da sem ravnala narobe, toda vseeno ne morem reči, da občutim ljubezen do tega otroka.

»Ali ga boš na tem potovanju ves čas imela ob sebi?« To sem jo vprašal, ker mi je bilo žal za tega ubogega in neljubečega malčka, zato sem se sklonil nad njega in ga poljubil. Oči so se mi zarosile, ko sem pomisli na svojo ljubljeno na Zemlji, kako je ona videla otroke kot zaklad in kako bi bila nežna do njih. Ko sem ga poljubil, je dete kot v polsnu stegnilo svoje male roke okoli mojega vratu in se mi zahvalno nasmejalo. To je moralo ženi seči do srca, kajti njen obraz je postal prijaznejši in bolj blag, nakar mi je dejala: »Mislim, da ga bom nosila samo še kratek čas, kajti odpeljan bo v drugo sfero, kjer je veliko takšnih otrok, za katere starši ne skrbijo. Tam bodo za njega skrbeli duhovi, ki imajo radi otroke.

»To me pa veseli,« sem ji rekel. Potem sva še nekaj časa hodila skupaj, dokler nisva prišla do nekkih skal, pod katerimi je bila voda. Tu sva se ustavila, da si odpočijeva. Jaz sem takoj zaspal in ko sem se zbudil ženske in otroka ni bilo več.

Vstal sem in nadaljeval potovanje, dokler nisem prišel do podnožja gore, ki je predstavljala moj ponos in častihlepnost. Pot, ki je vodila navzgor je bila strma in kamnita ter zelo ozka. Zdelo se mi je, da so te pečine, ki so nastale iz sebičnega ponosa preveč strme, da bi se lahko na njih popel. Ko sem se vzpenjal po njih, sem spoznal moj vlogo pri njihovem nastanku in koliko atomov ponosa je ustvarilo vse te težave, ki jih sedaj srečujem. Malokdo pozna skrivnosti svojega srca. Tako pogosto verjamemo, da so naša prizadevanja plemenita, ko se borimo za položaj in mesto v svetu, vendar je vse to čista ošabnost in častihlepje. Sram me je bilo moje preteklosti. V vsaki skali, ki se je pojavila pred menoj, sem prepoznal prepreke, katere sem svojim slabotnejšim bratom nastavljal na pot. Dela, ki so jih storili moji slabotnejši bratje, niso bila zame nič vredna. Zame so bili nedozoreli in nesposobni in sem jih v pogledu umetnosti tudi podcenjeval. Zaželel sem si, da bi svoje zemeljsko življenje še enkrat preživel, da bi ga lahko boljše uporabil za spodbujanje tam, kjer sem nekoč obsojal in pomagal tam, kjer sem nekoč zatiral.

Do sebe sem bil strog in vedno sem želel doseči največ, toda vseeno z svojimi dosežki nisem bil nikoli zadovoljen. Zadovoljen nisem bil niti takrat, ko je aplavz dospel do mojih ušes, ali pa sem od vseh odnesel prvo nagrado. Verjel sem, da imam pravico zahtevati enako velike napore tudi od drugih, ki so se ukvarjali z mojo lepo umetnostjo. Za vsakodnevno povprečnost nisem imel nobenega sočutja, saj so bili zame kot otroci, ki niso sposobni doseči kakšno veliko vrednost. V mojih očeh so nekaj veljali le veliki mojstri in geniji. Očem mi je pa ostalo skrito,

da lahko te šibke moči, kot majhna semena dosežejo v bodoče še popoln razcvet. V tistih dneh, ko sem slavil svoje prve uspehe in mojega življenja še ni pretresel brodolom, sem bil poln norih in častihlepnih sanj. Pa tudi v kasnejših letih, ko sem doživel marsikatero razočaranje in žalost in sem v sebi občutil nekaj malega sočutja do tistih povprečnežev, sem ostal ravnodušen za njihov trud, ki so ga vložili v svoj obstoj. Sedaj sem spoznal, da je pomanjkanje sočutja bil pravi vzrok, da so nastale te skale in pečine, ki so bile tako tipične za mojo nadutost in ošabnost.

Pri tem spoznanju me je zajelo kesanje in žalost, zato sem pogledal okoli sebe, če je v moji bližini kdo slabotnejši od mene, da bi mu lahko pomagal. V tem opazim mladega moškega, ki je bil že pri koncu svojih moči pri poskusu, da se povzpne na to skalo. To skalo je pri njem zgradil družinski ponos, želja in častihlepnost in je zaradi tega žrtvoval svoje najbližje, samo, da bi postal bogat in plemenit. Pri svojem vzpenjanju je želel doseči neko polico, toda preveč je bil utrujen in izčrpan, zato je bil v nevarnosti, da bo izgubil ravnotežje in padel v globino. Zaklical sem mu, naj se pazi in se močno drži, saj mu bom prišel pomagat. Hitro sem prišel do njega in ga z velikim naporom le uspelo potegniti na vrh teh skal. Moja moč je bila očitno podvojena zaradi mojega kesanja in obžalovanja, ko sem pomislil, koliko slabotnih duš sem v preteklosti zatiral.

Ko sva si na vrhu privoščila počitek, sem opazil, da sem se tudi sam poškodoval na ostrih skalah, ko sva se vzpenjala. Opazil sem tudi, da se je teža mojega sebičnega ponosa zmanjšala, ko sem se vzpenjal. Ko sem pogledal nazaj na pot, ki sem jo prehodil, sem se zopet skesan zgrudil in se odločil, da se vrnem na Zemljo, da pomagam slabotnim do popolnejšega razumevanja moje umetnosti.

V kolikor mi bo mogoče, sem želel svoja višja znanja in sposobnosti deliti z njimi. Kjer sem nekoč zavračal strahopetne, sem želel sedaj hrabriti, kjer je moj oster jezik povzročal bolečine, sem želel sedaj zdraviti. Šele sedaj se je v meni začelo svitati, da nihče nima pravice prezirati manj nadarjene ljudi ali jim uničiti upanje, samo zato, ker se njegovemu naprednejšemu duhu zdijo nepomembni in majhni.

Še dolgo sem sedel na vrhu tistega hriba in premišljeval o stvareh, ki so se mi zgodile. Mladenič, ki sem mu pomagal, je medtem sam nadaljeval pot, zato sem se tudi jaz dvignil in šel naprej. Pot me je vodila proti veliki soteski, preko katere je bil speljan propadajoči most. Pristop do mostu je bil zaprt z vrati, kjer je čakalo že veliko duhov, ki so jih poskušali odpreti. Nekateri so jih poskušali odpreti na silo, nekateri so jih želeli preplezati in spet drugi so iskali tajni mehanizem, ki odpira vrata. Ko sem prišel v bližino vrat, je bilo tam že nekaj razočaranih duhov, ki jim ni uspelo odpreti vrat, zato so mi naredili prostor, da bi videli, kaj bom naredil. Vrata so bila železna, gladka in visoka, zato jih je bilo nemogoče preplezati ali kakor drugače zlomiti. Vrata so bila tako močno zaklenjena, da jih je bilo nemogoče odpreti. Ko sem tako ves obupan stal pred vrati in razmišljal, kaj naj storim, sem v bližini opazil revno žensko, ki je grenko jokala nad svojo nesrečo, ker je že dlje časa zaman poskušala odpreti vrata. Ko sem to žensko po svojih najboljših močeh potolažil in ji vlil upanje, so se naenkrat ta močna vrata odprla sama od sebe in vsi smo lahko šli skozi. Ko smo prestopili, sem se ozrl nazaj za žensko, toda nje ni bilo več nikjer, namesto nje pa je pred mostom stal slaboten in skrušen starec. Ko sem še ves začuden gledal ta nenavadna vrata, sem slišal glas, ki mi je govoril: »To so vrata dobrih dejanj in misli in duhovi, ki so na oni strani, bodo tam tako dolgo, dokler ne bodo njihova dobra dela usmiljenja tudi njim odprla vrata. Tebi so se vrata odprla, ker si se potrudil, da si pomagal bližnjim.«

Sedaj sem stopil do mostu, kjer je starec tarnal, da si ne more pomagati, zato je s palico udarjal ob tla. Zaskrbelo me je za njega, da bi mogoče kje na mostu spregledal kakšno poškodovano mesto in padel skozi. Hitro sem skočil do njega in mu rekel, da mu lahko pomagam prečkati most. Toda on je zmajal z glavo in rekel: Ne, ne, mladi mož, most je preveč trhel, da bi naenkrat vzdržal tvojo in mojo težo. Ti kar pojdi sam naprej in pusti mene tukaj, da bom delal, kar bom najboljšo zmogetel.«

»Ne govori tako, ti si star in slaboten, lahko bi mi bil celo ded. Če te pustim tukaj, bi lahko padel v prepad s katerega poškodovanega mesta. Jaz sem mlad in močan, težko bo z obema naenkrat, toda bom že našel način, da ga uspešno prečkava.«

Brez čakanja na njegov odgovor, sem ga zgrabil, si ga dvignil na rame in začel prečkati most. K vragu, kako je bil težak ta starec. Mislim sem, da bova oba padla v prepad, saj je most pod najino težo pokal in škripal in še starec me je venomer rotal, naj ga ne izpustim. Tako sem se vlekel naprej po vseh štirih, dokler nisva prišla do najhujšega dela. Na sredini mostu je bila velika luknja in samo dva zlomljena nosilca sta še bila za oporo. Dobro sem vedel, da bi lahko sam varno preskočil to oviro, toda s tem starcem, ki se me je oklepal, bi bilo tvegano. Najprej sem pomislil, da ga pustim tu, toda tega nisem zmogetel, zato sem zbral ves svoj pogum in se skušal česa domisliti. Ko je starec videl kako stojijo stvari je globoko zavzdihnil in rekel:

»Boljšo bi bilo, da bi me tam pustil, kajti z menoj sedaj ne moreš naprej, sam pa sem preslaboten, da ga prečkam. Pusti me tu in pojdi sam naprej. To je izgovoril s tako potrjim glasom, da ga nisem mogel zapustiti. Odločil sem se za neverjetni poskus, da rešim oba. Rekel sem mu, naj se me močno drži, se nato oprijel z eno roko zlomljenega trama in tako silovito skočil čez brezno, da se mi je zdelo, da sva na drugo stran preletela.

Ko sem se obrnil in pogledal nazaj kakšni nevarnosti sva ubežala, sem od začudenja zavpil, ker ni bilo na mostu opaziti nobene luknje več. Most je bil povsem ohranjen in poleg mene ni več stal starec, ampak Ahrinziman, ki se je smehljajl moji osuplosti.

Roko mi dal na ramo in rekel: » Franchezzo, sin moj, to je bil le majhen preizkus tvoje nesebičnosti, da bi se videlo, če bi vzel breme težkega starca s seboj tudi tedaj, ko so možnosti za tvojo rešitev zelo majhne. Sedaj te zapuščam tvoji zadnji preizkušnji, kjer boš sam ocenil in spoznal pravo naravo svojega nezaupanja, ki si ga nekda j gojil. Nasvidenje in srečno!

Obrnil se je in kar naenkrat izginil, jaz pa sem nadaljeval pot proti dolini, ki je ležala pred mano.

Ta dolina je ležala med dvema strmima gorama in se je imenovala »dolina meglenih prikazni.« V zraku so lebdeli veliki stolpi sive megle in polzeli po gorskih stenah. Pri mojem potovanju so me te skrivnostne meglice obkrožale in tvorile različne prikazni.

Bolj ko sem vstopal v sotesko, bolj gostejše in izrazitejše so postajale prikazni, ki so imele podobe pravih živim bitij. Vedel sem, da niso nič drugega kot miselne reakcije mojega zemeljskega življenja, ki so sedaj vidne kot resnični duhovi iz moje preteklosti, ki se dvigajo z obtožbami proti meni. Sumničenje, dvomi in vse slabe in grešne misli, ki sem jih gojil so se zbrale okoli mene. Kot temni valovi so bučale nad mojo glavo, mi šepetale v ušesa in moje preteklo življenje obtoževale in zasmehovale. Takšna kot so bila ta grozna in srdita bitja, takšne so bile v preteklosti tudi moje misli, kajti te so duhovna prispodoba tistega, kar sem hudega storil drugim. Ti grozni megleni duhovi – temni, sumljivi in zavajajoči so se pojavili pred

menoj in mi pokazali, kakšen sem bil na dnu srca. Tako malo sem verjel v dobroto svojih bližnjih in kako malo sem jim zaupal. Ko sem se počutil prevaranega, sem vzkipel in ozmerjal moške in ženske za lažnivce in se posmehoval njihovi šibkosti in norosti. Zame je bila to vedno ena in ista zgodba, ena sama grenkoba in razočaranje.

Tako so ena za drugo nastale te moje miselne tvorbe. Sedaj, ko sem jih želel premagati, se mi je zdelo, da me bodo zadušile, saj so me popolnoma obkrožili megleni valovi grozljivih prikazni. Neuspešen je bil ves moj trud, da se jih rešim, nakopičili so se okoli mene in me zaprli, kot nekoč moji sumi in dvomi. Zajela me je groza, zato sem se hotel boriti z vsako posamezno prikaznijo, kot bi bile živa bitja, ki mi grozijo z uničenjem. Naenkrat opazim, da se je pred menoj odprla globoka in temna zemeljska razpoka, v katero so me želeli ti fantomi potisniti, če se jih ne bom osvobodil. Kot nor sem se boril z njimi, toda vseeno sem bil vedno bližje razpoki. V smrtnem strahu na ves glas zavpijem na pomoč in zgrabim najbližjo prikazen in jo z vso močjo odvržem od sebe. Mogočni oblak dvoma se je stresel in razpadel, kot bi ga odnesel veter. Ves izmučen sem padel na zemljo in obležal nezavesten. Ko sem tako ležal, sem imel kratke, toda lepe sanje, v katerih je prišla k meni moja ljubljena in razgnala vse grozne prikazni mojih misli. Potem je pokleknila poleg mene, mi dvignila glavo in jo položila v svoje krilo, kot mati, ki pestuje svojega otroka. Potem sem občutil še njene roke, ki so me držale in objemale, nato pa so sanje izginile in padel sem v globok spanec.

Ko sem se prebudil, sem bil še vedno v tisti dolini, le meglice so se razkadile in čas mojega grenkega dvoma in suma je bil končan. Ko sem odhajal iz doline sem si na mehki in zeleni ravnini oddahnil. Od tam se je razširjal travnik, po katerem je tekla kristalno čista voda. Vstal sem in šel ob zavojih tega potoka, dokler nisem prišel do čudovitega gaja. Med drevjem sem zagledal majhno fontano, na kateri površini so plavale vodne lilije. V sredini fontane je izviral pravljичni izvir, katerega kristalno čista voda se je razprševala v kapljice podobne diamantom. Veje dreves so se upogibala nad fontano in delale obok nad njim in med vejevjem sem lahko videl modro nebo. Stopil sem bližje, da bi si odpočil in okrepl pri izviru. Takrat mi je nasproti prišla prekrasna nimfa v zeleni koprenasti obleki, na glavi pa je imela venec vodnih cvetov. Bila je varuhinja vrelca in njena dolžnost je bila da okreпча in neguje utrujene popotnike, kot sem bil jaz. »Na Zemlji sem živela v gozdu,« reče, »in tudi tukaj v duhovnem svetu sem našla svoj dom obdan z gozdovi, ki jih imam tako rada.«

Ko me je oskrbela z hrano in pijačo sem nekaj časa počival. Potem mi je pokazala med drevesi široko pot, ki je peljala do nekega počivališča, kjer bi si lahko nekaj časa odpočil. S hvaležnim srcem sem se ji zahvalil in se od nje poslovil. Stopil sem na pot, ki mi jo je pokazala in kmalu prispel do velike stavbe, ki je bila obrasla z vejami kovačnika in bršljana. Na tej stavbi je bilo veliko oken in vrata so bila široko odprta, kot bi želela vsakega povabiti naj vstopi. Stavbo je obkrožal vrt in v njem so bila vrtna kovana železna vrata, na katerih so bile zelo živo upodobljene živali in cvetje. Ko sem stal pred vrati in jih opazoval, so se ta čudežno odprla sama od sebe. Ko sem vstopil so mi prišli nasproti duhovi v belih oblačilih in mi zaželeli dobrodošlico. Odpeljali so me v lepo sobo iz katerih oken sem lahko gledal travnik in ljubka drevesa. Predlagali so mi naj si odpočijem.

Takoj, ko sem se prebudil, sem opazil, da je moja romarska obleka izginila in namesto nje je bila zame pripravljena svetlo siva obleka, ki je bila obrobljena z povsem belim trikratnim trakom. Tega sem se zelo razveselil, zato sem jih takoj oblekel. Vedel sem, da je bela barva znak mojega napredovanja, kajti v duhovnem svetu, pomeni bela barva čistost in blaženost, dočim pomeni črna ravno nasprotno.

Takoj zatem so me odpeljali v prijetno veliko sobo, kjer je bilo nekaj duhov, ki so imeli na sebi ista oblačila kot jaz. Med njimi sem na moje veselje prepoznal tudi tisto žensko z otrokom, kateri sem pomagal v dolina kesanja in solz. Sedaj je bila bolj nežna do svojega otroka in mene je prisrčno pozdravila in se mi zahvalila za pomoč. Malček se mi je povzpел na koleno, prav tako kot otroci na zemlji.

Pred nas so postavili obilno kosilo iz sadežev, peciva in čistega vina iz duhovnega sveta.

Ko smo se okrepčali, smo se Bogu zahvalili za njegove darove in naš predstojnik nam je zaželel obilo božjega blagoslova. Potem smo se prisrčno poslovili eden od drugega in se vrnili vsak na svoj dom.

28. Moj dom in delo v jutranji deželi

Meni ni bilo namenjeno ostati v deželi zore. Moj novi dom je bil sedaj v okrožju jutranje dežele, kamor so me pripeljali moji prijatelji. Ta kraj se je nahajal onkraj mirnega jezera in hribov, za katerimi se je pojavljala svetloba dneva. Svetloba v deželi svitanja je vedno enaka, toda šele v jutranji deželi pride ta svetloba z svojo lepoto do popolnega izraza. Ta dežela je ležala na nasprotni strani tiste gorske verige, za katerim je ležala »dolina kesanja.«

V jutranji deželi sem našel hiško, ki jo lahko imenujem za svojo, ker sem si jo zaslužil. Vedno sem želel imeti svoj lasten dom, pa mi je ta, še tako preprosta in majhna hiška veliko pomenila. Bila je na res mirnem kraju, obdana z zelenimi griči, od sprednje strani pa je bil lep razgled na valovite in zelene travnike. V bližini mojega doma ni bilo nobenega drevja, grmovja in cvetja, na katerih bi se lahko odpočilo oko, kajti moje delo mi ni prineslo še nobenega cvetja. Toda bile pa so lepo rastoče kovačnice, ki so obkrožale verando in pošiljale vonj svojega cveta v sobo mojo sobo. To je bil dar moje ljubljene in je pomenil napredek pri njenih čistih in sladkih misli ljubezni, s katerimi je obkrožala moj dom in mi šepetala o svoji neprekinjeni ljubezni in zvestobi.

V moji hiški sta bila samo dva mala prostora. Eden je bil namenjen za sprejemanje mojih prijateljev in za učenje, drugi prostor pa je bil namenjen počitku. Tu sem si lahko odpočil, ko sem se utrujen vračal z svojega dela na Zemlji. V tej sobici je bila slika moje ljubljene, obrobljena z cvetovi, kar pa je bilo tudi vse moje imetje. Nebo zunaj s čisto jasnino, ter mehki in zeleni travniki, so me po mojih dolgih potovanjih po temnih pokrajinah tako prevzeli, da me je vsega prežemal globok občutek hvaležnosti. Iz mojega sanjarjenja me je prebudil nežen glas in prijateljska roka mojega očeta. Kako sem bil vesel srečanja z njim in še bolj, ko me je prosil, da grem z njim na zemljo, da v viziji ta svoj dom pokažem svoji ljubljeni.

Kako srečen in ponosen sem bil takrat na svoj prvi dom v duhovni deželi. Moj trenutni dom in področje je v vseh pogledih lepši, toda nikoli nisem občutil večjega veselja kot takrat, ko mi je bil predan moj prvi dom v lastnino. Bralce ne bom utrujal z delom, ki sem ga takrat opravljal na zemlji, ampak bom poskušal z naslednjim primerom pojasnil naravo mojega dela, tako da bo lahko ta primer služil marsikomu.

Čas gre naprej, tako za duhove kot tudi za smrtne ljudi in prinaša vedno nove spremembe in nov napredek. Med tem, ko sem pomagal drugim sem postopoma spoznal eno stvar, ki mi je bila najtežja. Da svojim sovražnikom in tistim, ki so nam storili kaj hudega iskreno odpustimo in jim povrnemo z dobrim, četudi nam oni storijo hudo. To je bila zame težka bitka, da se odpovem maščevanju tistim, ki so mi škodili in me prizadeli. Še težje je bilo iz mojih svobodnih vzgibov tej osebi storiti dobro delo.

Ko sem delal na Zemlji, sem pogosto prišel do osebe, ki sem jo smatral, da je kriva za moj polom. Stal sem poleg te osebe neviden in neopazen, samo njegov spomin name je bil posledica moje prisotnosti, ki ga je prebudil. Kot sem lahko opazil, so bile tudi misli tega mojega sovražnika prav tako grenke kot moje. Med nama ni bilo nobenega znaka ljubezni. Lahko sem videl trenutke kot slike iz najinega življenja, ki jih je potemnile najino sovraštvo, podobno nevihtnim oblakom na poletnem nebu. V svojem bolj jasnem duhovnem znanju sem lahko videl svoje napake, še bolj jasno pa sem lahko spoznal tudi napake mojega sovražnika. Iz takšnih obiskov sem se v svojo hiško vedno vračal poln grenkega kesanja in tesnobe. Toda vseeno nisem o njem čutil drugega kot jezo in ogorčenje, kajti njegovo življenje je bilo povezano z mojim samo z trpljenjem in nesrečo.

Ko sem nekega dne tako stal poleg tega smrtnika, sem v njegovi zavesti zaznal nek novi občutek, ki ga je v svoji duši občutil kot kesanje in obžalovanje, saj ga je pekla vest, ko se je spomnil najine preteklosti. V tem človeku se je prebudila nova želja, ki je drugače valovala proti meni in tako sva sčasoma prišla do drugega mišljenja o eden drugemu. Tako so se najini duševni odnosi malo poboljšali, zaradi moje želje, da premagam svoje željo po maščevanju. Tu se je začel šele taliti tisti zid sovraštva, ki je bil zgrajen med nama. Potem se mi je ponudila priložnost, da temu človeku pomagam, podobno kot takrat, ko sem mu žele hudo. Šele sedaj sem bil v stanju, da premagam svojo maščevalnost. Tako je bila sedaj moja roka, ki je včasih uničevala in preklinjala, tista, ki je nudila pomoč. Moj sovražnik ni vedel, da sem jaz bil tisti, ki mu je pomagal in da sem bil pri njem. Tako je počasi to sovraštvo med nama zamrlo in drug drugemu sva si lahko odpustila. S tem je bila tudi prekinjena tista povezava, ki je tako dolgo držala povezano najino zemeljsko življenje.

Vedel sem, kot pri mojem prijatelju Benedettu, da se najine poti ne bodo križale, dokler bo ta človek še živel na Zemlji, toda zagotovo se bova kot duhova še enkrat srečala, ko bo smrt prerezala niti njegovega zemeljskega življenja. Takrat bova eden drugega prosila za odpuščanje, da bi se končno razrešile vezi med nama in bi lahko vsak od naju prešel v sfero, ki mu je namenjena. Veliko in dolgotrajno je delo, če je storjeno iz ljubezni in ns veže še dolgo potem, ko je našega zemeljskega življenja konec. V mojem življenju je bilo žal veliko duhov, s katerimi nisem bil povezan z medsebojno ljubeznijo, ampak z medsebojnim sovraštvom.

29. Oblikovanje planetov

Šele, ko sem zmožni obvladovati samega sebe in sem sebe rešil težkega bremena, ki me je stiskal, sem lahko znova preučeval kraljestvo duhov in njihove odnose. V tistih časih sem na svojih potovanjih pogosto srečal svojega prijatelja Haseina, ki mi je pomagal, da sem lahko razumel veliko stvari, ki so mi bile v zemeljskem življenju še nejasne.

Enkrat, ko sva sedela v mojem malem domu, sem ga med najinimi številnimi pogovori prosil, naj mi nekaj več pove o sferah in o njihovem odnosu do Zemlje.

»Izraz sfera je izraz, ki označuje tvorbe duhovne snovi, ki obkroža zemljo in druge planete. Uporablja se tudi za tiste veliko bolj obsežnejše miselne valove, ki obkrožajo vso vesolje. Tako lahko govorimo o dveh vrstah sfere; prva je v neki stopnji iz fine materije, ki je namenjena za bivališče tistih duhov, ki so se dvignili iz surove materije zemlje in obkrožajo svoj planet ali svoj sončni sistem. Razdeljena je na oddelke in okrožja, podobne letvam na stopnicah, po katerih se ti prebivalci duhovno razvijajo in moralno napredujejo.

Draga vrsta sfere je fluidne narave. Nje ne sestavljajo trdne in močne vezi in tudi ne pripada nobenemu planetarnemu in sončnemu sistemu, ampak je neomejena, kot vesolje. To sfero si lahko zamislimo kot miselne tokove, ki krožijo v vedno večjih krogih iz ene osrednje točke. Ta osrednja točka je neposredno okolje tistega najvišjega bitja, iz katerega ti valovi izvirajo. Morda bo bolj jasno, če si zamislite eden središčni izvor iz katerega izvirajo vse intelektualne sposobnosti in značilnosti in so bistvene sestavine duše. In to sfero razdeli v kroge kot so umetnost, glasba, filozofija, književnost itd.

To božansko valovanje misli po navadi imenujemo sfere, toda po mojem je lepša beseda krogi ali okrožja. Ta intelektualna okrožja lahko primerjamo z velikimi kolesi, ki silijo v gibanje vsa ta mala kolesa in spirale v vsakem sončnem sistemu vesolja. Iz velikega središča pa deluje sila, ki vsa ta kolesa stalno vrti.

V duhovnem svetu ostanejo skupaj za vedno le tisti, ki so si v vseh pogledih istega mišljenja. Če nekatere vežejo družinske vezi in nežna čustva, nimajo pa nobene skupne vezi, bodo takšne zveze vedno samo začasne. Vsak duh se bo vrnil v svoje lastno sfero in okrožje, pritegnjen z močno magnetno silo, ki povezuje vse sfere in okrožja v vesolju. Duh, ki pripada sferi glasbe ali filozofije bo pritegnjen k tistim, ki imajo isto nadarjenost kot oni in so tudi na isti moralni stopnji. Če on v glasbi ali filozofiji napreduje v višjo stopnjo, mu to ne omogoči, da napreduje tudi v moralni in planetarni sferi, če je z svojim moralnim razvojem ni dosegel. Osrednja sonca vsakega velikega intelektualnega okrožja svetijo kot polirani magneti. Podobni so velikim prizmam, ki žarijo z nebeškim ognjem čistost in resnico in na vse strani razpošiljajo veličastne žarke spoznanja. V teh žarkih se zbira ogromno duhov, ki se trudijo, da bi na njihovih ognjenih oltarjih prižgali svojo svetilko. V tistih žarkih, ki so čisti in nepoškodovani dosegli zemljo, se nahaja resnica, ki osvetljuje duše ljudi v vseh obdobjih svetovne zgodovine. Kot razsvetljeni ti potem razbijejo gore zmot in teme na tisoč kosov, kot strela, ki razbije granitno skalo in svetli žarek Božjega sonca lahko zasije v globino.

Tiste fluidne sfere, ki so sestavljene iz misli velikega duha lahko imenujemo »Univerzalne sfere«. Sfere finejše materije, ki izhajajo iz poduhovljene materije iz vsakega posameznega planeta se imenujejo »Planetarne sfere« in sfere, ki se nahajajo na oni strani sonca se imenujejo »Nematerialne« ali povsem duhovne sfere. Na nematerialnih sferah stanujejo duhovi, ki so najbolj napredovali in se zato nahajajo najbližje tisti središčni sili, oziroma najbližje tistemu sijočemu izviru svojega življenja.«

»In kako bi mi potem lahko opisal nastanek planeta in njegovih sfer?«

»Lahko rečem, da se obstoj nekega planeta začne takrat, ko se v obliki ognjene mase odcepi od sonca, kot svojega roditelja. V tem stanju je je izredno močan magnet, ki privlači vse majhne delce materije, ki jih napolnjuje celotni eterični prostor. Predvideva se, da eter nima materije, kot jih ima atmosfera planetov, toda to ni res. Atomi materije so sestavljeni iz še bolj majhnih delcev in so kot zrno peska v razmerju kot ga ima Zemlja do Sonca. Namesto, da bi jih z svojo magnetno privlačnostjo pritegnil planet, kot drugo materijo, letijo ti razpršeni povsod po

vesolju. S tem niso nevidni samo človeškim očem, temveč jih je tudi nemogoče zaznati z tehnološkimi aparati, ki jih imajo smrtniki na voljo. Oni so dejansko bolj eterični in njihovi večji elementi se mešajo z določeno količino duhovne snovi, ki se potem spremenijo v duhovno materijo prve stopnje. Ognjena masa planetarnega zarodka privlači atome, zato so ti vedno bolj zgoščeni, dokler zaradi pritiska tiste bolj eterične ne iztisnejo in ti potem pobegnejo nazaj v vesolje. Tisti bolj eterični se vrnejo v prostor, trdi in večji pa ostanejo in gradijo kamnine in ostalo. Zaradi pritegnitve vedno novih atomov in pritiska, ki pri tem nastaja se ti atomi zgostijo v trdno maso. Atomi so večni in se ne morejo uničiti, prav tako kot vsi ostali elementi iz katerih je vesolje sestavljeno. Nek planet jih privlači, drugi odbija. Vse je odvisno v kakšni stopnji razvoja je nek planet.

Atome snovi lahko na splošno razdelimo na tri razrede, od katerih se lahko vsak razred deli še na neomejeno veliko stopenj gostote. Glede na stopnjo gostote atoma lahko vidimo njegovo izražanje. Tri glavne razrede lahko imenujemo: zemeljska ali planetarna materija, duhovna materija ali materija, ki obdaja dušo in je človeško oko ne more videti in duhovna snov, ki je tako prefinjena, da njene zgradbe in sestave ne morem opisati.

Od zemeljske materije je najnižja in najbolj surova oblika tista, ki jo sestavljajo minerali, zemlja in kamenje... Neprestano sproščanje te materije v atmosfero kot prah in ponovno absorbiranje v rastlinah, kjer se ta preoblikuje, se v naravi dogaja povsod. Vmesna stopnja med skalami in rastlinami je tekočina, v katero se trdni delci razgradijo z različnimi plini ali izparjenimi oblikami kemičnih elementov. Druga stopnja materialne snovi je rastlinsko življenje, ki se hrani z tekočino, ki je mešanico grobih snovi. Tako pridemo z neskončnimi stopnjami zemeljske materije vse do tistih najbolj dovršenih, kot so meso, kosti in mišice, ki so najvišje stopnje materialne snovi. Če takšna materija ovija duha kakšnega človeka ali živali, vsebuje v tej najvišji stopnji zemeljskega materialnega razvoja elemente, iz katerih so sestavljene vse te nižje stopnje.

Druga ali duhovna oblika materija je tista, ki je nastala kot eterifikacija zemeljske materije in je višja stopnja razvoja zemeljskih oblik. Duhovna esenca je tisti princip, ki daje življenje prvi in drugi materiji; je božanska iskra brez katere materija nebi obstajala. Materija bi brez te božanske iskre izgubila privlačno silo ali kohezijo in bi razpadla na svoje praelemente.

Duhovna materija je edina stvar, ki je trajna. To je tisti pravi ego, katerega nobena moč ne more uničiti ali razdeliti, niti mu ni mogoče odvzeti njegov Ja. To je tisto pravo življenje, ki lahko da dušo nižjim oblikam materije in ji kot tako da lastno identiteto.

Duhovna esenca se nahaja v vsaki življenjski obliki, začeni od minerala, rastlin, živali pa vse do človeka. Človek je najvišji tip vsega, kar živi v materiji na Zemlji. Po svojem neumrljivem duhu se lahko razvije do najvišjih oblik nebeških sfer, ki so najvišje pri planetih vsakega sončnega sistema.

Ker ima vse, tako visoko kot tudi nizko svojo dušo, se naj zemljani ne čudijo, če govorimo, da tudi v duhovnem svetu obstajajo rastline in cvetovi, živali in ptice, ter skale in puščave. Oni tu živijo v poduhovljenem svetu, ter so toliko eterični, koliko so napredovali. Vse to ureja in vodi zakon, ki je isti za razvoj človeka, kot najvišjo obliko življenja, kot tudi za rastlino in mineral, kot najnižjo obliko življenja. Ko rastlina umre ali, ko se skala zdrobi v prah ali plin, preide tista majhna duhovna materija, ki se nahaja v njih v duhovni svet. Ta duhovna materija se v duhovnem svetu pojavi v tisti sferi, v kateri se bo nadaljeval njen razvoj Tisti grobi del materije absorbira zemlja, medtem ko drobnejši delci odplavajo stran od zemlje.

V zgodnih fazah življenja nekega planeta, ko ta še skoraj nima sfer in je sestavljen iz večinoma grobe materije, so njegove sfere najprej postavljene v nasprotni smeri od sonca. To je še grob materialni razvoj in stopnja njihovih duhovnih prebivalce je zelo nizka.

V tej zgodnji fazi so bile rastlinske, živalske in človeške oblike v duhovnem svetu še zelo surove in nedovršene. S časom se je spremenila vegetacija in živali in tudi človeška rasa je postajala vedno bolj popolna. Vse to je povečalo kakovost duhovne emanacije, ki je stalno izžarevala iz Zemlje in s tem popolnjevala sfere, da so nastajale vedno nove in višje sfere. Z razvojem in napredkom na Zemlji so rasle v duhovnem svetu tudi številne sfere z svojimi stopnjami. Spodnja sfera blizu zemlje služi kot bivališče tistim duhovnim bitjem, ki se jih držijo še nizkotne strasti in poželenja, višje pa tistim, ki so že napredovali.

V določenih stopnjah razvoja, ko so se intelektualne in sebične lastnosti v človeku bolj razvile kot moralne in nesebične, so se tudi nižje sfere bolj razvile od višjih. Takšno obdobje lahko imenujemo temno obdobje človeštva. Takrat je nad človeštvom vladalo zatiranje, krutost in pohlep.

Večni zakon po katerem se razvija razvoj vseh stvari, deluje po določenem času tako, da postanejo višje in nižje sfere glede na razporejanje in število enake. Tedaj so si dobre in zle sile v ravnotežju. Takšen čas se imenuje merodajen in je najvišja stopnja planetarnega življenja. Potem sledi čas, ko se človeštvo počasi oplemeniti. Takrat nižje sfere počasi izginjajo in višje sfere se širijo do najvišjega, dokler ne pride do tega, da ostane samo še najvišja sfera. Takrat na planetu ni več nikogar, ker planet postopoma izginja, dokler mu niso odvzete vse grobe specifike. Zadnje specifike planeta potem letijo po vesolju, dokler jih ne pritegnejo drugi planeti.

Zaradi tega bo ta najvišja sfera skupaj z njenimi prebivalci priključena veliki sferi sončnega sistema, kjer je že veliko skupnosti duhov, katerih planeti ne obstajajo več. Med temi duhovi obstajajo tudi razlike glede na osebnost in raso, toda vse to počasi prehaja v občutek univerzalne edinosti.

Ti razvojni procesi so počasni in neopazni, v tem času minejo tudi zelo dolga obdobja, da človeški um ne more doumeti nešteti sprememb, ki so se zgodila. Življenjska doba nekega planeta ni enaka za vse, kajti pri tem ima vlogo velikost sončnega sistema in razmerje planeta do sonca. Na splošno pa je pri vse planetih isto, ker je tudi zasnova planetov približno enaka. Zaradi tega smo sposobni iz stanja tistih planetov ugotoviti zgodovino naše Zemlje in tudi kakšna bi lahko bila njena prihodnost.«

»Če bomo enkrat, kot praviš, premeščeni v tisti povsem duhovni svet na oni strani sonca, ali se bo naša osebnost izgubila?«

»Ne, zagotovo ne! Osebnost vsake duše je neuničljiva. Sicer je le majhna kaplja v velikem oceanu duhovnega življenja, toda vseeno je vsaka kaplja osebnost zase. Prav zaradi tega je dejstvo, da se duša ne more razkrojiti ali uničiti, saj je nesmrtna. Prav zaradi tega se razlikuje od druge materije in jo je težko opredeliti in opisati. Ti si postal član našega bratstva, toda vseeno si ohranil svojo osebnost. In tako bo z dušo tudi v večnosti, ne glede na to, v kakšnih pogojih bivanja bo živela. Predstavlja si telo, ki je lažje od eteričnega plina in ima v sebi zelo močno povezovalno moč, da njenih delcev ni mogoče razdeliti. Njegova odpornost nasproti materialnim in duševnim oblikam je kot jeklena palica nasproti oblaku pare. Predstavlja si vse to in jasno ti bo, zakaj lahko duh hodi skozi zaprta vrata in zidove. Tako lahko neki popolnejši

duh od tebe z lahkoto prehaja tudi skozi duhovno materijo, ki nas obdaja. Bolj kot je duša osvobojena grobe materije in povezana z njo, manj jo omejuje in večja je njena moč.

Zidovi zemeljskih hiš tebi ne predstavljajo oviro, da prehajaš med njenimi zidovi. Sedaj lahko hodiš med njimi, kot si nekoč hodil s svojim zemeljskim telesom skozi meglo. Gosta megla ti je bila sicer nadležna, toda pri hoji te ni ovirala. Ko si takrat hodil skozi meglo, za teboj ni ostal noben prost prostor, ki bi pokazal, da si šel skozi njega. To je bilo zaradi tega, ker so se elementi, iz katerih je bila sestavljena, zelo hitro zbrali, da ti sploh nisi opazil, da so se razširili. Isto se dogaja, če duhovi prehajajo skozi zemeljska vrata in zidove. Zemeljski atomi, iz katerih so sestavljena vrata in zidovi se zaprejo še hitreje kot megla na zemlji.«

»Razumel sem, da ima vsaka duša svojo lastno osebnost in značilnost in zato se verjetno ne boš strinjal s tistimi, ki trdijo, da se lahko človeška duša preobrazi v živalsko dušo.«

»Seveda ne! Duše so sposobne doseči svojo najvišjo stopnjo razvoja le v svoji lastni vrsti. Ker je človek po vrsti postavljen najvišje, lahko le on doseže najvišjo stopnjo razvoja, stopnjo, v kateri so najbolj napredni duhovi imenovani angeli. Angeli so duhovi, ki so se dvignili iz najnižje človeške stopnje planetarnega življenja, skozi vse planetarne sfere in so dospeli do nebeških sfer našega sončnega sistema. Te nebeške sfere so po svojem razvoju glede planetarnih sfer to, kar je sonce do planetov. Verjamemo, da se bo duša razvijala in dvigovala v obliki spirale, ki bodo postajale vedno večje, dokler ne bomo dosegli točke, ki označuje središče vesolja. Ali bomo takrat, ko bomo dosegli vrhunec svojega napredovanja, odkrili, da je to le še ena prehodna točka, ki kroži še okoli večjega središča, ti ne znam povedati. Moj občutek mi pravi, da bomo prehajali od enega središča do drugega, pri čemer se bomo lahko pri vsakem zadržali tudi milijon let, dokler nas ne bodo naše želje in hrepenenja pognale zopet naprej. Bolj ko se ukvarjamo z tebi brezplodnimi špekulacijami, bolj se nam to zdi nepomembno. Kako lahko verjamemo, da bomo zagledali konec svojega potovanja, če ne poznamo niti začetka, kaj šele konca. Nikoli si ne bomo mogli povsem predstavljati bistvo in naravo najvišjega bitja, kaj šele da bi povsem razumeli popolno veličino vsega, kar je On ustvaril.

30. Materializacija duhov

Ob drugi priložnosti sem vprašal Hasseina, naj mi pojasni pojav spiritualističnega gibanja, ki sedaj vznemirja ljudi na Zemlji in tudi mene. Posebej me je zanimala materializacija, o kateri sem želel izvedeti čim več.

Hassein mi je odgovoril: »Najprej bi ti rad povedal podrobnosti o atomski teoriji, ki jo ljudje ta čas preučujejo in je najpreprostejša in najbolj razumna razlaga prehoda snovi skozi materijo. Kot sem že omenil, so sestavine materije tako majhne, da je že prah v zraku, ki ga osvetli sonce, sestavljen iz nešteti majhnih delcev, tem pa vlada isti zakon privlačnosti in odboja kot za velika telesa. Duhovi, ki poznajo ta zakon, uporabljajo te atome pri pojavih, ki jih raziskovalci spiritizma imenujejo materializem. Duhovi, ki se želijo manifestirati na takšen način pridobijo takšne atome iz ozračja, saj je zrak poln takšnih atomov. V zraku so tudi atomi ljudi, ki so jih ti izžarevali pri spiritističnih seansam. Duhovi lahko z svojo volje in v kombinaciji posebne kemijske sestavine te atome oblikujejo v obliko svojih zemeljskih teles. Če bi kemija na Zemlji toliko napredovala, da bi te sestavine uspela pridobiti iz vseh živih bitij v naravi, bi ta sestavine lahko tudi uporabljali.

Ta snov ali esenca je skrivnostni eliksir življenja in način, kako ga pridobiti v vidni obliki je tisto, kar so modreci v vseh obdobjih in v vseh deželah želeli odkriti. Toda ta snov ali esenca je tako subtilna in eterična, da do sedaj kemijski učenjaki še niso uspelo narediti postopka, s pomočjo katerega bi lahko to snov pridobili in jo shranili v takšnem stanju, da bi jo lahko preučili. Nekateri učenjaki so jo priznali in jo imenovali magnetna aura, toda to je v njej le en element, ki je sicer najbolj eteričen. Ta element vsebuje v sebi tudi sončne žarke, toda kje je kakšen kemik, ki bi znal sončne žarke ločiti in posamezne dele shraniti v steklenice? Kdo bi znal iz teh žarkov izločiti najboljčutljivejše in najsubtilnejše? Takšno znanje imajo samo najnaprednejši duhovi in angeli, toda nekega dne, ko bo svet dovolj napredoval v znanosti in kemiji, se bodo tudi ta znanja delila z ljudmi. Tako so se delila tudi odkritja povezana z električno energijo in ostalimi odkritji in bi jih v preteklosti imeli za čudeže.

Tu bi rad tudi omenil, da različne aure udeležencev seans vplivajo tudi na potek materializacije in ne samo aura medija. Včasih se kemijski elementi iz aure posameznika, ki sodeluje v seansi ne spojijo z elementi ostalih prisotnih, takrat lahko takšen izostanek prepreči materializacijo. V izjemnih primerih si te sile močno nasprotujejo in odbijajo zbrane atome, kar lahko privede do duhovne eksplozije, ki take atome raztrga, podobno kot dinamit raztrga močan zid.

Ta odpor nima nobene povezave z moralnim stanjem osebe, kot tudi z njenim duhovnim prepričanjem. Obe osebi sta lahko v vseh pogledih cenjeni in iskreni, vendar nikoli ne smeta sedeti v istem krogu ali biti med seboj magnetsko povezani, ker se njune aure ne bodo nikoli pomešale. Vsak bo lahko posamezno dosegel zadovoljive rezultate, toda skupaj tega ne bosta mogla nikoli.

Pri tako imenovanih »fizikalnih medijih«, pri katerih se izvajajo zgolj fizikalni pojavi, kot premikanje stolov, premikanje predmetov po zraku in podobni podvigi je primerna posebna esenca, toda za materializacijo je preveč groba, da bi jo lahko uporabili. Razlika med tema esencama je podobna, kot ju najdemo pri surovem in čistem alkoholu. Pri pravem materializiranem mediju je esenca bolj destilirana, subtilnejša in prečiščena, zato je lahko tudi materializacija bolj popolna in čista.

Nekateri mediji so primerni za oba tipa materializacije, toda določeni spiritistični krog daje prednost fizikalnim dogodkom, zato materializacija kot pojavna oblika počasi izginja.

Napačno si je predstavljati, da se pri pravi materializaciji lahko samo dvojnik medija preoblikuje v lik preminulega prijatelja. Tudi vpliv in izžarevanje prisotnih ni mogoč vedno za pojavljanje nastalih oblik duha. To se pojavi takrat, če nek duh iz kakšnega razloga nima svoje lastne esence, ali pa ne zna uporabiti esence, ki obstaja v prisotnih. Če takšen duh ne zna uporabiti esence, ali jo nima v zadostni količini, se bodo zbrani atomi pojavili v drugi obliki, saj duh ni bil zmožen v to esenco vtisniti svoj lik. Če ima duh zadostno količino esence in bo zbrane atome držal zadosti časa skupaj, bodo atomi dobili njegovo obliko. Če pa te esence ni v zadostni obliki njegova oblika ne bo popolna, ali sploh ne bo mogoča.

Še en primer: Vi zaužijete s svojim zemeljskim telesom meso, zelenjavo in tekočine. Ti vsebujejo elemente za ohranjanje vašega telesnega življenja in jih tekom prebave spremenite v sestavni del zemeljske ovojnice vaše duše.

Podobno duša prevzame že pripravljene atome medija ali prisotnih na seansi in jih s hitrim procesom spremeni in v njih vtisne, glede na svoje sposobnosti, svojo obliko.

Vsak atom fizičnega telesa ljudi je neposredno ali posredno sestavljen iz ozračja, ki jih absorbira v takšni ali drugačni obliki. Potem ko je duši takšna obleka odslužila, bo te atome odvrгла in zopet jih bo absorbirala druga živa stvar v zopet drugi obliki. Vsak ve, da se materialno telo človeka vedno spreminja, s tem pa tudi oddaja atome. Pri seansah se nekateri duhovi poslužijo takšnih atomov, da bi se lahko pokazali telesnim očem prisotnih.

Esenca ali etrski fluid je tisto, kar drži skupaj materialno telo, dokler človek živi. Pri smrti, ali pravilneje, ko duša zapusti svoje telo, se prekine povezava med materialnimi atomi telesa in dušo. Takrat ta esenca ali fluid pobegne v ozračje in telo začne razpadati. Mraz preprečuje odvajanje tega fluida, toplota pa ga pospešuje. Zato se tudi telo živali ali rastlin razpade prej v toplejši klimi, kot v hladni. S tem postane primerna hrana tistim parazitom, ki jih napaja in stimulira magnetizem nižje stopnje življenja.

Ta esenca ali etrski fluid je podoben električnemu fluidu, ki ga poznajo znanstveniki. Električni fluid je proizvod mineralnih in rastlinskih sestavin in je po svoji sestavi bolj grob in je zato na nižji stopnji kot etrski fluid.

Ta višja esenca je pomemben element in se imenuje »načelo višjega živalskega življenja«. Poznamo še »načelo duševnega življenja« in »načelo astralnega življenja«. Mi ta načela strogo razlikujemo.

V stanju transa, ki je povzročen umetno, ali pa se je pojavil sčasoma pri senzitivnih ljudeh, ostane ta življenjska esenca v telesu. Ko je človek v transu, uporablja telo le malo te življenjske energije, zato veliko te energije lahko odvzame določeni duh in jo uporabi za svoje materializacije.

Pri tem mora takšen duh paziti, da mediju takšno odvzeto energijo tudi vrne. Nekateri medijo to življenjsko energijo oddajo lahko od sebe, zato je potrebno paziti, da se takšna energija vrne ali nadomesti, drugače lahko nastopi celo smrt fizičnega telesa. Pri nekaterih pa je takšno energijo zelo težko odvzeti, pri nekaterih jo je pa zelo malo, zato ni pametno niti koristno, da se od takšnih ljudi sploh kaj od jemlje.

Aura medijev, ki imajo veliko te življenjske esence in je tudi bolj razvita in čistejša, sveti z lepo svetlo srebrno svetlobo. To auro, ki izhaja iz takšnih ljudi kot žarki zvezde, lahko nekateri jasnovidci tudi vidijo. Kje je razpoložljivo veliko te svetlobe, ne rabi materializirani duh, nobene druge svetlobe, da bi postal viden. Duhovi, ki se v takšnih primerih pojavijo, so videti, kot bi bili obdani z srebrnimi žarki in so podobni svetnikom in angelom, ki so naslikani na slikah. Brez dvoma so stari vidci na takšen način tudi videli aure angelov in duhov.

Duhovom iz višjih sfer je mogoče proizvest materialno telo tudi brez pomoči medija ali osebe v fizičnem telesu. Takšni duhovi imajo dovolj znanja o zakonih kemije in moč njihove volje je dosegla stopnjo, ko jim je mogoče iz zemeljskega ozračja, kakor tudi iz živali, rastlin ali mineralov, najti snov, iz katerih je sestavljeno materialno telo. Človeško telo je skupek stvari, ki jih najdemo v ozračju, v zemlji in na zemlji. Potrebno je samo poznati zakone, po katerih se ti delci spajajo v telo in ga držijo skupaj. Če tak duh pozna te zakone, lahko zgradi telo, ki je v vsakem pogledu podobno telesu zemeljskega človeka. S takšnim telesom se lahko odene in ga z svojo voljo po želji obdrži za krajši ali dalji čas.

To znanje je mogoče duhovom le v najvišjih sferah, kajti to delo zahteva veliko stopnjo duhovnega razvoja, preden lahko ustrezno pretehta in razume številne naravne zakone, ki delujejo pri izgradnji telesa. Starodavni magi so resnično storili, da so njihove stvaritve z določeno stopnjo astrala ali življenjske esence oživele. Toda zaradi izjemnih težav pri zbiranju

tega nižjega življenjskega principa se to življenje ni moglo ohraniti. Toda, četudi so imeli tako umetno ustvarjeno telo, je takšnemu telesu manjkalo inteligenca in razum, saj ti atributi pripadajo izključno duši. Noben človek ali duh ne more upravljati z umetno narejeno obliko kot z dušo, kajti samo ona ima razum in je nesmrtna. Toda vseeno lahko takšno telo služi kot ovoj, s katerim lahko duh za krajši ali daljši čas hodi med ljudmi. Tako so lahko starodavni, ki so imeli nedvomno veliko izkušenj o teh stvareh, takšna telesa obnovili. Zato so jih nekateri imeli za nesmrtni, kajti lahko so tudi atome svojega telesa razpršili in tako vstopili v duhovni svet. Če so imeli željo, so si takšno telo zopet zgradili nazaj. Takšni duhovni ljudje so bili Mahatme v Indiji, ki so imeli znanja o takšnih skrivnostih in spretnostih in se jim pripisujejo čudežne moči.

Mislím, da takšnega znanja ne moremo imeti nujno za nevarnega in kar bi moralo biti ljudem nedostopno. Nasprotno, mislimo, da ni znanja, ki ga nebi smeli deliti z ljudmi, seveda pod pogojem, da so ljudje dovolj zreli, ga razumejo in ga znajo pravilno uporabljati.

Takšno je mnenje in razumevanje našega velikega učitelja Ahrinzimana, ki je živel pred več kot dva tisoč leti na Orientu. On se je ukvarjal z raziskovanjem okultnih stvari, katerih praktično uporabo in zamisli so za zahodne ljudi še nerazumljive.

Čeprav imajo napredni duhovi sposobnost, da si naredijo iz elementarnih snovi telo, se tega le redko poslužujejo. V nekaterih primerih je iz telesa medija vzeto toliko materiala, da se jim občutno spremeni teža, redko pa se zgodi, da se uporabi ves materialni ovoj in takrat medij izgine izpred telesnih oči navzočih. Jasnovidni ljudje lahko takrat vidijo astralno ali duhovno osebo medija, ki sedi na stolu, saj so se uporabljali samo grobi materialni atomi, medtem, ko se duševni atomi procesa sploh niso uporabljali.

Praviloma duhovi, ki sodelujejo v materializirani seansi ne poznajo sredstev, s katerimi se dosežejo rezultati, prav tako kot ljudje, ki uporabljajo odkritja kemije in izdelkov, ne vedo, kako se določene snovi pridobivajo. Pri vseh takšnih seansah pride nevidni vodič iz višjih sfer, ki vodi takšno seanso. On izdaja navodila duhu, ki ima močno voljo in obvlada sile na astralnem ravni, da posreduje navodila tudi ostalim duhovom, ki prihajajo v stik z medijem in usmerja red materializacij, da se včasih kdo pokaže v krogu.

V duhovnem svetu poteka sedaj močno gibanje za širjenje okultnega znanja med duhovi in ljudmi. Vzhodne in zahodne cerkve se bodo trudile, da bi to znanje ostalo še naprej izza cerkvenih zidov, toda ne bodo uspele, ker je naša moč močnejša. Ljudje od povsod iščejo poti do znanja in ta vrata se jim bodo prej ali slej tudi odprla.

Znanja ne moreš potlačiti. To je neodtujljiva pravica vsakega človeka, ne glede na njegov položaj v družbi. Takoj, ko um začne razmišljati, išče tudi znanje. Zato je vsekakor boljše, da se znanje premišljeno predaja, da ga lahko vsakdo prejme, ne pa duhovom in ljudem to lakoto po znanju poskušati še zatreti.

Človeška rasa nenehno napreduje zato je mladeniču, ki je zrasel potrebno dati drugačno hrano kot otroku. Mladi želijo svobodo, zato želijo vse vezi, kijih omejujejo raztrgati. Želijo prost pretok znanja, glede na njihove sposobnosti. Ali je preveč zahtevati, da se ljudem, ki so željni znanja in svetlobe odprejo vrata do modrosti v takšni obliki, ki jo najlažje razumejo. Ta planet je le majhna točka v vesolju in znanje, ki je sedaj dostopno, je le del univerzalnega znanja, ki je primerno stopnji njegovega razvoja.

Vsaka ura priganja rast človeških duš, da gredo z roko v roki v napredovanje svoje vere in znanja. Sprejemajo se vedno novi svetlobni izlivi, toda pri tem se starejših spoznanja ne zatira, da se nebi njihovim očem preveč zasvetilo.

31. Zakaj so sfere nevidne? - Fotografije duhov

»Sedaj bi te rad dragi Hasein, vprašal še eno stvar? Pogosto sem slišal, da ljudi na Zemlji zanima, zakaj noben človek ne more videti teh sfer med Zemljo in Soncem in zakaj ne vidijo in zaznavajo duhov, ki naj bi bili pogosto pri njih v sobi? Če jim boš povedal, da niso vsi jasnovidni in nimajo vsi duševnega vida, verjamem, da ne bodo zadovoljni z odgovorom. Želijo podrobnejšo razlago? Jaz jim takšnega odgovora ne morem dati! Jim lahko ti poveš kaj več o tem?

Hasein se je nasmehnil in rekel: »Lahko ti desetkrat različno razložim to stvar, toda od tega ne boš bolj pameten in tudi tisti smrtniki ne, ki ne vidijo duhove. Potrudil se bom, da ti to zadevo razložim kolikor je mogoče, brez kakšnih koli tehniških dodatkov. Najprej pa te naj vprašam, če si že videl materializirane slike duhov, ki so jih pridobili s pomočjo nekaterih zemeljskih medijev? Verjetno si opazil, da se te slike zemeljskim očem zdijo prozorne in da se lahko vidijo tudi materija, kot na primer okna, pohištvo in tako naprej.

To ti lahko da dobro predstavo o stopnji gostote takšnega materialnega telesa, ki je sestavljeno iz poduhovljene materije najnižje stopnje. Ti materialni delci so tako drobni, da z gledajo kot mrežasto tkivo, ki je med seboj povezano z nevidnimi eteričnimi atomi. Ti so tako drobni, da jih občutljivi fotografski aparati, ki jih sedaj uporabljajo ne zazna. Dušo, ki zapustila svoje zemeljsko telo ne moremo videti s človeškimi očmi ali slikati s trenutno uporabljenimi fotoaparati. Njeno telo nima dovolj grobih atomov materije in mora, če želi postati vidna človeškim očem, ustvariti telo, podobno zemeljskemu. Da bi postali vidni, uporabljajo takšni duhovi največkrat astralne lupine, ki so sestavljene iz megljenih stvari napol materialnih človeških atomov. Ti astralni atomi, v katerih ni bila še nikoli duša, so tako plastični, da v njih lahko duša oblikuje svojo lastno podobo. Takšne kopije postanejo vidne na slikah in so bolj ali manj podobne dušam. Kakovost takšnih slik pa je odvisno od znanja in sposobnosti takšnih duš, ki so takšno svojo podobo vtisnile v to astralno telo. Strogo vzeto, takšne slike duhov ne smemo imeti za prave slike tistih duš, vseeno pa so takšne slike dokaz, da obstajajo duhovne sile in inteligenca, s pomočjo katere so takšne slike ustvarjene.

Ko se takšni duhovi materializirajo, da postanejo vidni na sliki, so s tem dejansko sebi ustvarile telo iz materialnih atomov in se z njim oblekli.

Če bi jasnovidni človek opazoval takšen astralni lik v trenutku fotografiranja, verjetno nebi razločil to telo od pravega duha, saj te sposobnosti mediji še nimajo razvite. Oni vidijo poduhovljeno materijo, prav tako kot trdo astralno materijo in grobe astralne atome. Zato se medijem duhovi prikazujejo z trdimi telesi, z lepo oblikovanimi udi in ne kot prozorne sence duhov. Dejstvo, da se duhovi na fotografijah prikazujejo kot prozorni je v tem, da sredstva za fotografiranje v današnjem času še niso dovolj razvita, da bi lahko zaznala fino obliko duha.

»Toda vrniva se na tvoje vprašanje?«

Najprej bi te prosil, da si predstavljaš sebe v zemeljskem telesu in imaš sposobnost duhovnega gledanja. Sedaj se pripravi, da gledaš enkrat z fizičnimi očesom in drugič z duševnim očesom. Fizično gledanje naj bo z levim očesom in duševno gledanje z desnim očesom. Recimo, da stojiš s hrbtom proti svetlobi in držiš kazalec tako, da ga lahko vidiš samo z desnim očesom. Kar opaziš je, da je za levo oko prst neviden, vendar je vseeno tam, le v vidnem polju za levo oko ni viden. Zdaj odpri obe očesi naenkrat in si poglej prst. Ti ga boš sedaj zagledal, toda to je optična prevara, ker boš videl sedaj samo senco prsta, skozi katerega lahko vidiš tudi zid. Tvoj prst je podoben prikazni, čeprav dobro veš, da je trdna realnost.

Iz tega primera lahko vidiš, da so osebe, ki imajo sposobnost gledanja samo fizičnih stvari, ne morejo videti tisto, za kar je potrebno duševno gledanje. Če so v eni osebi odprta oba očesa, lahko oseba poleg fizičnih stvari vidi tudi duševno, čeprav bo ta svet videla prav tako prozorno kot ti svoj prst.

Malo ljudi ve, da je tudi njihovo fizično gledanje odvisno od materialnih atomov, ki napolnjujejo zemeljsko ozračje in, da brez njih nebi mogli videti svetlobe. Ponoči lahko ljudje vidijo zvezde, ki niso same sonce, ker so sestavljene iz materije, ki svetlobo odseva. Čez dan so zvezde še vedno tam, toda ogromna masa materialnih delcev v zemeljski atmosferi je je osvetljena z odbojem sončnih žarkov, ki povzročajo tako gosto svetlobo, da so zvezde zastrte za materialne oči. Dvignite pa se nad to materialno atmosfero atomov in zvezde bodo spet vidne sredi belega dne. Eterični prostor vsenaokrog, v katerem ni teh delcev, bo videti kot tema, kajti tu ni ničesar, kar bi sončni žarki lahko obsijali.

Svetlobo lahko opazujemo samo tam, kjer jo nek objekt, pa čeprav še tako majhen, lahko odseva. Kako torej lahko človek ve, da svetloba Sonca potuje skozi prostor etra na Zemljo? To lahko dojamemo samo z sklepanjem, ne pa z svojim vidom, kajti onkraj Zemlje je sončna svetloba za njega nevidna. Ljudje vedo, da je lunina svetloba le odsev sončne svetlobe, ki se odraža na njegovi površini. To so dokazali izkušnje in poskusi in je tudi od vseh priznано. Na podoben način je vsak majhen delček trde materije, ki lebdi v zemeljski atmosferi podoben luni, ki odseva sončno svetlobo in Zemljo skozi sijaj teh žarkov osvetli. Tako si ti majhni delci, ki se stalno odbijajo od Zemlje v atmosfero, pravzaprav večji in grobi atomi, ki krožijo okoli manjših duševnih klic in ti skupaj tvorijo duhovno ozračje Zemlje. Ta duhovna atmosfera je poznana kot astralna raven in jo lahko jasnovidni ljudje tudi vidijo. Ta astralna ravnina je za astralna telesa po svoji gostoti isto kot zemeljska atmosfera za materialna telesa. Svetloba, ki izvira iz duhovnih elementov sonca in pade na duhovne delce astralne ravnine, nastane kot astralna svetloba, ki jo duhovi lahko vidijo. Duhovom je materialna atmosfera prav tako nevidna kot je človeškim očem nevidna astralna atmosfera.

Si je zaradi tega tako težko predstavljati, da obstajajo duhovne sfere blizu Zemlje, med telesnimi ovoji ljudi ali med telesnimi ovoji Sonca in Zemlje in jih nihče ne more videti? Zemeljski ljudje lahko vidijo samo materialne snovi, ne morejo pa videti duhovnih sfer, ker je njihovo oko za duhovno gledanje zaprto.

Duhovne sfere in njeni prebivalci so naravno prozorni in tako nevidni človeškim očem, zaradi njihovega nepopolnega pogleda, ki je omejen le na materialne snovi, ki imajo razmeroma veliko gostoto.

32. Prehod skozi zlata vrata - Moja mati - Moj dom v deželi svetlobe - Snidenje z Benedettom

Vedno sem rad opazoval potovanje oblakov po nebu in njihovo oblikovanje v različne oblike. Ko sem prispel v drugo sfero v kraljestvu duhov, je bilo nebo vedno malo oblačno. Po nebu so se premikali svetli oblački, ki so izginjali in se drugje zopet pojavljali v različnih ljubkih oblikah. Nekateri duhovi so mi pripovedovali, da v njihovih sferah ni nikoli oblačno, da je vse čista in spokojna jasnina. Brez dvoma je tako lahko v njihovih sferah, saj si v duhovnem svetu z svojimi mislimi in željami sami ustvarjamo svojo okolico. Zelo rad opazujem oblake, kako se iz njih gradijo pravi gradovi, pa četudi včasih zastirajo lepoto mojega neba.

Nekaj časa potem, ko sem se v Zemlji zore vselil v svoj mali dom, sem med menoj in oblaki imel vizijo, kot privid v puščavi. Na obzorju je bila slika povsem jasna, ko pa sem jo hotel natančneje razbrati pa je izginila. V viziji sem videl prelepa eterična vrata iz kovanega zlata, skozi katera je bil vhod v prelepo deželo. Med menoj in temi vrati je tekla čista reka, nad njo pa je rastle drevje, ki je z svojimi svežimi in zelenimi v vejami delovalo kot pravljico. To videnje se mi je znova in znova pojavljalo, dokler ni nekega dne prišel neopazno moj oče, se dotaknil moje rame in rekel:

»Franchezzo, ta vrata te kličejo, da se jim približaš in jih sam vidiš. Skozi njih je vhod v najvišji kroga druge sfere, kjer te čaka tvoj novi dom. Ti bi lahko že prej vstopil v to sfero, toda preveč si imel rad to svojo majhno hiško, saj si bil zadovoljen z njo. Sedaj je zate boljše, da zapustiš to majhno hiško in pogledaš, če te čudeži te nove dežele ne bodo navdušili. Kot veš, sem jaz v tretji sferi, katera je takoj nad to. Če boš bližje meni, te bom lažje obiskoval v tvojem novem domu in pogosteje bova lahko skupaj.

Ko mi je to povedal, sem bil tako presenečen, da mu nisem mogel takoj odgovoriti, saj mi je bilo neverjetno, da bi lahko že bil sposoben prestopiti tista vrata. Tako sem poslušal nasvet svojega očeta, se prisrčno poslovil od svojega majhnega doma, v katerem sem kar nekaj časa preživel in se napotil na potovanje proti novi deželi. Sedaj so mi vrata bila dobro vidna in niso izginjala kot do sedaj.

V duhovnem svetu, kjer zemlja ni tako ukrivljena kot na Zemlji, predmeti na obzorju ne izginjajo na tak način, kot se to dogaja na Zemlji, kjer se zdi, da Zemlji v daljavi izginja za obzorjem. Tukaj vidimo nebo nad seboj kot neskončno široko ravnino. Višje stopnje neke sfere, se prikazujejo kot ravnine, ki ležijo na obzorju gorskih planot. Če se nekdo povzpne do teh višin, se pred njim razprostira nova ravnina in na obzorju te zopet gorske planote in novi kraji, ki ležijo spet višje od prejšnjih. Tako lahko od zgoraj navzdol gledamo na kraje in pokrajine, ki smo jih pustili za sabo in to vse dotlej, dokler se ne pojavi povsem drugačni tip terena, ki je man lep in vodi v pekel. Tako se krogi povezujejo v kroge in sfere v sfere. Med vsako sfero se nahaja neprehodna ograja magnetnih valov, ki odbija duhove nižjih sfer, če bi jo želeli prestopiti. Ta ograja je za takšna bitja neprehodna vse dotlej, dokler ne dosežejo tisto stopnjo osebnega razvoja, ki je primerljiv z razvojem in vibracijami takšne sfere.

Na svoji poti do zlatih vrat sem prestopil več krogov te druge sfere. Mesta in bivališča ob poti so me skušala zapeljati, da bi jih občudoval, toda moja velika želja je bila, doseči tisto veličastno deželo, ki je bila cilj mojih hrepenenj. Obenem pa sem tudi vedel, da se lahko vsak čas, ko se bom vračal na Zemljo, ustavim v teh med kraljestvi in jih lahko preučujem, kajti duhu je vedno na voljo, če si zaželi obiskati sfere, ki so pod njim.

Končno sem dospel tudi do vrha zadnje verige vrhov, ki so se nahajali med mano in zlatimi vrati. Pred mano se je prikazala čudovita dežela. Drevesa so valovila z svojimi vejami, kot da mi želijo dobrodošlico in povsod je bilo polno cvetja. Od zlatih vrat me je ločila le samo še čista in bistra reka. Veselega srca sem skočil v to čudovito reko in želel čimprej doseči drugo stran. Voda me je osvežila in valovi so se igrali nad mojo glavo, ko sem plaval. Ko sem prispel na drugo stran, sem opazil, da sem povsem premočen, toda v trenutku sem bil kar naenkrat spet suh. Še bolj presenečen sem pa bil, ko se je moja siva obleka z trikratnim belim robom spremenila v prelepo obleko, ki je kar sijalo od beline. Na tej obleki je bil tudi zlati pas z zlato obrobo, na vratu in na zapestjih pa so obleko zapirale majhne zlate zaponke iz čistega zlata. Tkanina sama pa je bila podobna najboljšemu bombažu.

Ves začuden nad lepoto sem se drhtečega srca približal tistim zlatim vratom. Komaj sem se jih dotaknil, so se odprla sama od sebe in pred mano se je pokazala široka pot, obdana z drevjem, cvetočim grmičevjem in ljubkimi rožami. Cvetovi teh rož so bili podobni zemeljskim, le da so bilj dosti lepši in bolj dišeči. Vsega tega vam z besedami ne morem opisati.

Ko sem stopal po travnati in zeleni poti so se drevesa z vejami in rože priklanjale, kot da me želijo pozdraviti, pa tudi nebo nad mano je bilo jasno in čisto. Svetloba, ki je pa prodirala med vejami dreves pa je kazala prizore, kakšnih na Zemlji še nisem videl. Pred menoj se je sedaj prikazala ljubka pokrajina z modrimi in vijoličastimi hribi in čudovitim jezerom, na katerem so se nahajali majhni otoki. Ti otoki so bili poraščeni z drevesi, ki so imeli bujno krošnjo, kar je bilo zelo lepo videti. Po jezeru so se vozili čolni z blaženimi duhovi, ki so bili oblečeni v bleščeča oblačila različnih barv. Vsa ta pokrajina je bila podobna mojemu ljubljenu jugu, toda tukaj je bilo vse tako oplemeniteno in popolno, brez greha in pomanjkljivosti.

Ko sem tako hodil po tej široki poti obdani s cvetjem se mi je približala družba blaženih duhov in me pozdravila. Med njimi sem prepoznal očeta, mamo, brata in sestro, ter še veliko drugih prijateljev iz moje mladosti. Oblečeni so imeli rdeče, bele in zelene srajce, s katerimi so mi tudi mahali. Ko so se mi približali, so mi pot posuli z čudovitimi cvetlicami in mi hkrati v znak dobrodošlice peli prelepo pesem naše dežele. Zaradi skladnosti in harmonije čudovitih zvokov sem bil ves iz sebe; zdelo se mi je, da je to vse preveč za nekoga, kot sem jaz.

Sredi tega radostnega prizora so se moje misli vrnile na Zemljo, k njej, ki mi je poleg vseh mojih dragih bila najdražja in čigar ljubezni se moram zahvaliti za to, da sem prišel tako daleč. Sam pri sebi sem si rekel: »Škoda da je ni tukaj, da bi se skupaj z menoj veselila moje zmage. Komaj se mi je ta misel pojavila, je nenadoma že stala njena duša poleg mene. Njen duhovni varuh ali angel varuh, jo je napol v snu osvobodil zemeljskega telesa in jo na rokah prinesel semkaj. Bila je oblečena kot nevesta, z belo obleko, na kateri so se bleščali bleščeči biseri. Obrnil sem se k njej in jo privil na svoje srce. Moj dotik je prebudil njeno dušo, ki je sedaj vesela in nasmejana gledala vame. Svojim prijateljem sem jo predstavil kot svojo zaročeno nevesto. Ko so jo vsi tako radovedno pozdravljali je prišel njen vodnik in jo ogrnil v veliki beli plašč. Zatem jo je zopet vzel na svoje roke, da bi jo vrnil v njeno zemeljsko telo. Ona je svoje zemeljsko telo zapustila, da bi z svojo prisotnostjo za kratek čas sodelovala na moji svečanosti. Zelo mi je bilo hudo, ko sem jo moral pustiti oditi, kajti ni mogla ostati pri meni, kajti njen čas za Zemlji se še ni končal. Ko moje ljubljene ni bilo več, so se vsi prijatelji zbrali okoli mene in me prisrčno objemali. Moja mama, katero nisem videl že od svoje mladosti, me je božala po laseh in ljubkovala kot malega otroka. Nje sem se bolj malo spominjal, saj je po njeni smrti očetova slika nadomeščala oba moja starša.

Moja družba me je sedaj vodila do ljubke hiše, ki je bila skoraj cela obdana z jasminom in vrtnicami, stene pred hišo in beli stebri pa so bili obdani z pravimi rožnimi tepihi. To je bil prekrasen dom in veliko lepši od tistega, ki sem ga zapustil. Hiša je imela sedem sob in vse so bile prostorne in vsaka je odgovarjala posebni vrsti mojega okusa in karakterja.

Moja hiša se je nahajala na vrhu hriba in je imela lep razgled na jezero. Njegove mirne vode so se lomile zaradi magnetnih tokov in sosednji hribi so se zrcalili v njegovih globinah. Onkraj jezera pa se je razprostirala široka ravnina. Z svojega novega doma sem lahko opazoval tiste nižje sfere in ravnine, skozi katere sem prehodil, vse tja do astralne ravnine in tudi do same Zemlje, ki je kot zvezda ležala še nižje pod astralno ravnijo. Pri takšnem opazovanju sem mislil na mojo ljubljeno, ki stanuje tam in me v duhu spremlja na moji poti in mojem delu. Pogosto sem tako sedel in gledal v daljavo. Pred mojimi duhovnimi očmi so se začele pojavljale slike iz mojega življenja, toda slika moje ljubljene je vedno izstopala med njimi, slika moje zvezde vodnice.

Soba, iz katere sem imel takšen razgled je bila moja glasbena soba. V njej so bili tudi različni inštrumenti in tudi vsi predmeti, ki sem si jih pridobil na svojih potovanjih. Soba je bila polna ljubkega cvetja, katerih vonj je prav prijetno napolnjeval sobo. Okna niso potrebovala stekla, kajti lahko bi preprečevalo pogled na to lepo in čudovito deželo. Na eni steni pa je visela slika moje ljubljene, okrašena z snežno belimi vrtnicami. V sobi je bila tudi postelja, ki so jo podpirale štiri napol klečeče nimfe, izklesane iz najčistejšega marmorja. Razširjene in stisnjene roke so objemale vzglavje postelje, prav tako tudi spodnji in zgornji del. Glave teh nimf so bile ovenčane z listjem, mehke tkanine pa so ovijale njihovo obliko tako naravno, da bi lahko pomislil, da so to žive deklice duhovnega sveta. Pokrivalo moje postelje je bilo iz tkanine, ki je bila podobna labodjim snežinkam, le notri je bila zlate barve, ki je kar vabilo k počitku. Pogosto sem ležal na njej in gledal čudovite prizore proti oddaljeni zatemnjeni zvezdi, imenovani Zemlja, kjer so njeni utrujeni prebivalci stalno v borbi.

Druga soba je bila opremljena in okrašena z lepimi slikami, kipi in tropskimi cvetjem. Meni je bila bolj podobna zimskemu vrtu kot sobi. V njej je bil tudi majhna fontana z slapom, katerega iskricice so zveneale prav prijetno melodijo. Blizu te fontane so se nahajale slike s prizori iz mojega zemeljskega življenja, slike, ki so me pomirjale. Ena slika je še posebej pritegnila mojo pozornost. Slika je bila prizor iz mojega življenja, ko sva se z mojo ljubljeno vozila zvečer z gondolo po mirni vodi neke reke. Sonce je pravkar zahajalo izza hriba, na drugi strani pa se je sivi mrak spuščal na sence dreves. V najinih srcih se je takrat širil presrečni občutek tišine in miru, ki je najine duše dvignil do neba. Poleg teh slik je bilo tu še veliko slik mojih prijateljev in različni prizori iz duhovnega življenja.

Pogled s te sobe je bil drugačen kot z moje glasbene sobe. Od tod sem lahko videl kraje, ki so bili še daleč nad mano. Videl sem lahko stolpe in gore, ki so bili včasih zaviti v prozorno meglo mavričnih barv, ki se je večkrat spreminjala v zlato, modro ali belo barvo. To je bila zame lepa sprememba, saj sem lahko užival v pogledu z obeh strani; na preteklost, ki je bila jasna in s pogledom na prihodnost, ki se mi je tu kazala še temna in zamegljena.

V tej sobi slik sem imel vse, kar razveseljuje oko in osveži telo. Tudi naša telesa potrebujejo počitek, tako kot telesa zemeljskih ljudi in vedno smo veseli, če si lahko odpočijemo na postelji iz perja, ki smo si jo prislužili z lastnim delom. Tudi ljudje na Zemlji občutijo srečo in zadovoljstvo, če si lahko kupijo lepo opremo, ki so si jo zaslužili z svojim lastnim delom in trdom.

Naslednja soba je bila namenjena za sprejem mojih prijateljev in gostov. V njej so bile mize z stoli, prav tako kot v nižji sferi. Na njih je bilo različno okusno sadje, peciva in druga prijetna hrana, le da manj materialna. Tudi iskrivega in penečega vina ni manjkalo.

Naslednja soba je bila moja knjižnica, v kateri so bile knjige o mojem življenju in življenju tistih, katere sem občudoval in ljubil. Obstajale so tudi druge knjige o številnih temah, pri čemer je bila posebnost teh knjig, da niso bile tiskane, temveč so jih sestavljale slike, ki so bolj zgovorne kot besede. Če sem se zagledal v te slike, sem lahko iz njih prebral misli njihovih avtorjev veliko podrobneje, kot bi to lahko razbral iz besed. Tako se mi je ponudila priložnost, da sem sprejemal poduhovljene misli pesnikov in književnikov, ki so stanovali v višjih sferah. V tej sobi sem pogosto sedel in na prazno knjigo pisal pesmi njej, ki je v največji meri zapolnjevala moje misli.

Iz te sobe smo odšli na vrt, kjer mi je oče dejal, da mi bo kasneje tudi pokazal spalnico, ko bodo prijatelji odšli. V vrtu kot tudi povsod po hiši je bilo polno cvetja. Cvetje sem imel zelo rad saj je v meni prebujalo čiste misli in radostne občutke. Medtem, ko je hišo obdajala terasa, je vrt segal skoraj do jezera. Ta je bil obdan z cvetočim grmičevjem, na zadnji strani pa je bil zaščiten z drevesi. Ta kotiček je bil bolj ob strani hiše in je kmalu postal moj priljubljen kraj, kjer sem se pogosto zadrževal. Tla so bila prekrita z kot tepih zelenim in mehkim mahom, povsod naokoli pa je rastlo cvetje. Pogosto sem tu sedel na klopi in gledal proti Zemlji in si poskušal predstavljati, kje bi lahko bil dom moje ljubljene. Kljub veliki razdalji so moje misli lahko prepotovale milijone milj v trenutku do moje ljubljene in prav tako njene do mene. Med nama je bila ustvarjena magnetna vez ljubezni in ni sile, ki bi naju lahko zopet ločila.

Ko sem vse videl in se je moje začudenje malo poleglo, so me moji prijatelji odpeljali nazaj v hišo. V hiši smo se vsi posedli, da bi proslavili mojo dobrodošlico. Kako čudovit sprejem in slavlje. Praznovali smo srečo in zadovoljstvo vsakega izmed nas in si pristrčno izmenjali tople želje. Pri tem smo pili tisto žlahtno vino, po katerem nismo bili pijani, temveč nas je vse osrečilo in osvežilo. Kako čudoviti so bili sadeži in majhne dobrote, za katere se moram zahvaliti ljubezni, ki jo je nekdo izkazal do mene. To je bilo preveč sreče za mene, bilo mi je, kod da sanjam neke lepe sanje, iz katerih se bom kmalu prebudil. Ko so vsi prijatelji odšli in sta pri meni ostala samo še moj oče in mati, sta me odpeljala v zgornje prostore hiše, da mi pokažeta tri sobe. Dve so bile namenjene za prijatelje, ki bi prišli na daljši obisk, tretja pa je bila namenjena za mojo lastno uporabo. Bila je moja spalnica, kjer sem se lahko odpočil, ali kadar sem želel biti sam s svojimi lastnimi mislimi. Ko smo vstopili, mi je največjo pozornost pritegnila postelja, ki je bila pokrita z snežno belo tkanino, obrobljeno z zlato vijoličasto barvo. Podnožje postelje sta sestavljala podobe dveh angelov, ki sta bila izklesana iz blešččega alabastra. Z napol razširjenimi krili sta bila velika skoraj do stropa, a njune noge so se komaj dotikale tal. Njuna pokončna drža in napol razpeta krila, sta dajala vtis, kot da sta se pravkar spustila iz nebes. Ta lika sta bila moške in ženske postave. Moški je imel na glavi čelado in v eni roki meč, v drugi pa krono. Njegove oblike so prikazovale popolno moško lepoto in dovršenost, njegov obraz pa je kazal odločnost in prijaznost; pravo mirno kraljevsko veličanstvo, ki je delovalo skoraj božansko.

Ženska podoba ob njegovi strani je bila manjša in bolj nežna. Njen obraz je izkazoval plemenitost, lepoto, žensko čistost in mehko. Oči je imela velike in mile in dolgi in skodrani lasje so ji padali čez ramena. V eni roki je držala harfo iz sedmih strun, z drugo roko pa se je naslanjala na ramo moškega angela, kod bi se želela nasloniti na njegovo moč. Njena lepa glava

je bila okrašena z vencem belih in rahlo jo je imela naslonjeno na svoje roke. Izraz njenega obraza je izžareval ljubezen in materinsko nežnost kot obraz device Marije.

Postave obeh angelov sta zame predstavljala utelešenje nebeške lepote, kakšnih do sedaj še nisem videl. Nekako se nisem mogel otresti občutka, da bosta ta kipa naenkrat oživela in odletela v nebo.

Končno sem se obrnil k očetu in ga vprašal, kako sta ta čudovita kipa prišla v mojo sobo in zakaj sta prikazana s krili, saj sem vedel, da angeli pravzaprav nimajo kril.

»Moj sin«, »ta čudovita lika sta darilo od mene in tvoje matere. Rada bi, da se večkrat spomniš na naju, ko boš ležal v senci njunih kril, saj ti predstavljati zaščito, ki jo midva zagotavlja tebi. Angela imata krila, saj so ti simbol angelskih sfer. Če pa bolje pogledaš, pa boš videl, da so krila pravzaprav obleka in niso pritrjena na telo, kot jih radi slikajo zemeljski umetniki. Krila ponazarjajo angelske sposobnosti, da se dvignejo v nebo, čelada in meč pa pomenita borbo; čelada pomeni boj razuma proti zmoti in temi, meč pa boj človeka proti svoji nižji naravi. Krona simbolizira krepost samoobvladovanja.

Harfa v ženski podobi prikazuje, da je ona angel iz sfere glasbe, venec iz lilij na njeni glavi pa pomeni njeno čistost in ljubezen. Njena roka na moškem ramenu pomeni, da dobi svojo moč in pomoč od njegove močnejše narave, medtem ko odnos in pogled, kako se upogiba nad tvojo posteljo, izraža nežno ljubezen iz zaščito nežne materinske narave. Manjša je od moškega, saj so moški elementi močnejše razviti kot pri ženski. Včasih so angeli prikazani enake velikosti in oblike, saj so v takšnih primerih moški in ženski elementi enako zastopani. Zato se tukaj ženska naslanja na moškega.

Moški angel prikazuje moč in zaščito, ženski pa čistost in ljubezen. Oba skupaj prikazujeta večno dvojno naravo duha in da ena polovica ni popolna brez druge. Ta angela ti na simbolni način prikazujeta dvojno delovanje angelov varuhov, katerih krila razprostirajo nad teboj, da bi ti nudili zaščito in uteho.«

Naj priznam, da so bili časi, ko sem se v tem lepem domu počutil tudi osamljeno. Zaslužil sem si ga, toda nisem imel še nikogar, ki bi z mano tu lahko tudi užival. Vedno sem bil vesel, če je prišel kdo k meni in sem z njim lahko govoril, toda edino bitje, za katerim sem hrepenel, pa je še živelo na Zemlji. Na žalost sem vedel, da bo minilo še veliko let, preden se bova lahko združila. Tudi moj zvesti prijatelj je stanoval v kraju na sferi, ki je bila nad mojo in Hasein je bil daleč nad nama. Četudi sem včasih videl svoje prijatelje ali očeta in mater, pa vseeno ni bilo nikogar, s katerim bi svoje življenje delil kot s svojim prijateljem. Tudi nihče me ni pričakal doma, ko sem se vrnil domov. Pogosto sem bil na Zemlji pri svoji ljubljeni in spoznal, da zaradi svojega duhovnega napredovanja, ne morem ostati dolgo izven svoje sfere. Bivanje na Zemlji mi je dalo občutek, kot da sem v neki gosti megli ali rudniku. Zato sem se moral pogosto vračati v zemljo duhov, da bi si opomogel.

Pogosto sem sedel v svoji čudoviti sobi in vzdihoval: »Ko bi le imel nekoga, s kom bi lahko govoril, neko sorodno dušo, ki bi ji lahko sporočil vse svoje misli, ki napolnjujejo mojo dušo.« Kmalu me je nepričakovano osrečil z obiskom moj zvesti prijatelj in z veseljem sem ga poslušal, ko mi je govoril.

Rekel je: »Prihajam zaradi prijatelja, ki je šele prispel v to sfero, toda on si še ni zaslužil lastnega doma, zato išče prijatelja, kjer bi lahko stanoval. Tudi nobenih sorodnikov nima tukaj, zato sem pomisli, da bi te mogoče njegova družba osrečil.«

»Zelo bi bil vesel, če bi lahko svoj dom delil s tvojim prijateljem.« On se nasmeji in reče: »Tudi ti ga poznaš, saj je tudi tvoj prijatelj. Ime mu je Benedeto!«

Zakličem od presenečenja in mu ves veselo rečem: »Potem mi je dvakratno dobrodošel, pripelji ga sem čimprej.«

»On je že tukaj in te čaka pred vrati, saj ni hotel prej vstopiti, ker ni bil prepričan, če boš res vesel, ko ga boš videl.«

»Nihče nebi mogel biti bolj dobrodošel, greva čimprej, da ga pripeljeva.« Našla sva ga pred vrati, kjer naju je čakal. Bil je povsem drugačen, kot takrat, ko sem ga zadnjikrat videl v tistem grozljivem mestu v nižji sferi. Takrat je bil žalosten, potr in utrujen, sedaj pa vesel in oblečen z novo belo obleko. Na njegovem obrazu je bilo lahko videti še sledi žalosti, toda v njegovih očeh je bilo veselje in upanje. Prijel sem ga za roko in ga objel. Oba sva veliko grešila in tudi veliko trpela, toda tukaj sva se v veselju našla in si bila kot brata.

In od takrat moj dom ni bil več osamljen. Ko se je eden vračal z dela, je bil drugi doma, kjer sva potem skupaj delila veselje in skrbi, ter uspehe in neuspehe.

33. Moja vizija sfer

Nemogoče je, da bi vam pripovedoval o vseh svojih prijateljih, ki so me v mojem čudovitem domu obiskovali in težko bi vam opisal vsa ta mesta in čudovite pokrajine, skozi katere sem potoval v tej sferi. Vsega tega bi bilo preveč, saj je že moja dosedanja pripoved precej obsežna. Rad bi vam opisal samo še eno vizijo, v kateri mi je bila prikazana pot do svojega novega dela, kjer bi lahko izkušnje in doživetja, ki sem si jih pridobil na svojih dosedanjih potovanjih, uporabil za pomoči drugim.

Ko sem enkrat ležal na svoji postelji in sem se po dolgem spancu prebudil, sem opazoval tiste lepe figure, ki sta prikazovali moja angela varuha. Opazoval sem nove lepote in linije na njihovih licih in postavah, ko sem začutil, da želi moj vodnik Ahrinziman iz svojih višjih sfer, vzpostaviti stik z menoj. Prepustil sem se občutku in kmalu opazil, kako se je name spustil veliki svetli in sijoči oblak. Stene in vsi predmeti so mi takoj izginili iz mojih oči. Potem se mi je zdelo, da je moja duša zapustila telo na postelji in se začela dvigovati vse višje in višje, gnana z močno voljo mojega vodnika. Česa takega še nisem nikoli občutil.

Končno sem se spustil na vrhu nekega visokega hriba, s katerega sem gledal Zemljo, kako kroži pod menoj s svojimi nižjimi in višjimi sferami. Opazil sem tudi tisto svoje sfero, ki je bila moj dom, vendar se je zdelo, da leži daleč pod višino na kateri sem sedaj stal. Poleg mene je stal Ahrinziman in kot v sanjah sem slišal, kako mi je rekel:

»Moj sin, poglej na pot, po kateri bi te rad vodil do tvojih novih nalog in aktivnosti. Opazuj Zemljo z njenimi pripadajočimi sferami in spoznaj pomembnost dela, v katerem bi lahko tudi ti sodeloval. Nauči se ceniti moči, ki si si jih pridobil na svojih potovanjih po kraljestvu pekla, saj ti bodo omogočile, da postaneš veliki bojevnik vojske, katere naloga je, da vsak dan varuje smrtne ljudi pred napadi prebivalcev pekla. Opazuj ta veliki krog sfer pod teboj in se nauči, kako bi lahko z svojimi izkušnjami in znanjem pomagal pri delu.«

Ozrl sem se v smeri, ki mi jo je pokazal in videl sem krožni pas velike zemeljske sfere z njenim magnetnim valovanjem, ki se je dvigoval in spuščal kot plima in oseka na morju, na svojih valovih pa je nosil milijone in milijone duhov. Videl sem tudi tiste zanimive elementarne zemeljske prikazni, med katerimi so bile neke lepe, nekatere ogabne in spet druge čudne. Videl sem duše žensk in moških, ki so bili s svojim čutnim uživanjem in grešnim življenjem še vezani na Zemljo na telesa smrtnih ljudi, da bi prek njih še lahko zadovoljili svoje želje. Opazoval sem te in druge skrivne zemeljske ravnine in opazil, kako se iz nižjih sfer dvigajo valovi temnih in groznih bitij, ki lahko vplivajo na človeka desetkrat bolj smrtonosno, kot oni temni zemeljski duhovi na Zemlji. Videl sem, kako ta temna bitja obkrožajo ljudi in jih napadajo. Kjer oni prišepetavajo ljudem svoje želje, tam ugasnejo vse luči duhovnega sonca, katerih žarki nenehno pritekajo na Zemljo. S temno gmoto svojih groznih in nizkih misli zaustavljajo tisto svetlobo in zato se tam, kjer se pojavi takšna senca na Zemlji, pojavijo sama krutost, nasilje in zatiranje. Njihovo spremstvo je stiska, smrt in skrbi. Tam, kjer ljudje ne upoštevajo več opominov svoje vesti in dopuščajo, da vladajo pohlep, sebičnost in ponos, se zbirajo ta temna bitja in z svojimi telesi zastirajo svetlobo resnice.

Potem sem videl veliko smrtnih ljudi, ki so žalovali in jokali za svojimi dragimi, katere so ljubili, a so jih izgubili in jih več niso mogli videti s svojimi telesnimi očmi. Pri tem sem opazil, da so tisti, za katerimi so žalovali, stali poleg njih. Ti so se na vse pretege trudili dokazati, da so oni še vedno živi in so v njihovi bližini. Toda vsa njihova prizadevanja so bila zaman, saj jih živi niso mogli ne videti ne slišati. Hudo pa je bilo videti, da so bili ti ubogi in zaskrbljeni duhovi s tem še vedno vezani na Zemljo in, da se ne bodo mogli dvigniti v višje sfere tako dolgo, dokler bodo ti njihovi svojci za njimi še žalovali. Svetloba njihovih duhovnih svetilk je potemnela, zato bodo še dolgo nemočno in žalostno lebdeli nad Zemljo.

Nato sem vprašal Ahrinzimana: »Ali ni nobenega sredstva s katerim bi se lahko tako imenovani mrtvi in živi še naprej sporazumevali in tolažili med seboj? Zakaj nebi tudi te sebične in grešne ljudi nekako opozorili na ta temna in grozna bitja, ki jih napadajo in se trudijo, da jih zvlečejo v pekel.

Sedaj sem zagledal zelo sijočo svetlobo, ki je svetila kot sonce. Tako močne svetlobe na zemlji še nobeno smrtno oko ni videlo. Njeni žarki so razpršili oblake teme in žalosti in zaslišal sem prijetno glasbo, ki je prihajala iz nebeških sfer. Verjel sem, da tudi ljudje vidijo to svetlobo in slišijo glasbo, toda ni bilo res. Njihova ušesa so bila zaprta z napačnimi predstavami, katere so si sami ustvarili. Zemeljski prah je onesnažil njihov razum in naredil ljudi slepe za sijajno svetlobo, ki žarela okoli njih.

Drugi smrtni ljudje, ki so imeli duhovno oko rahlo odprto in katerih uho ni bilo čisto gluho, so govorili, kot sem slišal, o duhovnem svetu in njegovih lepotah. V takšne ljudi so prodrle vzvišene ideje, ki so bile potem prevedene v človeški jezik. Ti so slišali čudovito glasbo in jo poskušali predvajati, nekateri pa so imeli ljubke vizije, ki so jih, v kolikor so imeli zemeljskih sredstev tudi udejanjiti in prikazati, takšne, kot so jih v duhu videli. Takšne ljudi so na zemlji imenovali genije, saj so z svojo glasbo, z besedami in slikami skušali človeške duše približati Bogu. Vsi najboljši in najčistejši navdih pridejo iz duhovnega sveta.

Pa vendar ob vsej tej lepoti umetnosti, glasbe in literature in tudi ob prizadevanju vseh toplih verskih občutkih, še vedno ni odprta pot, po kateri bi lahko ljudje na zemlji sporazumevali z tistimi svojimi dragimi, ki so že odšli v kraljestvo senc. Ljudje ne verjamejo, da je še mogoča vrnitev s kraja, o katerem je še toliko neznank in je še popolnoma zastrto z temo. Prav tako ni

bilo sredstev, s katerimi bi lahko duhovi neposredno komunicirali z ljudmi in jim s tem omogočili da spoznajo resnico. Predstave in zmote starih učenj, pomešane z novejšimi in boljšimi idejami je povzročilo, da je resnica o duhovnem svetu postala nejasna in zakrita.

Potem sem videl, da so stene materialnega življenja prebodene s številnimi vrati in ob vsakih vratih je stal angel, da jih je varoval. Ta angel je bil zadnji člen v verigi duhov, ki se je vlekla od Zemlje do najvišjih sfer. V tej verigi od spodaj navzgor je na vsaki sferi stal po en angel. Ljudje na Zemlji so dobili ključke od teh vrat, da so jih lahko odprli in so lahko vzpostavili povezavo z duhovnim svetom.

Na žalost sem lahko tudi videl, da se je veliko tistih, ki so imeli v rokah te ključke, izkazalo za nedostojne, saj so jih kmalu zavedli zemeljski užitki in naslade. S tem so se od vrat oddaljili in vrata so se zaprla. Drugi so svoja vrata držali samo napol odprta, zato se je kmalu poleg resnice na svet prikradla tudi zmota in tema. Svetloba iz duhovnega sveta se je ob prehodu skozi ta vrata vedno bolj mračila in žalostno je bilo videti, kako je ta svetloba s časom prenehala povsem svetiti, zaradi gostih in nečistih zračnih mas lažnih duhov iz najnižjih sfer. In angel je končno vrata zaprl, da se nebi nikoli več odprla.

Zatem sem se obrnil od tega žalostnega prizora in videl odprtih veliko novih odprtih vrat, na katerih so stali ljudje čistega srca in nesebični in jih zemeljski užitki niso premamili. Na te ljudi se je spuščala tako močna svetloba, da me je zaslepilo in sem se moral obrniti. Ko sem spet pogledal tja, sem videl, da potuje skozi ta vrata veliko duhov, med katerimi so bili nekateri lepi in sijoči, bili pa so tudi duhovi v temnih oblačilih, ki so občutili kesanje zaradi svoje grešne preteklosti in so imeli sedaj željo, da se poboljšajo. Prav tako sem opazil lepe in čiste duhove, ki so bili žalostni in zaskrbljeni, ker ne morejo več govoriti z svojimi ljubljenimi, ki so jih pustili na Zemlji. Videl sem tudi duhove, ki so bili polni moči, čeprav so bili tudi grešniki in so tolažili in hrabрили druge s tem, da so našli poti, ki jih povezuje z Zemljo. Vseeno pa je v srcih smrtnih ljudi bilo veselje, ker jim je temna zavesa smrti bila odprta in so lahko sprejemali novice iz one strani groba.

Potem sem videl veliko vojsko iz vseh višjih sfer, ki je prehajala mimo mene. Njihova oblačila so bil popolnoma bela, njihove čelade iz srebra in zlata pa so bleščale z lepo duhovno lučjo. Zdelo se mi je, da so bili me njimi nekateri vodilni, ki so nadzirali delo drugih. Vprašal sem se: »Kdo so ti in ali so tudi oni bili nekoč smrtni ljudje.«

Ahrinziman mi je odgovoril: »Ti ne samo da so bili smrtni ljudje, temveč je med njimi veliko takih, ki so bili veliki grešniki in so se morali zato tudi spustiti v samo kraljestvo pekla, v katerem si bil tudi ti. Zaradi globokega obžalovanja in številnih odrešenjskih del, pa tudi, ker so premagali svojo nižjo naravo, so postali sedaj vodilni v tej vojski luči, pravi bojevniki, ki varujejo ljudi od zla iz nižjih sfer.«

Na trenutke sem videl množice temnih duhov, ki so se vili kot morski valovi čez Zemljo, ker so jih privabljal človeške zlobne želje in pohlepna sebičnost. Toda vojska svetlih duhov jih je razpršila, saj med tema dvema stranema vedno poteka bitka, ki je cilj človeška duša. Te sile, ki se borijo med seboj, nimajo drugega orožja kot svojo voljo. Borijo se samo z svojim magnetizmom, čigar lastnost je taka, da nihče ni mogel dolgo ostati v stiku z drugim.

Ahrinziman mi je pokazal vrata, pri katerih je stala smrtna ženska in rekel: »Poglej, veriga tu še ni popolna, potreben je še en člen med njo in verigo duhov. Pojdi dol in poveži to verigo, saj jo bo tvoja moč varovala in jo opogumila. S tem jo boš osvobodil tistih temnih duhov, ki jo napadajo in ji tako pomagali, da bodo vrata ostala še naprej odprta. Tvoja potovanja po tistih

nižjih sferah so ti dala moč, da jo zavaruješ in premagaš te temne sile. Če boš pa rabil pomoč, ti bo pa tudi poslana, da jo zaščitiš. Tisti, ki bodo želeli preko nje priti do povezave, bodo to lahko storili, samo če boš ti misli, da so tega vredni. Če se boš kdaj želel odpočiti v duhovnem svetu, bo tvoje delo vodiča prevzel nekdo drug. Poglej zdaj na Zemljo in na bitko, ki poteka po njej.«

Po teh Ahinzimanovih besedah sem pogledal navzdol in videl kako so črni nevihtni oblaki prekrili Zemljo, da je nastala noč. Iz nižjih predelov pekla je donelo kot nevihta, saj so se kot valovi razburkanega morja začeli valiti oblaki temnih bitij proti vojski svetlih duhov. Temna bitja so odbila svetle duhove in se takoj izlili po Zemlji, kot da želijo zadušiti svetlobo resnice. Napadli so vsa vrata svetlobe in jih želeli zavzeti. Tedaj je ta bitka v duhovnem svetu prešla tudi med ljudi, saj se je eden narod boril proti drugemu za prevlado. Zdelo se je, da bo vse te narode in plemena pogoltnila ta nenasitna želja po bogastvu in prevladi. Tako je ta bitka zajela vso Zemljo. Ozrl sem se okoli, če bi bo mogoče kdo iz svetlobnih sfer prišel na pomoč. Razjarjene mase zlobnih duhov so napadli tista svetla vrata in se trudili, da jih očistijo od tistih ubogih vernih smrtnikov, ki so bili na njih, da bi človeštvo znova vrnili v tiste mračne čase nevednosti.

Potem sem zaznal svetlo in bleščečo svetlobo, koz zvezdo z vzhoda, ki je postajala vse večja in večja. Končno sem spoznal, da je ta zvezda pravzaprav velika in močna vojska svetlečih angelov iz nebeških sfer. Ko so se ti bližali Zemlji, so se jih pridružili tudi tisti čisti duhovi, ki so bili prej premagani. Ta velika reka svetlobe, ta veličastna vojska čudovitih duhov, se je spustila na Zemljo in jo ovila z širokim pasom čudovite svetlobe. Povsod sem videl, kako žarki svetlobe kot sulice padajo navzdol in razbijajo temne mase ni tisoče kosov. Kot ognjeni meči so se zableščali ti žarki in povsod razbijali temne zidove temnih duhov in jih razpršili na vse konce sveta. Zaman so se trudili njihovi vodje, da bi zopet zbrali svoje sile in jih premagali. Soočili so se z močnejšo silo, saj jih je svetloba teh nebeških čet raztrgala, da so se kot nezdrava megla potopili navzdol v tiste nižje sfer iz katerih so tudi prišli.

In kdo so bili ti svetli angeli, sem ponovno vprašal. Kdo so bili ti bojevniki, ki se niso nikoli umaknili in so premagali tiste močne sile zla in to ne mečem, ki uničuje, temveč z močjo svoje močne volje, z pomočjo večne moči dobrega nad zlom.

»To so tisti, ki so se rešili iz najglobljih sfer in so že pred veliko stoletji svoja oblačila oprali v vodah kesanja. Z svojim lastnim naporom so se iz pepela svojega mrtvega samoljubja dvignili v višine in to ne s prepričanjem o žrtvovanju nedolžnega življenja za svoje grehe, temveč skozi leta resnih naporov z mnogimi deli odrešitve, skozi grenke solze žalosti in težke bitke, da premagajo v sebi zlo. Ti so angeli iz nebeških sfer, ki so tudi sami bili nekoč ljudje, zato občutijo usmiljenje do grešnikov, ki želijo v sebi premagati zlo. Njih je prava truma, ki je vedno dovolj močna da povsod varuje in rešuje.

Vizija je izginila. Na njenem mestu sem opazil osamljeno zvezdo nad mano, ki je sijala v čisti srebrni svetlobi. Njen žarek se je kot srebrna nit spuščal na Zemljo točno na tistem mestu, kjer je stanovala moja ljubljena.

Ahrinziman mi je rekel: »Poglej to zvezdo in njeno zemeljsko usodo, kako je jasna in čista. Moj ljubi učenec spoznaj tudi, da ima vsaka rojena zemeljska duša, v duhovnih nebesih eno takšno zvezdo, ki ji sledi od rojstva do smrti, razen, če samomor nasilno preseka nit zemeljskega življenja. Takšen prestop zoper naravne zakone pa vedno prinese duši hudo trpljenje in žalost.«

»Ali misliš, da je usoda vsake duše določena in, da kot slamice potujemo v toku proti svojemu cilju?«

»Ne ravno. Veliki zemeljski dogodki so določeni in mi jih v svojem zemeljskem življenju v določenem času srečujemo. To so dogodki, ki po mnenju modrih varuhov iz angelskih sfer služijo zato, da se duše lahko razvijajo in rastejo. Kako pa ti dogodki vplivajo na življenje človeške duše; se bo obrnila proti dobremu ali zlu, proti sreči ali nesreči; vse to je odvisno od duše same. To je prednost naše svobodne volje, saj bi bili brez nje le lutke, ki so neodgovorne za svoja dela. V tem primeru nebi bili vredni nagrade in tudi kazni ne. No, vrniva se k zvezdi. Zapomni si: Dokler smrtni človek sledi usmerjeni poti z iskrenim prizadevanjem, da bi v vseh stvareh storil prav in je njegova duša čista, misli pa nesebične, takrat mu ta zvezda zasije za jasnim žarom, ki potem taki duši kaže pravo pot. Svetloba te zvezde prihaja iz duše in je odsev njene čistosti. Če torej duša ni več čista, postane njena usoda bleda in nejasna, njena svetloba pa začne utripati, kot izgubljene lučke v temnem močvirju. Ona potem več ne sveti kot jasni svetilnik duše. Če duša pade zelo nizko, takrat svetloba te zvezde zamre in ji več ne sveti na njeni življenjski poti.

Z gledanjem teh duhovnih zvezd in sledenjem njihovem položaju po duhovnem nebu so lahko jasnovidni ljudje napovedali usodo vsake duše. Na podlagi svetlobe takšne zvezde, pa so lahko ugotovili, če je duša dobra ali slaba. Dobro bodi moj sin in naj ti v novem delovnem področje obrodijo dobri sadeži.

Umolknil sem in zdelo se mi je, da tonem vse nižje in nižje, dokler spet nisem prišel do svojega duševnega telesa, ki sem ga zapustil v postelji. Ko sem se prebudil v svoji sobi, sta nad mano lebdela dva lepa bela angela, kot simbola večne ljubezni in zaščite.

34. Zaključek

Moja naloga je opravljena, saj se moja zgodba tu konča. Edino, kar mi še ostane je, da bi rad bralcem te knjige sporočil, da pričakujem od njih, da to mojo pripoved jemljejo tako kot tudi je: resnično doživetje spokorjene duše, ki se je prebila iz teme do svetlobe. Prav tako se na vse bralce obračam s prošnjo, da si zastavijo vprašanje: ali je vredno, da izkoristijo moje izkušnje sebi v prid in da z dokazi za in proti preiščujejo o možnosti vrnitve duha. Vi, ki morda mislite, da je ta evangelij milosti po smrti morda preblag in preveč prizanesljiv za grešnike, ali sploh veste, kaj pomeni trpeti pri prebujeni zavesti. Ste že videli to mukotrpno pot trpljenja, grenkih solz in težkega dela, po kateri se mora vzpenjati duša, če se želi vrniti k Bogu? Sploh veste kaj pomeni delati pokoro? To pomeni, da moramo korak za korakom, leto za letom, skozi temo, trpljenje in grenke duševne bolečine, za vsa grešna dejanja, besede in misli, ki smo jih storili v svojem življenju tudi odgovarjati. Kajti dolg se mora poplačati do zadnjega novčiča. Kajti vsak mora kelih, ki ga je napolnil, izpiti do zadnje kapljice. Si lahko predstavljate, kako nemočno in brez upanja je gledati prekletstvo svojih grehov in kako to uničujoče delovanje skrivno doseže tudi potomstvo, ki ste ga zapustili?

Kaj še pomeni breme za vest in spoznanje, da ste vi delno krivi za njihovo zastrupljeno življenje. Ali veste, kaj vse to pomeni? To so ovire pred vašo dušo, ki ne bo napredovala vse dotlej, dokler ne naredite pokoro in se s velikim trudom ne izvlečete iz močvirja, v katerega so vas pahnila vaša neobzdana poželenja. Ali lahko zdaj razumete in dojamete, da so duše, ki so še vedno zaposlene na zemeljski ravnini, čeprav so preminule že pred več stoletji. Si lahko

predstavljajte duha, ki kliče onkraj groba tiste, ki je izdal za njihov in lasten propad. Kako je takšnemu duhu, ko uvidi, da so vsa ušesa na njegove besede gluha in, da so vsa srca zaprta za njegov obupan jok in obžalovanja. Zdaj ni mogoče razveljaviti več nobenega neumnega in maščevalnega ravnanja in tudi bolečih posledic, ki je storil sebi ali drugim ni mogoče več odpraviti. Med njim in svetom živih je sedaj nastal ogromen zid in nepregledno brezno. Če se ne najde roka, ki bi lahko to brezno prestopila in mu pomagala, da se vrne in govori s tistimi, ki jim je storil krivico, potem je taki duši odvzeta vsaka možnost da poravna svoje grehe. Ali ni nujno, da se tisti, ki so že prestopili na ono stran groba vrnejo, da bi lahko opozarjali svoje brate; kot bogataš v evangeliju, ki je hotel opozoriti svoje brate, pa ni mogel. So ljudje na Zemlji že dosegli tako zrelost, da ne rabijo več informacij o tem, kaj jih čaka enkrat onkraj groba? Vsakemu človeku je veliko lažje, da se spokori tukaj, dokler je še na Zemlji, kot pa da čaka do smrti, ker po njej se ne more več ukvarjati z stvarmi, ki so na Zemlji, razen, če se posluži telesa drugih ljudi.

Enkrat sem srečal duha, ki je živel za časa kraljevine Ane in je nekega človeka prevaral z ponarejenimi listinami za posest. Videl sem ga, kako je še vedno vezan na Zemljo in tisto hišo in nikakor ni mogel pretrgati teh vezi, dokler mu ni pomagal neki medij. Preko njega je priznal, kje je skrnil prave dokumente in povedal tudi, kdo je pravi lastnik tega posestva. Ta ubogi duh je bil s tem priznanjem rešen vezi, ki so ga vezale na to hišo, toda vezi, ki so ga vezale na zemeljsko ravnino še ni bil rešen. On bo moral biti tam, dokler ne bo vsem tistim, ki jim je povzročil hudo in jih je z svojimi zločini napatil na pot greha in smrti. Z svojim nenehnim trudom bo moral popraviti posledice svojega grešnega življenja in tudi tiste, ki je ogoljufal spraviti na pravo pot. Dokler tega ne bo naredil, ne more pričakovati, da bo zapustil zemeljsko ravnino. On je še vedno tam in se trudi popraviti zle posledice svojih nekdanjih grehov.

Lahko kdo trdi, da je njegova kazen prelahka? Kdo lahko obsodi svojega brata in pokaže mesto, kje naj preneha Božje usmiljenje in grešnika obsodi na večno prekletstvo? Ne! La malo si jih upa soočiti s pravim pomenom besed svoje veroizpovedi in grozljivimi posledicami, ki jih ta uči dobesedno o večni kazni, samo zato, ker se je takšen Božji otrok izgubil.

V tej knjigi sem skušal prikazati resnična doživetja človeka, katerega cerkev verjetno šteje za izgubljeno dušo. Pripadal nisem nobeni veroizpovedi, umrl pa sem brez spovedi in vere v Boga. Moja vest mi je vedno prišepetavala, da mora obstajati neko Božansko bitje, toda te misli sem preslišal in jih odganjal od sebe. V svojem občutku varnosti in ravnodušnosti sem bil podoben noju, ki zakoplje svojo glavo v pesek in misli, da ga nihče ne vidi. Čeprav sem na svojih potovanjih spoznal, da obstaja Božanstvo, ki skrbi in upravlja z vesoljem, nisem nikoli slišal, da bi bil omejen na samo eno osebo, kateremu bi lahko pripisali takšne lastnosti. Tudi tega nisem slišal ali opazil, da bi bila eni ali drugi veroizpovedi dana kakšna prednost.

Ko je duhovno stanje neke rase ljudi na planetu v mladostni dobi, lahko to dobo imenujemo doba vere. Mati cerkev daje svojim vernikom tolažbo in upanje na življenje po smrti in jim s tem odvzema skrbi, da jim ni treba razmišljati o pravih vzrokih njihovega obstoja in okolja. Vera lahko odgovori na vprašanja samo pri človeku, ki ni dovolj duhovno zrel. Človek slepo verjame, na da bi vprašal. V starih časih, ko se je začel človekov duhovni razvoj, so tisti, ki so bili duhovno razvitejši postali mistiki in nato svečeniki svojega plemena in čez čas ti ljudje prišli na idejo, da ustanovijo cerkev.

Zatem je prišel čas, ko je prišel razum do svojih pravic, ko je napredoval intelektualni razvoj. Ta povzroči, da ljudje niso več zadovoljni z slepo vero v neznano, saj duševno mleko matere

Cerkve ne zadovolji več duševne lakote ljudi, ki hočejo močnejšo hrano. Če so ljudje za to hrano prikrajšani, se ljudje počasi oddaljijo izpod cerkvenega skrbništva. In tako se je zgodilo, da je cerkev take ljudi izobčila in jim kratila razvoj in svobodo. Človekov razum išče večjo svobodo in zahteva ustrezen delež te hrane, ki jo potem išče kje drugje. Otrok se je začel upirati materi cerkvi, ki še vedno uveljavlja moč in si jo želi obdržati. Zato se tista hrana, ki je ljudem nekoč zadostovala, sedaj šteje za slabost, ki ni dobra za ljudi.

Zato potem, po dobi vere nastopi doba razuma, v kateri se začne izkoreninjenje vseh prejšnjih negovanih verovanj in prepričanj.

Sledi še eno obdobje, ko je otrok zrasel v mladeniča, ki je videl in okusil radosti in žalosti, blagoslov in zadovoljstvo svojega razumnega življenja. Pri tem se je naučil pravilno sklepati, kako daleč segajo njegove duhovnih sposobnosti. Takrat človek ponovno opazuje svojo vero, ki jo je nekaj časa preziral in spozna, da ima tudi vera svojo lepoto in vrednost. Vidi, da mu sama vera ni več dovolj za njegovega duha, vendar je bila razlog, da je skušal z razumom razložiti neskončnost vesolja, raziskati naravo in odkriti vse skrivnosti, ki ga obkrožajo. Ko človek spozna, da mu na vsa ta vprašanja razum ne more odgovoriti, se zopet vrne k veri in si jo prizadeva združiti z razumom, da bi z obema dopolnil vrzeli v svoji duši.

Vera in razum sta dva bistvena miselna načela, dve različni sferi v duhovnem svetu. Vera je oživljajoče načelo religije in cerkve, kot je razum načelo znanosti. Obe smeri se zdita na prvi pogled nasprotni, vendar sta obe potrebni za duhovni razvoj človekove osebnosti. Duša je lahko v harmoniji le, če sta v njej oba dejavnika v pravem odnosu drug do drugega. Kadar eden v veliki meri prevlada nad drugim, pa naj bo to smrtni človek ali duša, ki se je že rešila telesa, postane takšen človek ozko usmerjen in ne more pravilno reševati duševne težave. Tak človek je podoben vozu, ki ima na isti osi dva različno velika kolesa. S takim vozom ne moremo napredovati, ker nobeno kolo ne gre istočasno naprej. Takrat se navadno duhovno vozilo ustavi, dokler napaka ni odpravljena.

Človek je lahko povsem iskren z svojo željo po resnici, toda če njegove moralne in razumske sposobnosti niso enakomerno razvite, je njegova zavest podobna poškodbam na cesti, v katero ne morejo prodreti eterični žarki svetlobe. Žarki se na poškodovani cesti odbijajo in sploh ne dospejo do človeške duše, ali pa ji kažejo samo popačeno podobe resnice, ki je lahko izvir vseh predsodkov in zablod. Razum je oko duše in, če ja ta nepopoln, ostane duša v duhovni temi, čeprav je njena želja po svetlobi izredno močna. V človeku se morajo najprej razviti moralne vrednote, da lahko potem razum postane jasen in močan.

Slepa nevedna vera brez znanja ni zaščita pred napakami. Verske vojne v zgodovini so očiten dokaz tega. Za velike znanstvena odkritja se moramo zahvaliti velikim duhovom, ki so živeli na Zemlji in so svoje moralne in razumske sposobnosti enakomerno razvili. Popoln človek ali angel bo postal le tista osebnost, ki bo lahko vse sposobnosti duše razvil do najvišje stopnje. Vsaka duhovna in moralna lastnost ima ustrezen barvni žarek, ki prehajajo eden v drugega in skupaj tvorijo lepo mavrico.

Pri nekaterih dušah je razvoj določenih sposobnosti hitrejši kot pri drugih. Mnogi imajo določene sposobnosti že prirojene, ne da bi sploh vedeli, da jih imajo in jih bodo razvili do svojega vrhunca že na Zemlji, nekateri pa šele v velikem duhovnem kraljestvu.

Pri nekaterih dušah se razvije zlo samo zaradi tega, ker ne razvijejo svojih moralnih sposobnosti, nekatere druge pa razvijejo preveč. Duše, ki bivajo sedaj na nižjih sferah, prestajajo samo prehodno obdobje. Takšne izkušnje so zanje nujne, saj lahko le tako prebudijo

v sebi svoje speče moči in sposobnosti za življenje in rast. Čeprav je v tem procesu navzoče tudi trpljenje in žalost, je to vseeno potrebno, saj jim lahko le to na koncu prinese blagoslov. V sferi, v kateri sedaj prebivam, so čudovite in velike zgradbe, ki pripadajo bratstvu upanja. V njih se zbiramo vsi člani našega bratstva. V tej zgradbi je tudi lepa dvorana, ki je zgrajena iz duhovne stvari belega marmorja. Imenujemo jo predavalnica, saj se v njej zbiramo na predavanjih, ki nam jih posredujejo duhovi iz višjih sfer. V zgornji strani sobe je čudovita slika, ki jo imenujemo »popoln človek«. Ta slika predstavlja človeka, ali bolje rečeno angela, ki je postal razmeroma popoln, ker tudi največja popolnost, ki jo lahko dosežemo, je lahko zopet relativna z višinami, ki so duši še dostopne. Za razliko od Aleksandra Velikega, ki je vzkliknil, da ni več zemlje, ki bi jo lahko osvojil, duša nima meja pri razvoju svojih sposobnosti, saj je duhovno veselje neskončno. Zato nihče ne more reči, da je dosegel končno mejo pri svojem razvoju, po kateri ni več mogoč napredek.

Na sliki je relativno popoln angel upodobljen kako stoji na najvišjem vrhu nebeških sfer. zemlja in njegove sfere ležijo globoko pod njim. Na angelovem obrazu se lahko razbere veselje, občudovanje in globoko spoštovanje, saj gleda proti oddaljenim regijam, ki ležijo zunaj našega sončnega vesolja. Ti svetovi so za angela »Svetovi njegovih hrepenenj«.

Na glavi ima angel zlato čelado, ki simbolizira njegovo duhovno moč, v roki pa drži srebrni ščit, ki pomeni zaščito, ki mu jo nudi vera. Njegova oblačila so iz bleščeče bele barve, ki prikazujejo čistost njegove duše in široko raztegnjena krila označujejo moč duha, s katerim se lahko dvigne v najvišje miselne sfere vesolja. Za angelom je bel oblak, ki ga ovija mavrica, katere vsak odtenek žari v popolni harmoniji, kar pomeni, da je angel svoje intelektualne in moralne sposobnosti razvil do najvišje stopnje svoje duše.

Bogate barve te slike, čistost njenih belih barv in sijaj njenih žarečih odtenkov se ne more opisati, kaj šele, da bi jo naslikal zemeljski čopič. Pa kljub temu mi je bilo povedano, da ta slika predstavlja bivšega mojstra našega bratstva, ki je dosegel in presegel meje našega sončnega sistema. Kopije te slike se lahko vidijo v vseh zgradbah zemeljskih sfer našega reda. Prikazuje pa na povezanost našega bratstva z nebesnimi sferami sončnega sistema, pa tudi onkraj njenih meja. Nikomur od nas ni odrečena možnost, da doseže to stopnjo, tudi tistim najbolj hudobnim duhovom v najnižjih sferah. Nihče ni izključen. Bog nikogar ne sili, ampak ima vsak svobodno voljo, kar je enemu mogoče, je mogoče tudi vsem ostalim, samo če si resno prizadevajo ta cilj doseči.

To je torej znanje, ki sem si ga pridobil in vera, do katere sem prišel po svojem zemeljskem življenju. V nobenem primeru ne morem trditi, da bi zaradi vere imel kdo posebne ugodnosti, ki bi duši pomagale pri njenem napredovanju. Toda nekatere veroizpovedi se nagibajo k temu, da njihovi privrženci verjamejo v vse, kar oni učijo. V kolikor to storijo, je lahko za takšne vernike to le ovira. Duša mora imeti popolno svobodo odločanja in biti brez predsodkov, da lahko doseže popolnost tistih najvišjih sfer.

To zgodbo iz svojih potovanj sem dal napisati v upanju, da bi vsaj eden bralec cenil ta moj trud in se obenem vprašal, ali je vsebine te zgodbe resnična ali ne. Zaprošil bi rad tudi vse tiste ljudi, ki so izgubili svoj bližnje, ki niso bili na poti dobrega in resnice, naj imajo zaupanje, da njihovi bližnji, čeprav so zašli niso večno pogubljeni. Tudi tiste ne, ki so roko položili nase. Želim si, da bi se vprašali, ali ni v takem trenutku najboljše usmiljenje, sočutje in molitev za take duše, saj le to potrebujejo.

Iz svojega doma v »Deželi svetlobe«, ki je zelo podobna moji domovini, še vedno odhajam na zemeljsko ravnino, da delujem med nesrečniki, saj tako pomagam, da se nadaljuje to veliko delo, po katerem se živi ljudje na Zemlji povezujejo z tako imenovanimi umrlimi.

Vsak dan preživim nekaj časa z svojo ljubljeno, da ji nudim različno pomoč in varstvo. Veliko mojih prijateljev in znancem me na svojih potovanjih tudi obišče v tem mojem čudovitem domu. V tej prekrasni deželi, ki v sebi skriva toliko prijateljskih in drugih spominov čakam hvaležnega srca, tisti srečni trenutek, ko se bo spokorniška pot moje ljubljene končala in bo plamen njenega življenja ugasnil.

Takrat bo prišla k meni, kjer nama bo vedno svetila zvezda upanja in ljubezni in bova v tem prelepem domu združena za vedno.

Za slovenski prevod A.P.